ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ. 4

ΕΤΟΣ Α!
ΑΡΙΘ. 7

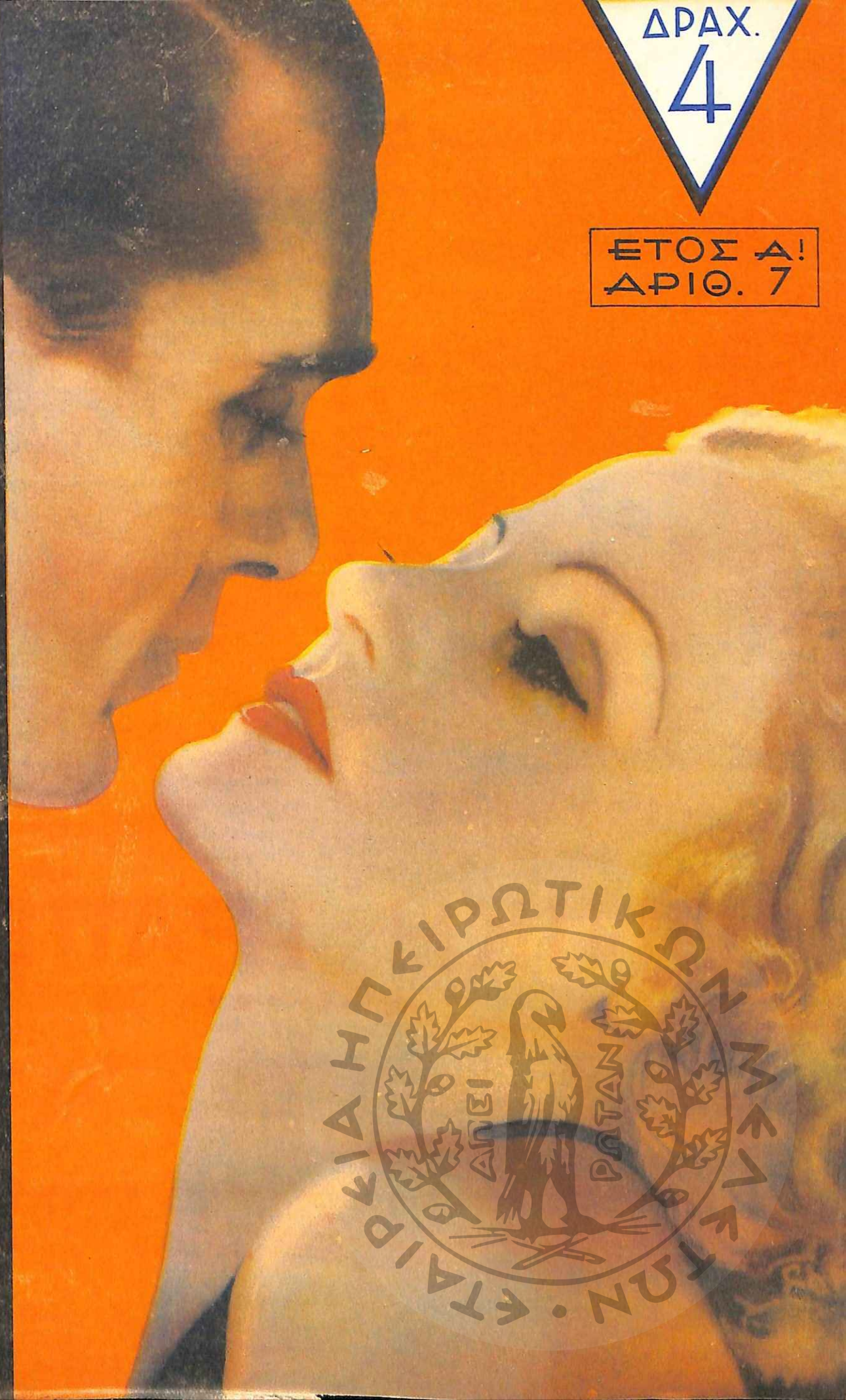

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 7

ΠΑΝΘΕΟΝ

4-10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1934

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1 ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ $ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

60-σελίδες-60

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Δραχμάς 100

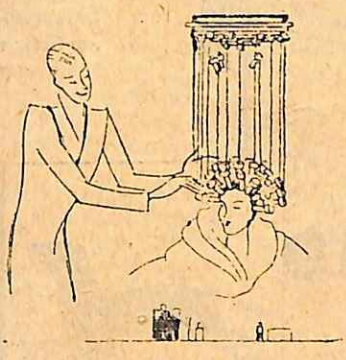

Ἐπὶ τῇ ἀφίξει τριῶν νέων μηχανημάτων μας

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Δραχμάς 100

Προσέξατε Διεύθυνσιν

Πατησίων-Χαλκοκονδύλη

ἀριθ. 20

Αἱ κρέμαι τῶν ἀστέρων τῆς Hollywood

Doréé

Αἱ νέαι μέθοδοι τοῦ καλλωπισμοῦ

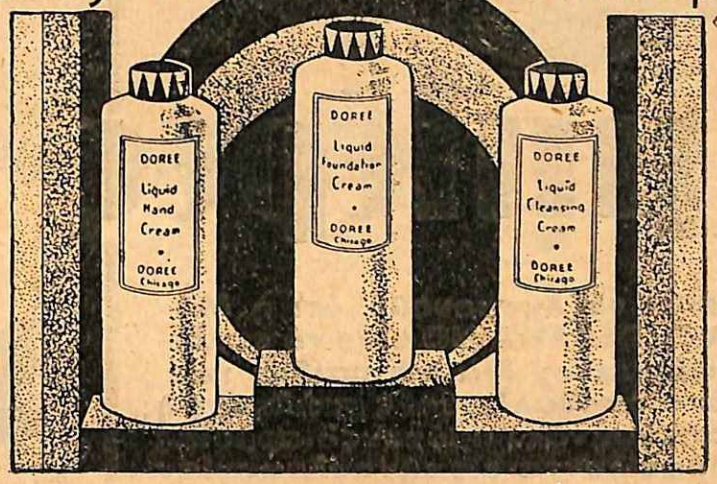

Doreé N. State street Chicago

Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ περίφημοι ΡΕΥΣΤΑΙ κρέμαι τοῦ Ἀμερικανικοῦ Οἴκου DOREE.

Μοναδικαὶ διὰ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν. Περιέχουν χρησιμωτάτας καὶ διὰ τὸ δέρμα οὐσίας.

Η ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ (LIQUID CLEANSING CREAM) καθαρίζει, λευκαίνει καὶ εἰσδύουσα βαθέως εἰς τοὺς πόρους, τονώνει τὸ δέρμα.

Η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ (LIQUID FOUNDASION CREAM) λευκαίνει καὶ ἀπαλύνει τὸ δέρμα καὶ τὸ προετοιμάζει διὰ τὴν πούδραν. Δὲν ἀφίνει νὰ παρουσιασθοῦν ρήγματα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἡ πούδρα διατηρεῖται ἐπὶ μακρὸν χρόνον.

Η ΚΡΕΜΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ (LIQUID HAND CREAM) ἐξαλείφει τὴν ξηρότητα καὶ ἐρυθρότητα τῶν χειρῶν καὶ διατηρεῖ αὐτὰς λευκάς, ἁπαλὰς καὶ δροσεράς.

Αἱ Κρέμαι DOREE στεροῦνται καὶ τοῦ ἐλαχίστου λίπους, ἀπορροφῶνται ἀμέσως καὶ ἀναδίδουν λεπτοτάτην εὐωδίαν.

Τιμὴ ἑκάστου φιαλιδίου Δραχμαὶ 100

Πωλοῦνται εἰς τὰ κυριώτερα Φαρμακεῖα καὶ Ἀρωματοπωλεῖα καὶ παρὰ τῷ Ἀντιπροσώπῳ τοῦ Οἴκου Π. ΣΠΕΝΤΣΑ, Εὐπόλιδος 14 Τηλέφωνον 25 530.

Εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἀποστέλλονται Ταχυδρομικῶς

ΑΝΤ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

Χειροῦργος - Ὀδοντοϊατρός

Σταδίου 7

Πηγαίνετε νὰ δῆτε τὴν

"ΕΥΡΩΠΑΙΑ"

Στὸ θέατρον Μοντιάλ

Ζητεῖτε πάντοτε ἀπὸ τὸν Μπακάλην σας Σαπούνι

ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

αἱ μητέρες

δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν ὅτι ἡ ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ εἶνε τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὰ παιδιά των, ἰδίᾳ διὰ ν' ἀποβάλλῃ τοὺς σκώληκας ἢ νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐπιμόνους διαρροίας αἵτινες ὀφείλονται εἰς τὴν πολυφαγίαν καὶ τὰς ζυμώσεις τῶν περιττωμάτων ποὺ παραμένουν ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῶν ἐντέρων. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις εἶνε ἀπαραίτητος μία καλὴ κάθαρσις. Ἡ πλήρης θεραπεία τῶν ἄνω συμπτωμάτων ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ καθαρτικοῦ τούτου, οὕτινος δύναται τις νὰ κάμῃ χρῆσιν ἐξακολουθητικῶς ἐπὶ ἑβδομάδας καὶ μῆνας ἀκινδύνως.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΤΑ ΑΤΟΜΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

ἐκπληροῦν κάθε γοῦστο! Ἀγαπῶ πάρα πολὺ τὸν σκύλον μου καὶ ἐξέλεξα ἕν δι' Ἀτομικόν μου Σχέδιον! Εἶναι ἁπλοῦν διὰ νὰ κεντηθῇ καὶ γίνεται τόσον ἀποτελεσματικὸν ὥστε ἐκέντησα τώρα τοῦτο ἐπὶ τῶν περισσοτέρων φορεμάτων ὡς καὶ οἰκιακῶν ἀσπρορρούχων μου. Καὶ ὑπάρχουν πλῆθος ἄλλων σχεδίων ἐξ ἴσου ἐλκυστικῶν.

Θὰ εὕρητε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ΔΩΡΕΑΝ εἰς ἐλκυστικὰ μικρὰ βιβλιάρια, ἅτινα ἐμπεριέχουσι πλῆθος σχεδίων πρὸς ἀποτύπωσιν καὶ σᾶς ὑποδεικνύουσι πέντε διαφόρους τρόπους κεντήματος ἑκάστου Σχεδίου μὲ τὴν κλωστὴν κεντήματος Μουλινὲ ΑΓΚΥΡΑΣ στερεῶν χρωματισμῶν. Προμηθευθῆτε τώρα ἕν βιβλιάριον καὶ ἀρχίσατε νὰ κεντᾶτε τὸ Σχέδιόν ΣΑΣ.

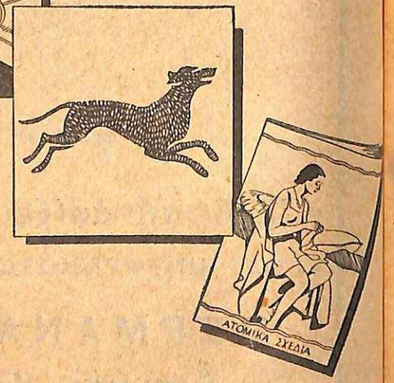

ΑΤΟΜΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

Ἐκλέξατε τὸ σχέδιόν σας ἀπὸ τὰς σειρὰς 8 ὡραίων βιβλιαρίων Ἀτομικῶν Σχεδίων, ἐμπεριεχόντων 50 σχέδια πρὸς ἀποτύπωσιν, ἅτινα δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ΔΩΡΕΑΝ ὁπουδήποτε ἰδῆτε τὸ σῆμα τοῦτο

ΔΩΡΕΑΝ
ΑΤΟΜΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΤΥΠΩΣΙΝ

ΜΟΥΛΙΝΕ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΩ

Εἰς τὰς καλλιτέρας τιμὰς πάντα τὰ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ μεταχειρισμένα ἢ μή, Ἑλληνικὰ καὶ ξένα. ΠΑΛΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ καὶ ΣΥΛΛΟΓΑΣ, ἀεροπορικὰ γραμματόσημα καὶ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΥΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ (δηλ. φακέλλους ἐπιστολῶν ἀφιχθέντων ἀεροπορικῶς) ΠΩΛΗΣΕΙΣ — ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ

Κ. ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ Κάνιγγος 6 — Ἀθῆναι

ΣΗΜ.— Οἱ ζητοῦντες πληροφορίας ἐγγράφως δέον ἀπαριατήτως νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάντησιν.

ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Ὁ φτωχὸς νεαρὸς δόκιμος τοῦ μοναστηριοῦ, ποὺ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ δούλευε στὸ περιβόλι ἔσκυψε καὶ πῆρε ἕνα μικρὸ σημειωματάριο. Εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὅπου εἶχαν βγάλει τὰ σεντόνια τῆς ἀδελφῆς Θεοδούλης, ποὺ ξεψύχησε τὰ ξημερώματα. Μηχανικὰ τὤβαλε στὴν τσέπη του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο. εἶδε τὶς καλογρηὲς νὰ περνοῦν βαστόντας τὸ ἁπλὸφέρετρο ὅπου ἀναπαυόταν ἡ νεκρὴ κι' ἄκουσε τὶς ὁλοκάθαρες, παιδιάστικες σχεδὸν ἀκόμα, φωνὲς τῶν μαθητριῶν καὶ τῶν δοκίμων ποὺ τὴν συνώδευαν στὸ παρεκλῆσι τοῦ μοναστηριοῦ.

Τὸ σημειωματάριο ξεχάστηκε. Μόνο τὸ βράδυ, ὅταν πῆγε νὰ κοιμηθῆ, ἔπεσε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τότε τὸ ἄνοιξε. Φάνηκαν τότε μερικὰ κιτρινισμένα φύλλα, σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἁρπάζει ὁ φθινοπωριάτικος βορρᾶς καὶ τὰ στρώνει στὸ ὑγρὸ χῶμα.

***

Ὁ δόκιμος ἄρχισε νὰ τὸ φυλλομετράη μὲ δάχτυλα ποὺ ἔτρεμαν. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἀρχή. Δώδεκα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ γράφηκαν οἱ πρῶτες του σελίδες, μέσα στὸ μοναστῆρι. Ἡ ἀδελφὴ Θεοδούλη λεγόταν ἀκόμα Θάλεια κι' ἦταν δεκατεσσάρων χρονῶν.

«30 Αὐγούστου 1912. Μέφεραν σήμερα ἐδῶ. Ἡ θεία Εἰρήνη ποὺ βιαζόταν νὰ μὲ ξεφορτωθῆ, μὲ παρέδωσε στὴν ἡγουμένη λέγοντας :

«Ἐλπίζω, Μητέρα μου, πὼς ἡ μικρή μου ἀνεψιὰ θαῦρη τὴ στοργὴ ποὺ ἔχασε, χάνοντας τὸν ἀδελφό μου. Εἶναι ἕνα παιδί καλό, φρόνιμο, ἀλλὰ ὑπερβολικὰ αἰσθηματικό. Ἐγὼ ἔχω πολλὲς ἀσχολίες μὲ τοὺς φτωχοὺς τοῦ συλλόγου μας." Ἀχ, Ἀδελφή μου, εἶνε τόσοι οἱ ἀπόκληροι τῆς Μοίρας! —κι' ἐδῶ σκούπισε τὰ μάτια της ἡ ἀδελφὴ Εἰρήνη — λοιπὸν σᾶς τὴν ἐμπιστεύομαι. Κάνετέ την καλὴ Χριστιανή....,

— Θὰ φροντίσουμε μὲ ὅλη μας τὴ στοργὴ γιὰ τὴ μικρὴ ὀρφανή, εἶπε μὲ τὴ μελωδικὴ της φωνὴ ἡ Ἡγουμένη.

— Εὐχαριστῶ πολύ. Λοιπὸν ἀντίο μικρούλα μου, εἶπε καὶ μοῦ χτύπησε χαΐδευτικὰ τὸ μάγουλο μὲ τὸ γαντοφορεμένο χέρι της, ἐνῶ μοῦδινε ἕνα φιλὶ στὸ μέτωπο,

Μ' ἐπῆραν ὕστερα, μοῦβγαλαν τὸ κομψὸ φόρεμα ποὺ μοῦ εἶχε φτιάξει ἡ μανούλα μου ὅταν ζοῦσε καὶ μοῦδωσαν τὰ φορέματα τῆς σχολῆς—γκρίζα μὲ μαῦρα κουμπιά.

11 Ὀκτωβρίου 1912. Ὅταν ἔρχεται ἡ Κυριακή, συγχώρησέ με, Θεέ μου! Δὲ ζηλεύω, ἀλλὰ μοῦ πονεῖ τόσο ἡ καρδιὰ σὰν βλέπω νἄρχωνται οἱ συγγενεῖς τῶν ἄλλων, γεμάτοι ἀγάπη, νὰ πάρουν τὶς εὐτυχισμένες οἰκότροφες τοῦ μοναστηριοῦ. Μὲ πόση χαρὰ φεύγουν καὶ πῶς ξανάρχονται τὸ βράδυ χαρούμενες! Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ἐνδιαφέροιται γι' αὐτές! Ἐνῶ ἐμένα !... Κανεὶς δὲ μὲ ζητάει, κανεὶς δὲ μὲ συλλογίζεται !...

24 Δεκεμβρίου. Σήμερα ἔκλαψα. Μὲ ρώτησε μιὰ Ἀδελφὴ τί ἔχω καὶ τῆς εἶπα πόσο ἤθελα νἄχω ἀκόμα τὴ μητέρα μου νὰ μ' ἀγαπᾶ.

— Ἐδῶ σ' ἀγαπᾶμε ὅλοι !

— Ἔ ! Ἀδελφή μου. Ἤθελα κᾶτι ἄλλο. Ἤθελα νὰ ξέρω πὼς ὑπάρχει κάποιος ποὺ θὰ πονέση ὅταν θὰ μὲ δῆ νὰ κλάψω καὶ θὰ εἶνε εὐτυχισμένος γιὰ τὸ γέλιο μου. Ἤθελα...

— Ὄχι, παιδί μου, ἐδῶ θὰ μάθης νὰ μὴ λυπᾶσαι γιὰ τὶς δυστυχίες σου, νὰ μὴν ἐνθουσιάζεσαι γιὰ τὶς χαρές σου ! Νὰ τὰ δέχεσαι ὅλα μὲ γαλήνη, ὅπως κάθε τι ποὺ δίνει ὁ Θεός.

Ἔσκυψα τότε τὸ κεφάλι μου καὶ ἐπίεσα μὲ τὸ χέρι μου τὴ φτωχὴ καρδιά μου ποὺ σκιρτοῦσε καὶ μόνο στὴν ἰδέα ἑνὸς βλέμματος πιὸ θερμοῦ. Καὶ ὅμως! Γιατί ἁμαρτάνω ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη;

14 Σεπτεμβρίου 1913. Ἐπιστρέφω πάλι ἀπὸ τῆς θείας μου ὅπου πέρασα τὶς διακοπὲς πολὺ πιὸ μόνη, ἀπὸ ὅσο θὰ τὶς περνοῦσα ἐδῶ. Ἡ θεία εἶνε τόσο φιλάνθρωπη, ποὺ δὲν τῆς μένει διόλου καιρὸς νὰ ἀσχοληθῆ μαζύ μου. Καὶ ὅμως ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἀγαπήσω τόσο, ὅσο ἴσως δὲν τὴν ἀγαποῦν ὅλοι μαζὺ οἱ φτωχοί της...

12 Ὀκτωβρίου 1913... Σήμερα ἡ μικρὴ Μαριάνα, ποὺ κάθεται δίπλα μου στὴν τάξη, μοῦ ἔδωσε ἀπὸ τὰ γλυκὰ ποὺ τῆς ἔφερε ὁ πατέρας της καὶ διαβάσαμε μαζὺ «τὴν Καλύβα τοῦ Μπάρμπα Θωμᾶ». Ὕστερα κατεβήκαμε στὴν αὐλὴ καὶ περπατήσαμε μαζύ. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε γύρω μου.

16 Ἀπριλίου. Τὸ Πάσχα ἡ Μαριάνα θὰ φύγη γιὰ τὸ σπίτι της καὶ μὲ κάλεσε καὶ μένα. Τῆς εἶπα νὰ ρωτήση τὴ θεία ποὺ εἶνε κηδεμόνας μου. Ἄχ, καλέ μου Θεέ! Βοήθησε νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῆ τὴν ἄδεια της.

14 Μαΐου. Ἀ! Ἂς δώση ὁ Θεὸς ὅλες τὶς χαρὲς στὴ θεία ποὺ μ' ἄφησε νὰ πάω στῆς Μαριάννας, Τί ὄνειρο. Οἱ γονεῖς της μοῦ φάνηκαν καλοὶ καὶ περιποιητικοὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, Ἡ Μαριάννα ἦταν καλύτερη παρὰ ποτὲ καὶ ὁ Γιῶργος, ὁ ἀδελφός της, μὲ περιποιόταν πολύ. Πῶς ἐτρέχαμε ὅλοι μέσα στὸ πάρκο καὶ πῶς .... ἔμαθα πάλι νὰ γελῶ...

Ὕστερα, κάποια μέρα, ποὺ ὁ Γιῶργος βρέθηκε μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ μόνο κοντά μου, μοῦ εἶπε πὼς μ' ἀγαπᾶ ! Σ' αὐτὴ τὴ θεία λέξη ἡ καρδιά μου χτύπησε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ τὴ βγάλω ἀπὸ τὰ στήθη μου καὶ νὰ τὴν παραδώσω ἔτσι θερμή, λαχταριστή, σ' ἐκεῖνον, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ σκιρτήση...

Τί κι' ἂν πέρασαν γοργὲς οἱ μέρες τῆς χαρᾶς; Περιμένω τὸ καλοκαῖρι ποὺ θὰ ξαναπάω στῆς Μαριάνας. Γιατί θὰ πάω πάλι ! Μέχουν καλέσει ἀπὸ τώρα ! Καὶ ὁ Γιῶργος, τὴν τελευταία στιγμή, σφίγγοντάς μου τὸ χέρι, μοῦ σύστησε νὰ μὴ λησμονήσω τὴν πρόσκλησή τους...

2 Ἰουλίου.— Ὅταν ἔφθασα ἐδῶ, μὲ περίμεναν ἀνυπόμονα ἡ Μαριόννα καὶ οἱ γονεῖς της. Τὰ μάτια μου ζήτησαν τὸν Γιῶργο καὶ δὲν τὸν εὕρισκαν. Ρώτησα ἀργότερα τὴ φίλη μου γιὰ τὴν ὑγεία του καὶ κείνη μοῦ ἀπάντησε μὲ ἀδιαφορία:

— Ὁ ἀδελφός μου εἶναι καλά. Εἶναι στὸ δάσος, θὰ ἔρθη γιὰ τὸ δεῖπνο.

Στὸ δάσος! Ἀφοῦ ἤξερε πὼς θἄρθω! Ἡ καρδιά μου τώρα σφίχτηκε.

Γύρισε. Μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι χαμογελόντας ὅπως θἄκανε μὲ τὸν καθένα. Βγῆκε ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητὸ, βγῆκε σήμερα! Βγαίνει κάθε μέρα! Δὲν ζητάει νὰ μὲ ἀποφύγη, μὰ οὔτε νὰ μὲ συναντήση. Εἶναι εὐγενὴς μαζύ μου ὅπως μὲ ὅλους.

Νοιώθω πὼς δὲν μ' ἀγαπάει πιά. Τοῦ εἶμαι ἀδιάφορη. Ἔχει ξεχάσει ὅ,τι ἐγὼ δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ!

Δὲν ἔχω τὴ δύναμη νὰ δοκιμάσω νὰ ξανακερδίσω ὅ,τι ἔχασα...

Φεύγω σὲ λίγες μέρες πρὸς τὴ λήθη, πρὸς τὴ γαλήνη !..

15 Ἰουλίου. Ἦρθα ἐδῶ. Ὄχι πιὰ δόκιμος! Θὰ φορέσω ἀμέσως τὸ ράσο ποὺ θὰ σκεπάση ὅλους μου τοὺς πόνους. Θὰ περιμένω ὡσπου νὰ μὲ ξανακαλέση ὁ Θεὸς κοντά του. Τότε, ὅσοι δοῦν τὸ ἄψυχο πιὰ σῶμά μου, θὰ μουρμουρίσουν :

«Ἐξέλεξε τὴν ἀγαθὴ μερίδα καὶ ἦταν εὐτυχής !»

Ἡ μόνη μου ἐλπίδα εἶνε ὅτι δὲν θὰ τὸ ἀκούσω καὶ δὲ θὰ χαμογελάσω μὲ πίκρα !...»

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἕνα μόνον σκοτώσατε . . .
— Δυστυχῶς δὲ βρῆκα ἄλλον στὴν ἀγορὰ νὰγοράσω.

— Εἶναι ὁ σύζυγός σου ; Ὁ δυστυχὴς πῶς ἄλλαξε !
— Ὄχι ! ἐγὼ ἄλλαξα σύζυγο.

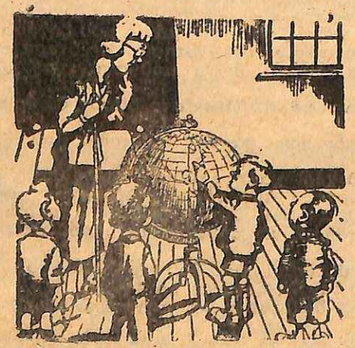

Δασκάλα : Τοτό, δεῖξέ μου τὴν Ἀμερική.
Τοτός : Νά την.
Δασκάλα : Ὡραῖα, πές μου τώρα ποιὸς τὴν ἀνακάλυψε ;
Τοτός : Ἐγώ, κυρία δασκάλα, σᾶς βεβαιῶ πῶς κανένας δὲν μοῦ τὴν ἔδειξε.

Τραῖνο χωρίς...ὁδηγό!

Ὁ «αὐτοματισμὸς» τῶν ἀμερικανῶν ὑπερέβη τὰ ὅρια. Ἡ «Τζένεραλ Ἐλέκτρικ Κόμπανυ» ἐγκαινίασε στὴν πόλη Ντάλλας τῆς Πολιτείας Τέξας, ἕνα τραῖνο ποὺ δὲν ἔχει εἰσπράκτορας, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε... ὁδηγό !.. Τραῖνο ἐντελῶς αὐτόματο.

Ἀλλὰ πῶς κινεῖται καὶ πῶς λειτουργεῖ ἕνας σιδηρόδρομος τελείως ἄψυχος, ἐπάνω στὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ἄνθρωπος ;

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἠλεκτρισμὸς κατορθώνει αὐτὸ τὸ θαῦμα.

Ἰδοὺ μὲ δυὸ λόγια ὁ τρόπος τῆς λειτουργίας τοῦ αὐτοματου τραίνου, ἅπως τὸν ἐξηγεῖ ὁ κ. Χέβενς τῆς Τζένεραλ Ἐλέκτρικ :

Τὸ αὐτόματο τραῖνο χρησιμοποιεῖται στὸ Ντάλλας, διὰ τὴν μεταφορὰν ὀγκολίθων ἀπὸ ἕνα τεράστιο ὠρυχεῖο σ' ἕνα μακρυνὸ ἐργοστάσιο. Ἕνα κολοσσιαῖο σύστημα γραμμῶν, ἐπάνωστὶς ὁποῖες κινοῦνται ἀπὸ 25 ἕως 30 συρμοί, ἐξυπηρετεῖ αὐτὸν τὸν σκοπό, καταλαμβάνει δὲ τὴν ἔκταση μιᾶς ὁλοκλήρου πεδιάδος. Τὰ βαγόνια «ἕλξεως» εἶναι ὡπλισμένα μὲ δύο μοτὲρ δυνάμεως 50 ἵππων γιὰ κάθε βαγόνι, τὸ δὲ ρεῦμα διοχετεύεται σὲ τρίτη γραμμὴ, ἀλλὰ κατὰ τμήματα, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ διακοπὴ τῆς παροχῆς ρεύματος εἰς οἱονδήποτε σημεῖον τοῦ δικτύου. Εὐθὺς ὡς παύση ἡ διοχέτευσις τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς κάποιο τμῆμα τῆς γραμμῆς καὶ συνεπῶς σταματήσουν τὰ μοτέρ, μπαίνουν αὐτομάτως σὲ κίνησι τὰ ἠλεκτρικὰ φρένα τῶν βαγονιῶν, ποὺ βρίσκονται σ' αὐτὸ τὸ τμῆμα. Ἔτσι σταματᾶ ὁ συρμός. Ξαναμπαίνει δὲ σὲ κίνησι ἀμέσως, μόλις ἐπανέλθη τὸ ρεῦμα.

Ἡ ὅλη αὐτὴ διαδικασία ἡ ρυθμιστικὴ τῆς κινήσεως τῶν τραίνων βρίσκεται στὰ χέρια δύο τεχνιτῶν ποὺ εἶνε τοποθετημένοι ἐμπρὸς σ' ἕνα τεράστιο ἠλεκτρικὸ «ταμπλὼ» ὁ καθένας, μέσα σέ εἰδικοὺς πυργίσκους οἱ ὁποῖοι δεσπόζουν τῆς πεδιάδος τοῦ δικτύου.

Στὸ ὠρυχεῖον τὰ βαγόνια φορτώνονται ἀπὸ εἰδικὰ μηχανήματα. Εἰς δὲ τὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ των, στὸ ἐργοστάσιο, ξεφορτώνονται αὐτομάτως.

Τοῦτο κατορθώνεται μὲ τὸν ἔγκαιρο χειρισμὸ ἑνὸς ἄλλου διακόπτου τοῦ μαγικοῦ «ταμπλὼ» τῶν πυργίσκων ποὺ κάνει ὥστε νὰ ἀναποδογυρίζεται ἡ «καροσερὶ» τοῦ βαγονιοῦ καὶ ν' ἀδειάζη τὸ φορτίο της σὲ τεράστιες χοάνες.

Αὐτὰ τὰ καταπληκτικὰ συμβαίνουν εἰς τὸ Τεξάς. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θ' ἀδειάζουν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ φορτίο τους καὶ τὰ ἐπιβατικὰ αὐτόματα τραῖνα.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ...

Γραφεῖον σπανίων βιβλίων

Στὴν Ἀγγλία ἔχει ἱδρυθῆ ἕνας ὀργανισμὸς ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνη γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο. Εἶναι ἡ «Ἐθνικὴ Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη». Ὁ σκοπός της εἶναι νὰ βρίσκουν οἱ λόγιοι καὶ οἱ σοφοὶ ὅλου τοῦ κόσμου τὰ σπάνια βιβλία ποὺ τοὺς χρειάζουνται γιὰ τὶς μελέτες τους καὶ ποὺ βρίσκονται στὶς ἄλλες βιβλιοθῆκες. Ὕστερα ἀπὸ κάθε αἴτηση, ἀρχίζουν οἱ ἔρευνες γιὰ νὰ βρεθῆ κάπου τὸ σπάνιο βιβλίο ποὺ ζητεῖται. Φτάνουν ἀκόμα καὶ στὶς ἰδιωτικὲς βιβλιοθῆκες. Ὅταν ἐπὶ τέλους βρεθῆ τὸ βιβλίο, τότε εἴτε θὰ δοθῆ μὲ ἐπιστροφή, ἢ, ἂν αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατό, θὰ φωτογραφηθοῦν ὅλες οἱ σελίδες του, μιὰ—μιά, ἢ, ἐπὶ τέλους, θ' ἀντιγραφοῦν. Μέσα σ' ἕνα χρόνο ἔχουν ὑποβληθῆ 60.000 αἰτήσεις. Ἕνας καθηγητὴς ἀπὸ τὸ Βερολῖνο ζήτησε κάποιο βιβλίο τοῦ 1595. Ὕστερα ἀπὸ πολλὰ βάσανα, τὸ Γραφεῖο ἀνακάλυψε τὸ μοναδικὸ ἀντίγραφο αὐτοῦ τοῦ βιβλίου στὴ βιβλιοθήκη τοῦ μεγάρου τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Λάμπεθ.

Ἀθῶος ὁ κατηγορούμενος

Ἕνας τσομπάνης συμφώνησε μὲ τὸν ψωμᾶ τοῦ πιὸ κοντινοῦ χωριοῦ, νὰ τοῦ στέλνη κάθε μέρα ἕνα ὀκάρικο καρβέλι κι' αὐτὸς γιὰ πληρωμὴ νὰ τοῦ στέλνη κάθε Σάββατο μιὰ ὀκᾶ βούτυρο.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ Σάββατα, φάνηκε στὸν ψωμὰ τὸ βούτυρο σὰν λιψό, δὲν τοῦ γιόμιζε τὸ μάτι γιὰ σωστὴ ὀκά, κι' ἔτσι ἄρχισε μιὰ ἀτέλειωτη λογομαχία μὲ τὸν τσομπάνη, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ καταλήξη στὸ δικαστήριο.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, εἶπε ὁ εἰρηνοδίκης στὸν τσομπάνη, νὰ μοῦ φέρης τὰ δράμιά σου νὰ τὰ ἐξελέγξω μήπως ἡ ὀκᾶ σου εἶναι λιψὴ κι' ἔχει δίκιο ὁ ἀντίδικός σου.

— Δὲν ἔχω οὔτε δράμια οὔτε ὀκᾶ, ἀπάντησε ὁ τσομπάνης.

— Δὲν ἔχεις δράμιο! φώναξε κατάπληκτος ὁ δικαστής, μὰ τότε λοιπὸν πῶς ζυγίζεις καὶ στέλνεις τὸ βούτυρο στὸν ψωμά;

— Τὸ ζυγιάζω μὲ τὸ ὀκάρικο τὸ ψωμὶ ποὺ μοῦ στέλνει ὁ ἴδιος, ἀπάντησε ὁ τσομπάνης.

Καὶ ἡ δίκη ἔληξε τὴν ἴδια στιγμή.

ΑΠΟ ΤΟ ΙΣΟΤΕΡΙΚΟ

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῶον... δηλητηριῶδες

Ἕνας γάλλος ἐπιστήμων, ὁ καθηγητὴς Ἐρνὲστ Βινιέ, κατόπιν μελετῶν καὶ παρατηρήσεων, ἔκανε τὴν ἑξῆς ἀνακοίνωσι στὴν Ἰατρικὴ Ἀκαδημία τῶν Παρισίων:

Τὸ ἀνθρώπινο σάλιο. εἶπε, περιέχει δηλητήριο ὅμοιο μὲ τὸ δηλητήριο τοῦ φοβεροῦ φιδιοῦ «νάγιας»! Καὶ εἶνε μὲν μικρὴ ἡ ποσότης τοῦ δηλητηρίου αὐτοῦ, ὄχι ὅμως καὶ ἀναξία λόγου.

Ὁ καθηγητὴς Βινιέ ἀνακάλυψε μέσα σὲ εἴκοσι γραμμάρια ἀνθρωπίνου σάλιου μιὰ ποσότητα δηλητηρίου, τὴν ὁποίαν ἔχυσε μὲ μιὰ ὑποδόρειο ἔνεσι, στὸ σῶμα ἑνὸς μικροῦ πουλιοῦ.

Τὸ πουλὶ στὴν ἀρχὴ κυριεύτηκε ἀπὸ σπασμούς, σὲ λίγο ἔπεσε σὲ μιὰ βαθειὰ νάρκη, ὕστερα δὲ ἀπὸ παρέλευσι μιᾶς ὥρας, πέθανε!.

Ὁ καθηγητὴς Βενιέ, συγκαταλέγει τὸ δηλητήριο τοῦ ἀνθρωπίνου σάλιου στὰ δυνατώτερα δηλητήρια, διότι ὡς ἐπείσθη, εἶπε, ἀπὸ τὰς μελέτας του, τὸ δηλητήριο αὐτὸ ἔχει τὴν περίεργη ἰδιότητα ὅτι διατηρεῖ τὴν θανατηφόρο δύναμή του καὶ ὕστερα ἀπὸ θέρμανση μέχρι 100 βαθμῶν Ρεωμύρου.

Τὸ ἀνθρώπινο ἠλεκτρικό... ρεῦμα

Ὁ Ἄγγλος φυσιολόγος Τζέφερσον ἔκαμε τελευταῖα ἕνα καταπληκτικὸ πείραμα, ποὺ στηρίζεται στὴν ἀρχὴ τῆς παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ὑπὸ τῶν μυῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπῆρε σὲ εἰδικοὺς δέκτας τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα τῶν καρδιῶν εἴκοσι ἀνθρώπων, τὸ ἐδυνάμωσε σὲ δικῆς του ἐφευρέσεως πολλαπλασιαστὰς καί... ἄναψε μὲ αὐτὸ ἕνα ἠλεκτρικὸ λαμπτῆρα !

Ὡς τώρα τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα τῶν ἀνθρωπίνων μυῶν τὸ ἔπαιρναν μόνον οἱ ἠλεκτροκαρδιογράφοι. Μὲ τὴν ἀνακάλυψη ὅμως τοῦ Τζέφερσον, μπορεῖ κανεὶς ἀσφαλῶς νὰ προβλέψη, ὅτι στὸ προσεχὲς μέλλον θὰ μποροῦμε ν' ἀνάβωμε τὰ ἠλεκτικὰ φαναράκια μας ἀπὸ τὸ ρεῦμα ποὺ παράγουν οἱ μῦς τοῦ σώματός μας !

Καὶ...ἔχει ὁ Θεός.

Μηχανικὴ νοικοκυρά!

Μιὰ καινοτομία ποὺ «αὐτοματοποιεῖ» τὴ ζωή μας, εἶναι ἡ... μηχανικὴ νοικοκυρά, ἡ τελευταία λέξη τῆς οἰκιακῆς μόδας τὴν ὁποία λανσάρει ἐσχάτως μὲ μεγάλη ἐπιτυχία μιὰ μεγάλη ἑταιρεία τοῦ Λονδίνου.

Ὡς τώρα,ἡ λονδρέζα νοικοκυρὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ξυπνᾶ κάθε πρωῒ καὶ πολὺ νωρὶς μάλιστα γιὰ νὰ ἑτοιμάζη τὸ «μπρέκφαστ» (πρόγευμα) τοῦ ἀντρός της. Τὸ δὲ πρόγευμα αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ δικό μας λιτότατο «πρωϊνὸ ρόφημα» ποὺ εἶναι συνήθως ἕνα... σκέτο καφεδάκι. Τὸ μπρέκφαστ τῶν ἄγγλων εἶναι ἕνα σωστὸ γεῦμα δικό μας καὶ συνεπῶς... μπελᾶς γιὰ τὴ νοικοκυρά, ἡ ὁποία ξυπνᾶ πολὺ συχνὰ κουρασμένη τὸ πρωῒ, εἴτε γιατὶ ξενύχτησε κι' ἔχασε στὸ μπρίτζ, εἴτε γιατὶ ἐπέρασε τὴ νύχτα της σὲ καμμιὰ σορπράϊζ πάρα.

Μὰ ἰδοὺ ἡ σωτηρία : ἡ μηχανικὴ νοικοκυρά ! Τί εἶναι δὲ αὐτὴ ἡ θαυμασία μηχανικὴ ὕπαρξις ; Ἁπλούστατα: ἕνα μηχάνημα, ἢ μᾶλλον ἕνας ἐξυπνότατος συνδιασμὸς αὐτομάτου λειτουργίας πολλῶν μηχανημάτων, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ξυπνητήρι καὶ τελειώνοντας στὸ κουδοῦνι ποὺ εἰδοποιεῖ ὅτι τὸ μπρέκφαστ ἔχει σερβιρισθῆ καὶ ὅτι ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ ὁ «ἀνάουνσερ» τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ θ' ἀναγγείλη τὸν «πιθανὸ καιρὸ»—γιὰ νὰ ξέρη ὁ κύριος ἂν πρέπη νὰ πάρη μαζί του ὀμβρέλλα ἢ ὄχι—καὶ τὶς τιμὲς τῆς πρωϊνῆς ἀγορᾶς.

Πῶς κατορθώνονται ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ ἐννοήση κανείς. Τὸ ξυπνητῆρι, μαζῆ μὲ τὸν μηχανισμὸ τοῦ κουδουνιοῦ του, βάζει σ' ἐνέργεια καὶ τὸν μηχανισμὸ ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ κυκλώματος ποὺ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα : 1ον) νὰ ἀνάψη τὸ αὐτόματο μηχάνημα ποὺ ἑτοιμάζει τὶς φρυγανιές, 2ον) νὰ λειτουργήση τὸ μηχάνημα ποὺ τηγανίζει τ' αὐγὰ καὶ πού... εἰδοποιεῖ ὅταν ἑτοιμασθοῦν, 3ον) νὰ μπῆ σ' ἐνέργεια ὁ βραστὴρ τοῦ καφέ, ὡς ἐπίσης τὸ μηχάνημα ποὺ στίβει πορτοκάλια καὶ οὕτω καθεξῆς. Σημειωτέον ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ φαγώσιμα τοποθετοῦνται ἀπὸ βραδὺς στὰ διάφορα μηχανήματα.

Ὅταν τὸ μπρέκφαστ εἶναι ἕτοιμο χτυπᾶ ἕνα κουδοῦνι, ποὺ εἰδοποιεῖ τὸν κύριο, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ ἐντύθη κ' ἐξυρίσθηκε—ὅτι μπορεῖ νὰ κατεβῆ στὴν τραπεζαρία.

Ἔτσι, ὁ ἄγγλος,ποὺ τὸν σερβίρει ἡ μηχαν-κὴ νοικοκυρὰ, δὲν χάνει καθόλου πολύτιμες στιγμὲς ἀπὸ τὸν ὕπνο του, οὔτε ἀπὸ τὴ δουλειά του.

Ταῖμ ἰς μόνεῦ ! Συμφωνότατοι !

— Γιὰ πές μου. σοῦ χρωστάω τίποτα;
— Ναί. Ἀποφάσισες νὰ ξεχρεώσης ;
— Ὄχι, ἀδελφέ, γυρεύω κανένα ποὺ νὰ μὴ τοῦ χρωστῶ, νὰ μοῦ δανείση.

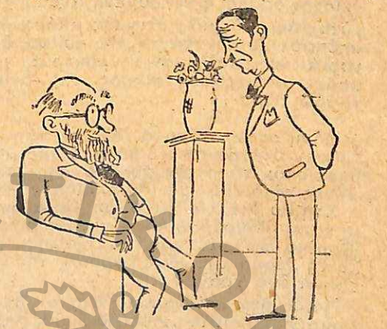

— Γιατρέ, ἡ γυναῖκά μου ὑποφέρει ἀπὸ συχνὲς κρίσεις τῶν νεύρων της.... Τί πρέπει νὰ τῆς κάνω ;
— Καπέλλα καὶ τουαλέττες !

Κυρία : Ποιὸς ἦταν στὴν κουζίνα ;
— Μαγείρισσα: Ὁ ἀδελφός μου,κυρία
— Κυρία : Ἄ, καὶ πῶς ὀνομάζεται
— Μαγείρισσα:Μὰ, νομίζω...Γιῶργος!

Ο ΠΟΝΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ...

ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΜΙΡΑΜΠΩ

Ὁ ἥλιος εἶχε πιὰ δύσει καὶ τὸ λυκόφως ἄπλωνε τὴ σκιὰ τῆς ἀμφιβολίας στὴν πλάση. Μιὰ ὑγρασία βαρειά, πότιζε τὰ πάντα.

Ἡ Ζαννὲτ Σωλέρ, ποὺ ὧρες ὁλόκληρες εἶχε ξεχαστῆ, καθισμένη στὶς πέτρες κάποιου τάφου σὲ σχῆμα βράχου, ἐκεῖ στὴν εἴσοδο τοῦ νεκροταφείου, ἀνασηκώθηκε μηχανικά, καθὼς τὸ τσουχτερὸ κρύο τὴν περόνιασεν ὡς τὸ κόκκαλο, κι' ἔκανε—σχεδὸν ἀσυνείδητα—νὰ φορέση τὸ παλτό της.

Μά, καθώς στὴν κίνηση αὐτὴ ἔστρεψε τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω, ἔμεινε τρομαγμένη στὴ θέση της, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πρὸς στὸ βάθος τοῦ κατοικητηρίου τῶν νεκρῶν, ὅπου δεντικά, τὰ ψηλόκορμα κυπαρίσσια, ἔγερναν τὶς λιγερὲς κορφές τους στὶς λευκὲς πλάκες τῶν τάφων καὶ τὰ καντήλια φώτιζαν πένθιμα, μὲ τὴν ὠχρὴν ἀνταύγεια τῆς φλόγας των, τὸ πυκνὸ δάσος τῶν μαύρων σταυρῶν.

Στὴ μορφή της, ποὺ φάνταζεν ἄστρο, κάτω ἀπ' τὴ νύχτα τῶν σγουρῶν της μαλλιῶν, ζωγραφίστηκε, κοντὰ στὴν ἄπειρη θλίψη κι' ὁ πικρὸς δισταγμός, κάτι σὰ δίλημμα μεταξὺ τῆς ἀποφάσεώς της νὰ φύγη καὶ τοῦ πόθου νὰ μείνη γιὰ πάντα ἐκεῖ.

Στὴ σκέψη της, τὴν ὥρ' αὐτή, ξυπνοῦσαν ὅλα τὰ περασμένα. Πόθοι, ἐλπίδες, ὄνειρα, ψυχῆς λαχτάρες καὶ νειότης ὁρμές· ἡ γελουμένη ἄνοιξη τῆς εὐτυχίας, ποὺ μιᾶς στιγμῆς μπόρα σώριασε σ' ἐρείπια καὶ σκέπασε μὲ τὴ στάχτη τῆς συμφορᾶς. Θυμώταν, λαμπάδες νυφιάτικες ποῦγιναν νεκροκέρια, μιὰ παστάδα γαμήλια, ποῦχε γίνει τάφος πικρός. Κι' ἀναρωτιώτανε: Γιὰ ποῦ τραβῶ τώρα;

***

Μόνη στὸν κόσμο κι' ἔρημη, σὰν καλαμιὰ στὸν κάμπο, ζοῦσεν ὕστερα ἀπ' τὸ θάνατο τῆς μανοῦλάς της π' ἀκολούθησε στὸν τάφο τὸν ἀδερφό της—ποὺ πέθανε πρὶν λίγους μῆνες φθισικὸς—μὲ τὴν ἐλπίδα στὸν ἔρωτα.

Στὴ Ρὺ ντὲ λὰ Παί, ὅπου ἐργαζότανε μοδιστρούλα, σ' ἕνα μεγάλο μοδιστράδικο, εἶχε γνωριστῆ κάποιο βράδυ μὲ τὸν Ἐρρῖκο Βωτρὰν καὶ τὸν ἀγάπησε τρελλά, παράφορα, μ' ὅλη τὴ θέρμη τῆς νέας καρδιᾶς της κι' ὅλη τὴν πίστη τῶν εἴκοσι δυὸ χρόνων της.

Ποιὸς ἦταν, τί δουλειὰ ἔκανε; δὲν τἄχε ρωτήσει. Τί τὴν ἔνοιαζε ἄλλωστε; Αὐτὴ βυθοῦσε γι' ἀγάπη, ὅπως τὰ λουλούδια—ποὺ τόσο τοὺς ἔμοιαζε—γιὰ ἥλιο καὶ δροσιά. Κι' ἦταν ἀλήθεια ἥλιος στὴν παγωνιὰ τῆς μοναξιᾶς της τὰ θερμὰ του ἀγκαλιάσματα καὶ δροσιὰ στὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς της τὰ γλυκά του ἐρωτόλογα καὶ τὰ μεθυστικὰ φιλιά του. Καὶ καθὼς ζητοῦσε ἕνα στήριγμα, παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα στὴν ἀβεβαιότητα τ' αὔριο, ἔγερνε τὸ κουκλίστικο κεφαλάκι της στὸν ὦμο του, μ' ὅση ἐμπιστοσύνη ὁ φτωχὸς πιστός, στηρίζει ὅλες τὶς ἐλπίδες του στὸν Κύριο καὶ Θεό του. Ἔπλαθεν ἔτσι γαμήλια στέφανα κι' ἔβλεπε πάντα ἐμπρός της δυὸ λευκὲς, στολισμένες μὲ λεμονάνθια, λαμπάδες, ποὺ θὰ φώτιζαν, ἕνα γελούμενο, ἐαρινὸ βράδυ—ἥλιοι ἀσυννέφιαστοι—τὴ ζωή της στὸ μέλλον.

Καὶ, μὲ τ' ὄνειρο αὐτὸ, τραβοῦσε τὸ δρόμο της, μὲ τὴ χαρὰ τῆς ἀφροντισιᾶς, ποὺ δίνουν ἡ νειότη κι' ὁ ἔρωτας—οἱ δυὸ μεγάλοι αὐτοὶ παρηγορητὲς τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων στὴ ζήση, εἴτε ἡ φτώχεια τοὺς σφίγγει στὸ βαρύ της κλοιό, εἴτε τὰ πλούτη τοὺς νανουρίζουν στὴ χρυσῆ κούνια τῆς εὐτυχίας. Σήμερα ὅμως τ' ἀπόγευμα, ὅλ' αὐτά, σωριάστηκαν, σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἄμορφα ἐρείπια, μπροστά της. Τὶ εἶχε πιὰ νὰ ἐλπίση ἀπ' τὴ ζωή; Ἐδῶ δά, πρὶν λίγες ὧρες μόλις, ἀκριβῶς ἐκεῖ ποῦχε τώρα καρφώσει τὸ βλέμμα, ἐκεῖ στὸν ἀτέλειωτο σωρὸ τῶν ποικίλων σταυρῶν καὶ στὴν πυκνὴ παράταξη τῶν μαύρων, πένθιμων κυπαρισσιῶν, σ' ἕνα τοσοδὰ κομματάκι γῆς, εἶχαν θάψει τὸν ἀγαπημένο της. Καὶ μαζί του ὅλα τὰ χρυσᾶ ὄνειρά της, τοὺς πόθους, τὶς παρθενικὲς ἐλπίδες της, κάνοντας νεκροκέρια, τὶς ἄσπρες λαμπάδες τοῦ Ὑμεναίου, ποὺ καρτεροῦσε!..

Καὶ τὴν ὥρ' αὐτὴ τοῦ σπαραγμοῦ της, ποὺ ἡ φαντασία της δουλευε πυρετώδικα, τὰ θυμᾶταιδλα. Θυμᾶται πῶς, στὴ μεσημεριάτικη διακοπὴ τῆς δουλειᾶς, τὰ μάτια της ἔπεσαν τυχαῖα στὸ «Μικρὸ Παρισινὸ» κι' ἡ καρδιά της σχίστηκε ἀπὸ σπαραγμό, καθὼς κάτ' ἀπ' τὸν τίτλο, μὲ τὰ μεγάλα κόκκινα, σὰν βαμμένα μ' αἷμα γράμματα: «Ἡ τραγικὴ αὐτοκτονία τῆς χθές» εἶδε τὴν εἰκόνα τ' ἀγαπημένου της. Στὴν ταραχή, τὴν ἀπόγνωση, τὴ σαστισμάρα τοῦ σπαραγμοῦ της, δὲν μπόρεσε νὰ σκεφθῆ, τὴν ὥρα ἐκείνη, τί ποτε πιότερο ἀπὸ τ' ὅτι ἔπρεπε ν' ἀκολουθήση τὴν κηδεία του, ποῦταν ἡ κηδεία τῆς διῆς της φτωχῆς, χαροκαμένης καρδούλας.

Κλαίοντας τότε γοερά, χωρὶς νὰ δώση ἀπόκριση στ' ἄλλα κορίτσια, ποὺ τὴν κύτταζαν μ' ἀπορία, ἄρπαξε τὸ παλτό της καὶ, τρέχοντας σὰν τρελλή, βρέθηκε στὸ δρόμο. Βαδίζοντας ἔτσι, βρέθηκε ξάφνου μπρὸς σὲ μιὰ ἀνθοπώλιδα. Μηχανικά, ἄνοιξε τὸ τσαντάκι της, κι' ἀδειάζοντας τὸ φτωχικό του περιεχόμενο στὰ χέρια τῆς σαστιμένης γυναίκας, πῆρε ἄνθη, ἄνθη πολλὰ καὶ φορτωμένη μ' αὐτὰ τράβηξε γοργὰ πρὸς τὸ νεκροταφεῖο.

Χωρὶς συνείδηση τοῦ τί κάνει, τραγικὸ θῦμα τῆς παραζάλης ποὺ φέρνει ὁ πικρὸς σπαραγμός, ἀναμίχτηκε μὲ τὸ πλῆθος ποὺ σὲ λίγο ἔφτασε, ἀκολουθώντας τὴν κηδεία τοῦ διαλεχτοῦ της. Μπῆκε μαζὶ μ' ὅλους στὸ ναό· ἀπόθεσε κλαίγοντας, τὰ φτωχά της λουλούδια στὸ γεμᾶτο ἀπ' τὰ σπανιώτερα ἄνθη φέρετρο, κι' ἀδιάφορη γιὰ ὅλους καὶ ὅλα ἔσκυψε καὶ φίλησε γιὰ στερνὴ φορὰ τὴν παγωμένη μορφὴ τοῦ καλοῦ της. Ὕστερα, ὅταν πιὰ πῆραν τὸ νεκρὸ ἀπ' τὸ μικρὸ ἐκκλησάκι τοῦ νεκροταφείου γιὰ νὰ τὸ φέρουν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας γῆς, ποὺ θὰ τὸν κρατοῦσε ἐρωμένο δικό της γιὰ πάντα, δὲ βρῆκε τὴ δύναμη ν' ἀκολουθήση. Τὰ πόδια της λύγισαν καὶ σωριάστηκε, βουβὴ κι' ἄβουλη, στὶς πέτρες τοῦτάφου, ποὺ εἶχεν ἀφίσει, τώρα μόλις, γιὰ νὰ φύγη.

Κι' ὅπως οἱ θύμησες ἀκολουθοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ἦρθαν στὸ νοῦ της τὰ αἴτια τοῦ χαμοῦ τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ διαβάζοντας βιαστικὰ τὴν εἴδηση τῆς αὐτοκτονίας του, εἶχε δεῖ στὴν ἐφημερίδα.

Ὁ κόσμος, ὁ κακὸς καὶ ζηλόφτονος, ὁ μοχθηρὸς κόσμος π' ἀδιαφορώντας στὶς συμφορές της εἶχε προσέξει μονάχα τὴν εὐτυχία της—τὴν εὐτυχία της ποῦσβησε πρὶν τὴ γνωρίσει ὁλόκληρη—ἔπιασε τὸν πατέρα τοῦ νέου, ἕνα βαθύπλουτο γεροκτηματία, καὶ τοῦ μίλησε γιὰ τὸ αἴσθημα τοῦ γυιοῦ του σὲ μιὰ φτωχή, τιποτένια μοδιστροῦλα πεντάρφανη. Κι' ὁ γέρος ὅπως ἀνέφερε στὸ γράμμα του ὁ νέος τοῦ τὄκοψε καθαρά. «Ἂν πᾶς μαζί της, ἂν δὲν τὴν ἀφίσης θὰ σὲ ξεγράψω ἀπὸ παιδί μου». Κι' ὁ νοῦς τοῦ Ἐρρίκου της θόλωσε. Χωρὶς τὴν ὑποστήριξη τοῦ πατέρα τὶ θὰ γινότανε, ἀφοῦ δὲν ἤξερε καμμιὰ δουλειά; Ὁ θάνατος τοῦ παρουσιάσθη τότε γιὰ μόνη λύση. Καὶ αὐτοκτόνησε.

Κι' ἔτσι αὐτὴ ἐβρέθηκε πάλι μόνη, δίχως ἐλπίδες καὶ πόθους πιά. Ποιὸς ὁ σκοπὸς λοιπὸν στὴ ζωή της;

— Δεσποινίς θὰ κλείσουμε!.. τῆς εἶπε ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου πλησιάζοντάς την. Καὶ τὴν ἔφερε στὴν ἔξοδο.

Στὸ ξερὸ τρίξιμο τῆς κλειδονιᾶς, στὴ στροφὴ τοῦ κλειδιοῦ ἡ Ζαννὲτ, ἔνοιωσε κάτι νὰ σπάζη μεσ' τὴν καρδιά της.

Τὰ πόδια της λύγισαν καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη στὴ μέση τοῦ δρόμου. Περαστικοὶ διαβάτες ἔτρεξαν, τὴ σήκωσαν, τὴν ἔβαλαν σ' ἕνα ταξὶ καὶ τὴν μεταφέρανε σὲ κάποιο Νοσοκομεῖο. Λίγους μῆνες ἀργότερα πέθανε ἀπὸ φθίση καλπάζουσα, θῦμα τῆς κακίας τοῦ κόσμου...

ΕΝΑ ΑΓΡΙΟ ΔΡΑΜΑ ΤΙΜΗΣ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ «ΣΚΕΤΣ» ΤΗΣ MARY BODOS

Ὁ Γκουσταβῖνο ντὸν Μπάστα, ἕνας μεξικανὸς ἀγριάνθρωπος ἴσαμε κεῖ πάνω, ἀγριωπός, μὲ μεγάλα τσιγκελωτὰ μουστάκια, παχειά, μαῦρα φρύδια καὶ βλέμμα, ποὺ μποροῦσε νὰ παγώση τὸ αἷμα καὶ λιονταριοῦ ἀκόμα, ἐβημάτιζε νευρικὰ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα ἑνὸς γωνιακοῦ σπιτιοῦ τῆς Λέξιγκτων Ἄβενιου τοῦ Μπρόνξ. Εἶχε τὸ ὕφος θηρίου, ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ κατασπαράξη τὴ λεία του. Φυσοῦσε καὶ ξεφυσοῦσε σὰν ἀτμομηχανὴ τραίνου, ποὺ ἀνεβαίνει ἀνήφορο.

Ἔξαφνα, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς στροφὲς ποὺ ἔκανε, βρέθηκε μύτη μὲ τὴ μύτη, μὲ κάποιον παλιό του γνώριμο, τὸν Τζὰκ Κάρλτον.

— Ἀλλό, Γκώς! φώναξε ὁ Τζὰκ χαρούμενος.

— Ἀλλό, Τζάκ, ἔκαμε ὁ «Γκώς», χωρὶς νὰ ξέρη ἂν ἔπρεπε νὰ θυμώση, ποὺ τὸν διέκοπταν ἀπὸ μιὰ σοβαρή του ἀσχολία ἢ νὰ χαρῆ, ποὺ ἔβλεπε ἕναν παλιό του φίλο.

— Πῶς ἀπὸ δῶ; ρώτησε ὁ Τζάκ; Σὲ βλέπω κάπως ἀνήσυχο. Τί σοῦ συμβαίνει;

— Ἄσε με ἐμένα, ἐσὺ τί γίνεσαι; Θἄχης ἀσφαλῶς κάτι πιὸ εὐχάριστο νὰ μοῦ πῆς ἀπ' ὅ,τι μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

—Ἐγώ, ἀφοῦ ἐπιμένεις, πράγματι, δὲν ἔχω δυσάρεστα νέα: Τὴν περασμένη βδομάδα ἀνέλαβα τὴ διεύθυνση ἑνὸς ἰδιωτικοῦ γραφείου ντετέκτιβ.

Ὁ Γκώς ἀνεπήδησε.

— Πῶς;! ἐφώναξε. Εἶσαι ντετέκτιβ; Εἶσαι μάλιστα ἀρχιντετέκτιβ; Ἔλα δῶ, μοῦ χρειάζεσαι, μοῦ πέφτεις ἀπ' τὸν οὐρανό. Ἄκουσε: Πρίν, ποὺ μὲ ρώτησες γιὰ μένα, δὲ θέλησα νὰ σοῦ ἀπαντήσω, Τώρα ὅμως πρέπει νὰ μάθης τί μοῦ συμβαίνει. Εἶσαι παλιός, ἀδελφικός μου φίλος καὶ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσης. Φίλε μου, εἶμαι δυστυχής! Πολὺ δυστυχής!

— Κατάλαβα, εἶπε ὁ ντετέκτιβ, παίρνοντας ὕφος ἐμβριθέστατο, ἀνάλογο μὲ τὴ περίσταση.

— Κατάλαβες; Τί κατάλαβες;

— Ὅτι εἶσαι δυστυχής.

— Τίποτε ἄλλο;

— Αὐτὸ πρὸς τὸ παρόν. Ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν εἰλικρίνειά σου. Πές μου τώρα ἀπὸ τί εἶδους δυστυχία πάσχεις!

— Ἀπὸ τὴ φρικτότερη: μ' ἀπατᾶ ἡ γυναίκα μου.

— Καϋμένε! Αὐτὸ δὲν εἶνε δυστυχία. Εἶνε ἁπλῶς μιὰ φιλότιμη προσαρμογὴ τῆς γυναίκας σου στὶς συνήθειες τῆς ἐποχῆς!

— Ἔχεις ὄρεξη ν' ἀστειευθῆς μὲ τὸν πόνο μου;

— Κάθε ἄλλο. Ἐγὼ μόλις προχθὲς ἀνεκάλυψα πῶς μ' ἀπατοῦσε ἡ δική μου. Καί...

— Καὶ δὲν τὴ σκότωσες; ἐρώτησε ὁ Μεξικανὸς μὲ τὰ μάτια ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες Ἐγὼ τὴ δική μου θὰ τὴ σκοτώσω ἀσφαλῶς, θὰ τῆς πιῶ τὸ αἷμα!

— Στάσου, στάσου, ἔκαμε ὁ ντετέκτιβ ἤρεμα. Ἂν τὴ σκοτώσης, θὰ περάσης ὕστερα ὅλη σου τὴ ζωὴ στὸ κάτεργο, φορόντας τὴν ἀπαίσια φορεσιὰ τοῦ καταδίκου καὶ σπάζοντας πέτρες.

— Τίποτε, τίποτε ἀπ' αὐτά...

— ... ἐνῶ ἂν κάμης ὅ,τι ἔκαμα ἐγώ, ὕστερα θὰ ζήσης εὐτυχισμένος.

— Τί ἔκαμες ἐσύ; Ἐρώτησε ὁ Γκώς, κάπως πιὸ ἤρεμος.

— Ἀπλούστατα: ἐπειδὴ δὲ μποροῦσα, φυσικά, νὰ ἐμποδίσω τὴ γυναίκα μου νὰ μὲ ἀπατᾶ, ἔκαμα τὴν ἐξῆς συμφωνία μαζύ της: νὰ μὲ ἀπατᾶ... μὲ τὸν ἑαυτό μου!.

Ὁ Μεξικανὸς ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του ἀπὸ κατάπληξη.

— Τί ἐννοεῖς; ἐρώτησε.

— Νά: θὰ νοικιάσω μιὰ γκαρσονιέρα καί, ὅταν θὰ τῆς ἔρχεται ἡ ὄρεξη νὰ μὲ ἀπατήση, θὰ... δίνωμε ραντεβοῦ στὴ γκαρσονιέρα καί...,

— Κουταμάρες! ἐξωφρενισμοί! ἐφώναξε ὁ Γκώς. Καί, ἁρπάζοντας τὸν ντετέκτιβ ἀπὸ τὸ χέρι, ἐξακολούθησε, μὲ τὸ βλέμμα κολλημένο στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι.

— Στάσου! Νά ἡ γυναίκα μου, κατεβαίνει, μὲ τὸν ἐραστή της ἀπὸ τὸ κρυφὸ ἄντρον τῶν ὀργίων της...

Ὁ ντετέκτιβ ἐστράφη τότε καὶ εἶδε πράγματι μιὰ ὡραία, μελαχροινὴ γυναίκα, μὲ μεγάλα, ἀμυγδαλωτὰ μάτια, νὰ κατεβαίνη τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ... Στηριζόταν στὸ μπράτσο ἑνὸς μεσόκοπου, καλοντυμένου κυρίου καὶ τὸ κάπως κουρασμένο πρόσωπό της ἐφωτιζόταν ἀπὸ ἕνα χαμόγελο ὑπερτάτης εὐδαιμονίας.

— Τὴ βλέπεις; Γι' αὐτὸ σὲ κράτησα, ἐξακολούθησε νὰ λέη στὸν φίλο του ὁ ἅγιος Μεξικανός, γιὰ νὰ εἶσαι μάρτυς!.. Γιὰ νὰ δῆς πῶς τιμοροῦν οἱ Μεξικανοὶ τὶς ἄπιστες!

Καὶ πρὶν ὁ ντετέκτιβ προφθάσει νὰ κινηθῆ ὁ Γκὼς ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ τὸ ἄδειασε ἐπάνω στὸ παράνομο ζευγάρι..

Ἡ ὡραία γυναίκα ἔπεσε ἀμέσως στὸ πεζοδρόμιο μὲ μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ πόνου. Ὁ μεσόκοπος κύριος, μ' ἕνα μορφασμό, ποὺ ἀλλοίωσε φρικτὰ τὸ πρόσωπό του, ἐλύγισε κ' ἐκάθησε στὸ τελευταῖο σκαλί, προσπαθόντας νὰ ουγκρατηθῆ καὶ νὰ μὴ κυλισθῆ στὸ πεζοδρόμιο.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, κόσμος ὁλόκληρος ἀπὸ ἀστυνομικούς, φωτορεπόρτερς καὶ κάθε λογῆς περιέργους, εἶχε μαζευτῆ στὸν τόπο τοῦ «στυγεροῦ» δράματος. Ὁ φίλος μάλιστα τοῦ Γκὼς, ὁ ντετέκτιβ, ἀντελήφθη καὶ μιὰ κινηματογραφικὴ μηχανὴ ἐπάνω σ' ἕνα «σάουντ-τρὼκ» νὰ παίρνη ἐκ τοῦ φυσικοῦ τὴν ὅλη σκηνή, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἀκόμη τοῦ πυροβολισμοῦ! Σπανία ἐπιτυχία αὐτὴ γιὰ «μούβιτον νιούς»!

***

Ὁ τρομερὸς Μεξικανός, ἔξω φρενῶν καὶ κρατόντας τὸ πιστόλι, ποὺ ἄχνιζε ἀκόμα, ὡδηγήθη μὲ κλειστὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο στὸ Τμῆμα. Παραδόξως τὸ βράδυ ἦταν πολὺ εὔθυμος. Ἐδέχθη μάλιστα τὴν ἐπίσκεψη τοῦ δικηγόρου του καὶ ἑνὸς ἄλλου κυρίου μαζύ.

Ὁ φίλος του ντετέκτιβ εἶχε τοποθετήσει, ἀπὸ περιέργεια, ἕνα μικρόφωνο στὸ κελλί του κι' ἄκουσε κατάπληκτος ὅλη τὴ συνομιλία τους.

—Τὰ συγχαρητήριά μου, εἶπε ὁ «ἄλλος» κύριος, ποῦ ἦταν ὁ διαχειριστὴς μιᾶς κινηματογραφικῆς ἑταιρίας. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ «συζυγικοῦ δράματος» ἦταν σπουδαία, πρωτοφανής. Αὔριο σ' ὅλους τοὺς κινηματογράφους θὰ παίζεται ἡ «ἀγρία σκηνὴ τοῦ φόνου»!... Ἰδοὺ τὸ τσὲκ! Ὅσο γιὰ τὴ γυναίκα καὶ τὸν ἀδελφό της, μὴν ἀνησυχῆτε!... Εἶνε θαυμάσια στὴν ὑγεία τους—φυσικά, ἀφοῦ τὸ πιστόλι... δὲν εἶχε σφαῖρες!...,

MARY BODOS

ΕΙΜΑΙ ΑΘΩΟΣ

ΤΟΥ ΦΕΝΤΩΡ ΣΑΒΙΝΣΚΥ

Ἡ αἴθουσα τοῦ Κακουργιοδικείου τοῦ Σηκουάννα, ἦταν τὴ μέρα ἐκείνη κατάμεστη ἀπ' τὸν καλύτερο κόσμο τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας. Ὁ κατηγορούμενος, ἕνας πρώωρα γερασμένος ἀνθρωπᾶκος, μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο, μεγάλα γαλανὰ μάτια, βουρκωμένα ἀπ' τὰ δάκρυα, καὶ κορμὶ ρικνό, γερμένο ἀπ' τὴ θλίψη, ἦταν, ὡς χτὲς ἀκόμα, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπίλεκτα μέλη τῆς ἀριστοκρατίας. Μορφωμένος πλατειά, γόνος οἰκογενείας ποὺ στὶς φλέβες της κυλοῦσε αἷμα πριγκηπικό, ὁ Ζὰν Φερνώ, εἶχεν ἐπιδοθῆ ἀπὸ πολὺ νέος σὲ τραπεζητικὲς ἐπιχειρήσεις κι' ἐλογιζόταν ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαίνοντες ρυθμιστὲς τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς Γαλλίας, ὅταν ἔξαφνα ἡ ἀποτυχία, ἐντελῶς μοιραία, ἑνὸς χρηματιστηριακοῦ του κόλπου, τὸν κατάστρεψε καί τὸν ἔφερε στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, μὲ τὴ βαρειὰ κατηγορία ὅτι σκότωσε τὸν χρηματιστὴ Περνιέ, ἕνα ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους πιστωτές του καὶ τὸν κυριώτερο αἴτιο τῆς χρεωκοπίας του.

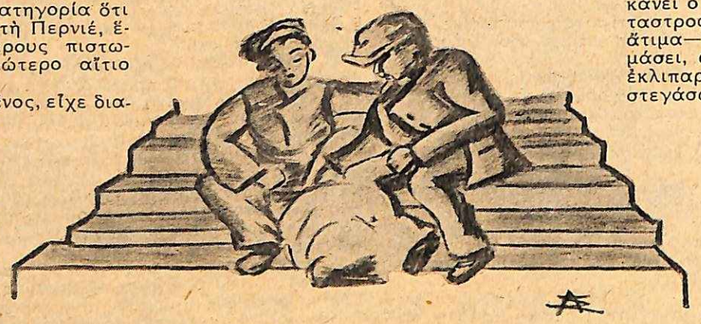

Μάταια, ὁ δυσ.υχισμένος, εἶχε διαμαρτυρηθῆ στὴν ἀστυνομία ποὺ τὸν συνέλαβε, ὅτι δὲν ἦταν φονιᾶς. Τοῦ κάκου εἶχε βροντοφωνήσει στὸν ἀνακριτὴ, ὅτι δὲν εἶναι, παρὰ τὸ θῦμα μιᾶς σκληρῆς μοίρας. Ὅλες οἱ ἐνδείξεις τὸν βάραιναν τόσο, ποὺ κι' αὐτοὶ οἱ δικηγόροι του δὲν τοῦ ζητοῦσαν, παρὰ νὰ ὁμολογήση τὴν ἐνοχή του καὶ νὰ δηλώση μεταμέλεια γιὰ νὰ πετύχη τὴν ἐπιείκεια τῶν ἐνόρκων.

Ἔτσι, ἡ γενικὴ ἀντίληψη ὅτι ἦταν πραγματικὰ ἔνοχος κι' ἡ ἔμμονη προσπάθειά του μ' ἐπιστολὲς στὸν τύπο, ἀναφορὲς στὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, ν' ἀποσείση τὴν ἀτιμωτικὴ κατηγορία καὶ ν' ἀποδείξη πὼς ἦταν ἀθῶος, κίνησαν τὸ γενικὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ τὴν ἡμέρα τῆς δίκης, ἡ αἴθουσα τοῦ κακουργιοδικείου, ἦταν κατάμεστη.

Ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία ἦτχν σύντομη. Ὁ καμαριέρης τοῦ θύματος, ἕνας μεσόκοπος ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ποῦχε χρόνια στὴν ὑπηρεσία του, βεβαίωσε πὼς ναὶ μὲν ὁ κατηγορούμενος, λίγο μετὰ τὴν εἴσοδό του στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου του, ἔτρεξε τοομαγμένος νὰ τὸν καλέση σὲ βοήθεια μὰ ὡστόσο κανένας δὲν εἶχεν ἀνέβη πρὶν ἀπ' αὐτὸν, οὔτε εἶχε βρεθῆ ἴχνος, ποὺ νὰ προδίνη ὅτι ὁ δράστης τοῦ φόνου εἶχε μπεῖ ἀπὸ κάπου ἄλλοῦ. Τὰ ἴδια βεβαίωσαν κι' οἱ ἀστυνομικοὶ ποῦχε καλέσει ὁ καμαριέρης, προσθέτοντας ὅτι τὰ μόνα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ποὺ βρῆκαν στὸν κοιτῶνα τοῦ θύματος ἦσαν τοῦ κατηγορουμένου.

Ἡ ὥρα τῆς ἀπολογίας ἔτσι δὲν βράδυνε. Κι' ὁ Φερνώ, συγκινημένος βαθειά, μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα πά ταάπ' τὰ δάκρυα, μὰ μὲ φωνὴ σταθερή, ἀτρεμη, ἀπολογήθη.

Κύριοι δικασταί, κύριοι ἔνορκοι.

Ξέρω πὼς ὅλες οἱ ἐνδείξεις μὲ βαρύνουν. Πὼς δὲν ὑπάρχει κανένα στοιχεῖο ποὺ νὰ μπορῆ θετικὰ ν' ἀλαφρύνη τὴ θέση μου. Ὡστόσο, ἡ ἀπόλυτη ἀθωότης μου, δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ν' ἀκολουθήσω τὴν ὑπόδειξη τῶν δικηγόρων μου καὶ νὰ κατηγορήσω τὸν ἑαυτό μου ὡς ἔνοχο, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πετύχω τὴν ἐπιείκειά σας, ποὺ θὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ σώσω τὸ κεφάλι μου.

Κύριοι, ἡ καταστροφή μου ἔγινε στὶς 17 τοῦ Νοέμβρη. Σὲ λίγες μέρες, τὸ κάθε μου τί εἶχε κατασχεθῆ. Ὡς καὶ τὸ μέγαρό μου, σὲ δυὸ κάμαρες τοῦ ὑπόγειου τοῦ ὁποίου μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ τοποθετήσω γιὰ λίγο καιρὸ τὰ χρειώδη τοῦ ὕπνου γιὰ μένα καὶ τὰ δυὸ ἄγόρια μου. Τὴ μόνη περιουσία ποὺ ὁ νόμος, δὲν ἐπέτρεψε νὰ μοῦ κατασχέσουνε !..

Ἐδῶ ὁ κατηγορούμενος διάκοψε, πνιγμένος ἀπ' τὴ συγκίνηση καὶ στάθηκε ν' ἀναπνεύση.

Στὸ ἀκροατήριο ἀπλώθηκε τότε μιὰ βαθειὰ σιγὴ, ποὺ δὲν τάραζε παρὰ ὁ θόρυβος τῶν ἀναπνοῶν.

Σὲ λίγο, ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπενέβη :

— Κατηγορούμενε, ἐμπρός, στὴν οὐσία.

Κι' ὁ Φερνὼ συνέχισε :

Δὲν πρόφτασαν νὰ περάσουν οἱ γιορτὲς τοῦ νέου ἔτους, κύριοι, ὅταν, παραμονὴ τ' Ἁγιαννιοῦ, γιορτῆς τοῦ πρωτοτόκου ἀγοριοῦ μου, ἄνθρωποι τοῦ Περνιέ, ποῦχε γίνει στὸ μεταξὺ κύριος τοῦ σπιτιοῦ μου, σ' ὥρα ποὺ ἐγὼ ἔλειπα γιὰ νὰ κονομήσω ἕνα κομμάτι ψωμιοῦ, μᾶς εἶχαν πετάξει τὰ λίγα μας πράμματα—δυὸ στρώματα τῆς ὑπηρεσίας μας ἄλλοτε—στὸ δρόμο. Βρῆκα τοὺς μικρούς μου ἀγγέλους νὰ μὲ περιμένουν στὰ σκαλιὰ τοῦ σπιτιοῦ, γυρμένα τόνα στὸν ὦμο τἄλλου μὲ τὰ πρόσωπα μαραγκιασμένα ἀπ' τὴ θλίψη καὶ τοὺς ἀγκῶνας ἀκουμπισμένους σ' ἕνα ἀπὸ τσουβάλι στρωματάκι τους... Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε ἀπ' τὴν ὀδύνη στὴ σκέψη ὅτι θἄπρεπε νὰ περάσουν ὅλη αὐτὴ τὴν κρύα, χειμωνιάτικη, νύχτα ἐκεῖ, στὸ ὕπαιθρον !... Κι' ἐγώ, ποὺ δὲν σκέφτηκα ὡς τότε νὰ φανῶ μικρὸς μπρὸς σὲ κανένα ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς μου, ἐγὼ, ποῦχα ἀπορρίψει πρόταση συνεργασίας ποὺ μοῦχε κάνει ὁ Περνιὲ τὴν ἐπομένη τῆς καταστροφῆς, ποὺ ὁ ἴδιος ἄτιμα, ναί, ἄτιμα—τὸ λέω πάλι—μοῦχεν ἑτοιμάσει, ἀποφάσισα νὰ πάω νὰ τὸν ἐκλιπαρήσω νὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ στεγάσω, γιὰ μιὰ ἔστω νύχτα, τὰ παιδιά μου στὸ σπίτι ποὺ ἄναντρα τοὺς εἶχε πάρει, μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι τὴν ἑπομένη θἀφευγα, γιατὶ ὁ ντὲ Μπρουκέρ, ποὺ μοῦχε ὑποσχεθῆ νὰ μὲ πάρη λογιστὴ στὸ γραφεῖο του ἀπ' τὶς 15 τοῦ μηνός, δὲν θὰ μ' ἀρνιόταν μιὰ προκαταβολὴ ποὺ θὰ τοῦ ζήταγα γιὰ νὰ προφυλάξω ἀπ' τὸ κρύο τὰ δυστυχισμένα μου ἀγοράκια..

Βλέπετε λοιπόν, πὼς δὲν ἦταν λόγος νὰ προβῶ σὲ ἔγκλημα, ὅποια κι' ἂν ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ θύματος, ἀφοῦ ἡ ὑποχρέωση νὰ φυλάξω τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερία μου γιὰ τὰ μικρά μου, θὰ συγκρατοῦσε τὸ χέρι μου, ὅσο κι' ἂν ἡ ἀγανάκτηση τὄσπρωχνε στὴν ἐκδίκηση.

Ἐδῶ ὁ κατηγορούμενος ξαναστάθηκε, σὰ γιὰ νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις του. Ἕνας ψίθυρος συμπαθείας συγκλονίζει στὸ μεταξὺ τὴν αἴθουσα. Σὲ λίγο ἐπανέλαβε.

— Ἔφτασα στὸ σπίτι τοῦ Περνιὲ στὶς 10 ἀκριβῶς τὸ βράδυ. Μ' ἄνοιξε ὁ θυρωρός του, ποὺ στάθη καὶ κυριώτερος μάρτυς τῆς κατηγορίας μου. Στὸ ρώτημά μου, ἂν ἦταν πάνω ὁ κύριός του, κι' ἂν μποροῦσε νὰ μὲ δεχτῆ, μ' ἀποκρίθη μασημένα πὼς ἦταν στὸ γραφεῖο καὶ μελετοῦσε. Ἤξερα καλὰ τὴ διαρρύθμιση τοῦ μεγάρου τοῦ θύματος, γιατ' ἦταν φίλος μου πρὶν ἡ δίψα τοῦ ἄνομου κέρδους τὸν κάνει ἐξαφνικὰ ἐχθρό μου. Μπῆκα στὸ Γραφεῖο καὶ τὄβρα φωτισμένο μὰ ἄδειο. Μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ Περνιὲ θἄχε βγεῖ γιὰ μιὰ στιγμή, στάθηκα ὄρθιος μπροστὰ στὸ τράπέζι του. Καὶ ἀπὸ νευρικότητα, στὴν ἀιαμονὴ, ἔπαιζα μὲ τὰ διάφορα ἀντικείμενα ποῦταν πάνω σ' αὐτό, ἀφίνοντας ἔτσι τὰ περίφημα δακτυλικά μου ἀποτυπώματα. Σὲ λίγο μοῦ φάνηκε πὼς ἀπ' τὸν κοιτῶνά του ἄκουσα μιὰ οἰμωγή. Ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ μπῆκα. Βρῆκα τὸν Περνιὲ πεσμένο στὸ πλημμυρισμένο ἀπ' τὸ αἷμά του κρεββάτι νὰ σφαδάζη. Πλησίασα καὶ σαστισμένος τὸν ρώτησα τὶ τοῦ συμβαίνει : «Φερνὼ τὸ κρῖμα σου! Συχώρα με !.. Μὲ σκότωσε ὁ....» Ἦταν τὰ μόνα του λόγια.

Ποιός ; Πῶς ; Τί ; τὸν ρώτσα μ' ἀγωνία. Μὰ τὸ στόμα του δὲν ἀνοίχτηκε πιά. Φώναξα τότε σαστισμένος τὸν ὑπηρέτη του, εἴδαμε πὼς δὲν μπορούσαμε νὰ τοῦ δώσουμε καμμιὰ βοήθεια κι' ὕστερα φωνάξαμε τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ μὲ συλλάβανε. Ὡστόσο, κύριοι ἔνορκοι, τὸ πιστόλι μὲ τὸ ὁποῖο σκοτώθηκε δὲν ἦταν δικό μου, οὔτε τοῦ θύματος, Καὶ ὅπως σᾶς εἶπα, δὲν εἶχα λόγο νὰ τὸν σκοτώσω, γιατὶ ἤθελα νὰ ξαναγυρίσω στὰ δυὸ ἀγοράκια μου ποὺ μὲ περίμεναν καὶ θαρρῶ μὲ περιμένουν, ἀκόμα, ἀνήσυχα, πονεμένα, ξυλιασμέν' ἀπ' τὸ κρύο, στὰ σκαλοπάτια τοῦ σπιτιοῦ μας ἀπ' τὰ ὁποῖα μᾶς διώξανε. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ μόνη ἀλήθεια κύριοι δικασταὶ καὶ κύριοι ἔνορκοι. Εἶμαι ἀθῶος !...

Μιὰ βαθειὰ στγκίνηση ἔπνιγε ὅλους. Ξαφνικά, ἕνας ἄνθρωπος πρόβαλε μπρὸς στὴ δικαστικὴ ἕδρα κραυγάζοντας.

— Σταθεῖτε, κύριοι, γιὰ τὸ Θεὸ, σταθεῖτε. Δὲν μπορῶ ν' ἀνθέξω ἄλλο βλέποντας νὰ βασανίζεται ἕνας ἀθῶος. Ἐγὼ ἐσκότωσα τὸν Περνιέ. Ἐγὼ, ὁ ἔμπιστός του, ὁ καμαριέρης του, γιατὶ μοῦχεν ἀτιμάσει τὴν κόρη....

Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΩΝ ΟΡΓΙΩΝ

Ἔκανε μιὰ λιακάδα πρωτοφανῆ γιὰ τὸ Λονδῖνο κι' ὁ κόσμος εἶχε ἀφίσει τοὺς δρόμους καὶ τὰ καφενεῖα τῆς πόλεως κι' εἶχε ξεχυθῆ στὰ κέντρα τῶν προαστείων.

Σὲ μιὰν ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ «Γιέλω — Μοὺν Γκάρντεν» τρεῖς ἄντρες ἀπολάμβαναν τὴ ζεστασιὰ τοῦ ἀπομεσήμερου, ρουφόντας παγωμένα τζίντζερ - ἔϊλ.

— Ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ βρεθοῦμε κι' οἱ τρεῖς μαζὶ σὲ ἀνάπαυση... εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς.

— Καὶ μάλιστα σὲ λιακάδα, Τζίμ, ἐπρόσθεσε ὁ γηραιότερος ἀπ' τὴν παρέα.

— Πέρσυ, τέτοιον καιρὸ ἐγὼ βρισκόμουνα στὴ Σαΐγκόν, εἶπε ὁ Τζίμ.

—Ἐγώ, στὸ Παρίσι. Ἐσύ, Κόλιντ ;

Ὁ τρίτος ποὺ δὲν εἶχε προφέρει ἀκόμα οὔτε μιὰ λέξη ἐχτύπησε τὴν πίπα του στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ καὶ εἶπε:

— Αὐτὸ συλλογιζόμουνα κι' ἐγὼ τόσην ὥρα. Πέρσυ, σὰν σήμερα, τέτοια ὥρα, — ἦταν Ἰούνιος, ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα τρεῖς τὸ ἀπόγευμα.

Ἔβγαλε τὸ ρολόγι του καὶ κύτταξε. Κι' ἐπρόσθεσε ἀμέσως :

—Ἀκριβῶς, τέτοια ὥρα βρισκόμουνα μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἀπάνω μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο ἑνὸς ὑπογείου στὴ Λυών.

— Γιὰ τὴν ὑπόθεση Τζέφρεη ;

—Ἀκριβῶς.

— Δὲ μᾶς τὴ διηγήθηκες ποτέ, εἶπαν μὲ περιέργεια μαζὶ οἱ δυὸ ἀστυνομικοί.

— Βρισκόμουνα στὸ Παρίσι, ὅταν ἕνα βράδυ λαμβάνω ἕνα σημείωμα ἀπὸ τὸν Τζόνσον νὰ πάω στὴν Λυὼν νὰ πιάσω τὸν περίφημο Τζέφρεη. Νὰ πιάσω, ὅπως ξέρετε, εἶναι ἕνας λόγος. Ἔπρεπε πρῶτα, βέβαια, νὰ τὸν βρῶ, νὰ μελετήσω ταυτοχρόνως τὴν ὑπόθεση, καὶ νὰ σκεφθῶ πῶς νὰ τὸν πιάσω... Κι' ἔπειτα; Ἔπειτα, ποῦ νὰ τὸν πάω; Δὲ βρισκόμαστε σὲ ἀγγλικὸ ἔδαφος.

Σταμάτησε γιὰ λίγο, κύτταξε ψηλα στὸν οὐρανὸ κι' ἐψιθύρισε :

— Τύχη, ὅλα τὰ ὀφείλουμε στὴν τύχη.

Καὶ, σὰ νὰ συνέχιζε τὴν κουβέντα του, εἶπε πιὸ δυνατά :

— Μέσα στὸ τραῖνο —πηγαίνω, ὅπως ξέρετε, πάντα στὴ τρίτη θέση— καθόμουνα δίπλα σὲ μιὰ γρηούλα. Ἐγὼ ἡμουνα βουτηγμένος στὶς σκέψεις μου, κι' ἐκείνη γύρευε καλὰ καὶ σώνει νὰ μοῦ πιάση κουβένται, γιὰ τὸ γυιό της ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο, γιὰ τὴν κόρη της, ποὺ εἶναι μιὰ καλὴ κι' ὄμορφη μοδιστρούλα, τέλος, γιὰ τὸ ἐξοχικό της σπίτι, τοὺ βρίσκεται δίπλα σὲ μιὰ ἔπαυλη, πού, μολονότι ὁ κόσμος τὴ λέει στοιχειωμένη, αὐτὴ ξέρει καλά, πὼς δὲν εἶναι. Μπορεῖ, ἔλεγε ἡ γρηά, νἄναι στοιχειωμένο ἕνα σπῆτι ποὺ κατοικεῖται; Τὶ θέλουν τόσες γυναῖκες ποὺ μπαίνουν μέσα κεῖ μ' ἕναν ἄνδρα ἴσαμε κεῖ πάνω ; Καὶ μὲ κάτι γένεια! Θεέ μου, κόκκινα σὰ φωτιά!».

Ἐκεῖνο τὸ «σὰ φωτιά» μοῦκανε ἐντύπωση καὶ τὴ ρώτησα: «Ἕνας ψηλός, ποὺ κουτσαίνει λιγάκι;»

— Μπράβο, μοῦ εἶπε ἡ γρηά, μήπως εἶναι φίλος σας;

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ μοῦ μπῆκαν οἱ ψύλλοι στ' αὐτιὰ κ' ἔκανα τὸν κουτό, γύρισα ὅμως τὴν πλάτη μου στὴ γρηὰ κι' ἄνοιξα τὸ χαρτοφύλακα νὰ διαβάσω ὅ,τι σχετικὸ εἶχα γιὰ τὸν Τζέφρεη.

«Ψηλός, ἀδύνατος, συνήθως φοράει μονόκλ. Συνηθίζει νὰ βγαίνη μὲ μιὰ μεγάλη γενειάδα πυρρόξανθη, γιὰ νὰ μὴ γνωρίζεται. Τρομερὸς σαδιστής. Πλούσιος, πολυεκατομμυριοῦχος. Διαθέτει ἐπαύλεις σὲ πολλὲς πόλεις τῆς Εὐρώπης.

»Στὸ Λονδῖνο, ὡς ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος, ἐλήστεψε τὰ συστημένα τοῦ ταχυδρομείου καὶ ἐδραπέτευσε γιὰ τὴν Αφρική.

»Στὸ Τρανβάλ ἔχει κάνει πολλοὺς φόνους καὶ ἔχει ληστέψει πολλοὺς χρυσοθήρας.

»Διώκεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῶν Γαλλικῶν Ἀποικιῶν.

»Πληροφορίαι μας : Ἐπανέκαμψε στὴν Εὐρώπη μὲ πολλὰ ἑκατομμύρια.

»Ἡ μόνη του μεγάλη διασκέδαση εἶναι νὰ πληρώνη ἀκριβὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ τὶς κάνη νὰ ὑποφέρουν, χτυπόντας τες μ' ἕνα κόκκαλο στρογγυλὸ στὴν ἄκρη».

Πῆρα λοιπὸν ἀπὸ πίσω τὴ γρηὰ ὅταν βγήκαμε στὴ Λυών, κι' ἔτσι βρῆκα τὴν ἔπαυλη, ὅταν τὴν εἶδα νὰ μπαίνη στὸ δικό της φτωχικὸ σπιτάκι.

Ἔκαμα, μὲ πολλὲς προφυλάξεις, μιὰ βόλτα γύρω στὴν ἔπαυλη. Ἐπρόσεξα τὸ κάθε τι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη κάποια σημασία γιὰ τὴν νυκτερινὴ εἰσβολὴ ποὺ ἐσχεδίαζα. Ἐμελέτησα καὶ τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἀποτελέση κάποιο σοβαρὸ ἢ ἔστω καὶ μικρᾶς σπουδαιότητος στοιχεῖο γιὰ τὴν ἔρευνά μου :

Ἡ ἔπαυλη ἦταν, βέβαια, στὶς γενικές της γραμμὲς ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες. Μὰ γιὰ τὸ ἀστυνομικὸ μάτι εἶχε μερικὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματα :

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὁ μαντρότοιχος τῆς πίσω πλευρᾶς ἦταν ψηλὸς καὶ προφυλαγμένος ἀπὸ μιὰ βαθειὰ τεχνητὴ χαράδρα, ἡ ὁποία θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ γεμίση νερὸ ἀπὸ τὰ τρία μεγάλα στόμια τῶν ὑπογείων σωλήνων ποὺ φαινόντουσαν σὲ ἀνάλογες ἀποστάσεις. Ὕστερα, ὅπου ὁ τοῖχος ἦταν χαμηλός, ἦταν ὠπλισμένος μὲ συρμάτινα πλέγματα, ποὺ ἀσφαλῶς, σὲ δεδομένη στιγμή, θὰ δεχόντουσαν ἰσχυρὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

Ἀλλά, τὸ σπουδαιότερο, ἐπρόσεξα πὼς ἐνῶ δὲν ὑπῆρχε πόρτα στὸ σημεῖο ἐκεῖνο τοῦ τοίχου, ἐν τούτοις ἐφαίνοντο νωπὰ ἴχνη τῶν τροχῶν φορτηγοῦ αὐτοκινήτου. Τὰ λάστιχα ἦσαν μάλιστα καινούργια καὶ μάρκας «Τζένεραλ».

Αὐτῆς τῆς μάρκας τὰ λάστιχα δὲν ἀντέχουν σὲ μεγάλο βάρος, ἄρα τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν μυστικὴ ἐκείνη πόρτα δὲν ἐσήκωνε βαρὺ φορτίο—πιθανὸν νὰ μετέφερε ἀνθρώπινα πτώματα....

Τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἄνοιγε ἡ μυστικὴ ἐκείνη πόρτα δὲ μπόρεσα νὰ τὸν ἀνακαλύψω. Ἄλλως τε δὲν μ' ἐνδιέφερε. Ἐγὼ θἄμπαινα ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο, ἡ θὰ πηδοῦσα ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἠλεκτροφόρα σύρματα, φορόντας κυλόττα καὶ γάντια ἀπὸ χοντρὸ καουτσούκ...

Καὶ πράγματι :

Τὸ βραδάκι μπῆκα στὴν ἔπαυλη. Μὰ ἐνῶ ἔψαχνα ν' ἀνακαλύψω σὲ τὶ καταγινότανε αὐτὸς ὁ κακοῦργος, ἔνοιωσα ξαφνικὰ ἕνα χτύπημα τόσο δυνατὸ στὸ κεφάλι, ποὺ μ' ἔκανε νἀνοίξω τὰ μάτια μονάχα τὴν ἄλλη μέρα—σὰν σήμερα τέτοια ὥρα—μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ ὑπόγειο, μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά.

Ξάφνου ἔνοιωσα δυὸ ἁπαλὰ γυναικεῖα χεράκια νὰ μοῦ χαϊδεύουν καὶ νὰ μοῦ σηκώνουν τὸ κεφάλι.

Μιὰ μουρμουριστὴ φωνὴ μοῦ ἔλεγε : «Ἀκολουθῆστε με» κ' ἔνοιωσα κι' ἕνα πιστόλι ποὺ μοῦ ἔβαζε στὸ χέρι.

Σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα ντυμένη γύρω—τριγύρω μὲ σταχτιὰ χαλιὰ ὠργίαζε τὸ τέρας ἐκεῖνο. Εἶχε ἀποκτηνωθῆ ἀπὸ τὸ πιοτὸ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος ἀνάμεσα στὶς τόσες γυναῖκες ποὺ τὸν τριγύριζαν ἀμέριμνες.

Τὸν ἔδεσα, τὸν μετέφερα μὲ αὐτοκίνητο, τὸν ἔχωσα μέσα σὲ ἀεροπλάνο καὶ τὸν ἔφερα στὸ Λονδῖνο.

Ξέρετε λοιπὸν ποιὰ ἦταν ἡ γυναίκα ποὺ μὲ χαϊδεψε καὶ μοῦδωσε τὸ πιστόλι, κι' ἔπειτα μ' ὡδήγησε στὴν αἴθουσα ποὺ ἀλυσόδεσα τὸν κακοῦργο ἐκεῖνο ;

Ἡ γρηούλα τοῦ τραίνου. Καί ποιὰ ἦταν ἡ γρηούλα τοῦ τραίνου, ἀγαπητοί μου φίλοι ;

Ἡ Ντόροθυ Σέγιερ, ἡ συνάδελφός μας, ποὺ τόσο καλὰ εἶχε μεταμορφωθῆ ποὺ δὲν τὴ γνώρισα οὔτ' ἐγώ.

Ἐκείνη εἶχε δώσει τὶς πληροφορίες καὶ στὸν Τζόνσον καὶ μ' ἔστειλαν στὴ Λυών.

— Ἂς πιοῦμε λοιπὸν στὴν ὑγεία τῆς Ντόροθυ Σέγιερ ἐπρότεινε ὁ Τζίμ.

— Ποὺ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή, ἐσυμπλήρωσε ὁ Κόλινς. Καὶ ἄδειασαν τὰ ποτήρια.

JOHN JAMES LUC

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΜΕΤΑΞΥ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΑΔΙΑΠΤΩΤΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

STANISLAS STEEMAN

ΠΕΡΙΛΗΨΗ. — ***Ἔξη φίλοι, ὁ Σαντέρ, ὁ Περλονζούρ, ὁ Ζερνικό, ὁ Ναμότ, ὁ Γκρίμπ καὶ ὁ Τινόλ, ἀπεφάσισαν νὰ ξενητευτοῦν, νὰ ἐργαστοῦν καὶ νὰ γυρίσουν σὲ πέντε χρόνια νὰ μοιράσουν τὰ κέρδη τους. Ὅταν ἀρχίζη, ἡ διήγηση, ἔχουν περάσει τὰ πέντε χρόνια καὶ ὁ πρῶτος ποὺ γυρισε πλούσιος, ὁ Σαντὲρ, δέχεται σπίτι του τὸν Περλονζούρ, ποὺ γύρισε πιὸ φτωχὸς κι' ἀπὸ πρῶτα.***

Γυρίζοντας ἕνα βράδυ ἀπὸ ἕνα ἑστιατόριο, διοβάζουν σὲ μιὰ ἐφημερίδα ὅτι ὁ τέταρτος ἀπὸ τοὺς φίλους, ὁ Ναμοτ πνίγηκε μυστηριωδῶς καθὼς γύριζε μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο, συντροφευμένος ἀπο τὸν Ζερνικό. Φτανει ὁ Ζερνικό καὶ κα τατρομαγμενος λέει στὴν Ἐνκαρνασιὸν καὶ στὸν Σαντὲρ πὼς ὁ πνιγμὸς τοῦ Ναμὸτ δὲν ἦταν τυχαῖος κι' ὅτι κάποιος ἄνθρωπος μὲ μαῦρα γυαλιὰ καὶ κόκκινα γένεια τοὺς ἔχει προγραψει ὅλους. Τοὺς λέει πὼς πλούτησε, πὼς ἔχει κρύψει τὰ χρήματά του κάπου καὶ τοὺς δείχνει ἕνα στιγματισμο στὸ στῆθός του ποὺ εἶναι τὸ κλειδὶ τῆς κρυψώνας. Ἡ καταιγίδα μαίνεται ἔξω καὶ γιὰ μια στιγμὴ, ποὺ ἀνοιγουν το παράθυρο, κάποιος μὲ μαῦρα γυαλιὰ καὶ κόκκινα γενεια ἀπο τὸ ἀπέναντι ξενοδοχεῖο πυροβολεῖ καὶ ὁ Ζερνικό πέφτει αἱμό φυρος. Τὸν μεταφέρουν στὸ πλαϊνὸ δωματιο καὶ ὁ Σαντὲρ τρέχει γιὰ γιατρό. Γυρίζοντας, βλέπει τὴν Ἐνκαρνασιον φιμωμένη καὶ δεμένη στὸ πάτωμα, ἐνῶ τὸ σῶμα τοῦ φίλου του, μοζὺ μὲ το ματωμένο ποσπλωμα, ἔχουν γινει ἄφαντα Ποιος εἶχε συμφέρον ν' ἀπαγάγη τὸν Ζερνικό βαρειὰ πληγωμένο στο στηθος; Μήπως κανεις πυθελε νὰ μαθη τὸ μυστικό τοῦ στιγματισμοῦ;

Ἐπεμβαίνει ἡ ἀνάκριση χωρὶς νὰ μπορέση νὰ διαφωτίση τίποτα, ὁπότε ἀναλαμβάνει νὰ διαλευκανη τὴν ὑπόθεση ἕνας ἀσυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ὁ Βενσεσλὸς Βορομπέϊτσκι. Σ' αὐτο τὸ μεταξὺ γυριζει πλούσιος καὶ αὐτὸς ὁ πέμπτος φίλος ὁ Γκριμπ, καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Σαντὲρ, εἰδοποιημένος ἀπό τον θυμωρο, τρέχει να τὸν ὑποδεχθῆ στὸ ἀσανσέρ, τὸν δέχεται στὶς ἀγκαλες του νεκρὸ μ' ἕνα στιλέτο χωμένο στὴν πλάτη. Ἔρχεται κι' ἡ σειρα τοῦ ἕκτου φιλου, τοῦ Τινόλ. Αὐτὸς ἔρχεται μὲ τὸ ἀεροπλᾶνο ἀπο τὴν Ἀμερικὴ διαβαίνοντας τὸν Ἀτλαντικό. Ὅταν φτανει στὸ ἀεροδρόμιο, κατεβαινει καὶ χάνεται στὸ πλῆθος ποὺ ἐνθουσιᾶ. Πέρνει ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ νὰ πάη στοῦ Σαντέρ ἀλλὰ ἐξαφανίζεται μυστηριωδῶς.

Ὁ ἀσυνομικος Βενσεσλὰς βρίσκεται στο γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ Βογλὲρ ὁ ὁποῖος τὸν ἐπιτιμᾶ γιατὶ ὁ δολοφόνος, θριάμβευσε κι αὐτὴ τὴ φορά.

— Διαβάσατε τὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες; τοῦ λέει αὐστηρά.

(Συνέχεια)

— Διάβασα μερικές, ἀποκρίθηκε ὁ Βένς.

— Τὴν Ταχεία ; τὴν Αὐγή;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς συγκατένευσε μὲ τὸ κεφάλι.

— Τὸ παρακάνουν, εἶπε.

Ὁ κ. Βογλὲρ ἔκλεισε τὸ βιβλίο ποὺ διάβαζε, τὸ τοποθέτησε προσεκτικὰ δίπλα στὸ σημειωματάριό του καὶ ἀπάντησε :

— Ἔχουν πολὺ δίκαιο νὰ μᾶς χτυποῦν ἔτσι.

Πέρασε τὴ γλῶσσα του στὰ χείλη καὶ μὲ ὕφος φοβερὰ ἀπησχολημένο ξακολούθησε :

— Ὁ Ναμότ πάνω στὴν Ἀκιτέν, ὁ Ζερνικὸ στὸ σπίτι τοῦ Σαντέρ... ὁ Γκρὶμπ τὸ ἴδιο. Χτὲς χάνεται ὁ Οὐμβέρτος Τινὸλ ἢ Χάρντσον ὅπως θέλετε—Πότε ὁ πέμπτος, κύριε Βένς ;

— Ὤ, πολὺ γρήγορα, αὐτὸ εἶναι φανερό, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Αὐτὸ τὸ «εἶναι φανερό» προοιωνίζει πολλὰ γιὰ τὴν ἱκανότητά σας νὰ βγάζετε συμπεράσματα, ἀλλὰ ἐλάχιστα γιὰ τὶς ἀστυνομικές σας ἰδιότητες, παρετήρησε μὲ κάποια εἰρωνεία ὁ ἀνακριτής.

— Μὲ μέμφεσθε ; ρώτησε ὁ Βένς.

—Μὴν ἐφαρπαζόμαστε, ἀγαπητέ μου φίλε. Ὑπάρχουν ἀνάμεσα στοὺς συντρόφους σας πολλοὶ ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ σχολη θοῦν μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Ἐσεῖς προσπαθῆστε νὰ μὴ δίδετε ἀφορμὴ νὰ σᾶς σχολιάζουν. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς καὶ γὼ ὁ ἴδιος σκέφθηκα πὼς ὁ ἐπιθεωρητὴς Μαλέζ...

— Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μαλέζ εἶναι καθαυτὸ ἐξοχότης, εἶπε ὁ Βένς. Εἶμαι καταγοητευμένος νὰ συνεργαστῶ μαζύ του.

Ἄλλωστε δὲν εἴμαστε πολλοὶ δυὸ γιὰ νὰ καταπολεμήσωμε τὸ δολοφόνο τοῦ Ναμὸτ καὶ τῶν φίλων του.

Πρόσθεσε ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπή.

— Ξέρετε πὼς ἔχω κάποια ἀτομικὴ περιουσία. Δὲν ἐνδιαφέρομαι διόλου γιὰπροαγωγή.

Ὁ κύριος Βιγλὲρ τὸ ἤξερε καλὰ καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κρατοῦσε τόσο στὴ συνεργασία του τὸν Βένς.

Αὐτὸς ξακολούθησε :

— Σᾶς ὁμολογῶ πὼς δὲν ζητῶ διόλου, πὼς δὲ θὰ δεχόμουν κἂν ἕνα προβιβασμό, ἂν μοῦ τὸν προσέφεραν... Μὴ φαντασθῆτε λοιπὸν πὼς μπορεῖτε νὰ πληγώσετε τὴ φιλοτιμία μου. Ἡ ὑπόθεσις ποὺ μοῦ ἀναθέσατε δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς συνηθισμένες... Ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἐκφράσω τὴ γνώμη μου, ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα κάτι τὸ καταχθόνιο.

— Καταχθόνιο ;

— Καταχθόνιο, μάλιστα. Εἶναι ἡ μόνη λέξη, ποὺ χαρακτηρίζει θαυμάσια τὴ στυγερὴ ἐγκληματικότητα τοῦ δολοφόνου.

Ὁ Βένς προσέθεσε :

— Εἶναι μιὰ χαμένη ψυχή.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἦταν πολὺ θρῆσκος. Ὁ κύριος Βογλὲρ τὸ ἤξερε. Ἐγνώριζε ἀκόμα τὶς ἀγαπημένες ἐκφράσεις τοῦ Βένς. Χάρις σ' αὐτὲς οἱ ἐπιπόλαιοι συνομιλητές του, νόμιζαν πὼς εἶχαν νὰ κάνουν μ' ἕνα ἄνθρωπο ἀγαθό, κουτούτσικο μάλιστα, καὶ κατέθεταν γρήγορα τὰ ὅπλα μπροστά του.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς πὼς θὰ κάματε ἐνδιαφέρουσες ἀνακαλύψεις, ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ δοῦμε σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ ὑπόθεση καὶ ἄλλες πλευρὲς ποὺ μᾶς διέφυγαν ὡς τώρα. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐκεῖ τὸ σημεῖον ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει. Ὁ δολοφόνος, εἶμαι βέβαιος, θὰ πέση μιὰ μέρα στὰ χέρια μας. Ἀλλὰ πότε ; Ἔτσι θὰ τὸν ἀφίσετε νὰ ἐκτελῆ ἀνενόχλητος τὰ πραξικοπήματά του ; Νὰ γιατὶ ὁ τύπος γράφει ἐναντίο μας....

Μὲ τὸ δάχτυλο χτυποῦσε ἀνυπόμονα τὸ σωρὸ τῶν ἐφημερίδων.

— Δυὸ θύματα ἀκόμα, εἶπε, καὶ ὁ κακοῦργος, θάχη φθάσει στὸ σκοπό του. Δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε τίποτα γιὰ νὰ τοὺς σώσετε ;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς κούνησε τὸ κεφάλι, καὶ εἶπε :

— Ὄχι δυὸ θύματα ἀκόμα, ἀλλὰ τρία... Ἢ ὄχι ἐκεῖνα τὰ δυὸ, ποὺ φαντάζεστε.

— Τὶ θέλετε νὰ πῆτε ;

— Ὅτι οἱ κύριοι Σαντὲρ καὶ Περλονζοὺρ δὲν κινδυνεύουν καὶ οἱ δυὸ συγχρόνως. Ἢ ὁ κύριος Περλονζοὺρ βρίσκεται σὲ κίνδυνο μὲ τὴν μητέρα του, ποὺ, ἂς μὴ τὸ ξεχνοῦμε, κληρονομᾶ τὸ μερίδιό του. Ἢ ὁ κύριος Σαντὲρ βρίσκεται σέ κίνδυνο—καὶ ἡ μητέρα τοῦ Γκρὶμπ φυσικὰ καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις.

Ἐπανέλαβε μὲ σθένος.

— Ὄχι, δὲν πιστεύω διόλου νὰ βρίσκωνται σὲ κίνδυνο συγχρόνως ὁ Σαντὲρ καὶ ὁ Περλονζούρ.

— Καὶ γιατὶ ὄχι, σᾶς παρακαλῶ ;

— Γιατὶ ἔχω πολλοὺς λόγους νὰ πιστεύω, ἀπάντησε μὲ ἀπάθεια ὁ Βένς, πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό, εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ γυρεύομε.

— Δὲν ἐννοεῖτε βέβαια μ' αὐτὸ πὼς ὁ δολοφόνος εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό ;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ πῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Βένς.

Ὁ κύριος Βογλὲρ σιώπησε, ἀνεκούμπησε στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας καὶ κύτταξε κατάπληκτος τὸν ἀστυνομικό.

— Μὲ ρωτοῦσατε πρὸ ὀλίγου, ἐξακολούθησε ἀπαθέστατα ὁ ἐπιθεωρητής, ἂν ὑπάρχη κανένας τρόπος γιὰ νὰ τοὺς σώσομε... Ὑπάρχει κάποιος... Νὰ τοὺς συλλάβωμε χωρὶς καμμιὰ ἀναβολή.

— Καὶ τοὺς δυό ;

— Ἀσφαλῶς.

Ὁ κύριος Βογλὲρ ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος. Ἔπειτα ἔσκυψε ἀπότομα πρὸς τὸ συνεργάτη του.

— Πρέπει νὰ ἐξηγηθεῖτε εἶπε. Σᾶς ἀκούω κύριε ἐπιθεωρητή.

Ὁ Βένς ἄναψε ἕνα τσιγάρο πρὶν ἀρχίση.

Ὁ κύριος Σαντὲρ μοῦ μεταβίβασε τὰ λόγια τοῦ Ζερνικὸ τὴ θλιβερὴ ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς του. Ὁ Ζερνικὸ μισὴ ὥρα πρὶν τὸν σκοτώσουν ἐξέφρασε τὴν γνώμη, πὼς κάποιος ἄγνωστος ποὺ γνώριζε τὴ συμφωνία ποὺ εἶχαν κάμει οἱ ἕξη φίλοι, ἀποφάσισε νὰ τοὺς ἐξολοθρεύση, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, γιὰ νὰ γίνη κύριος τῆς περιουσίας ὅλων. Δὲ καταλαβαίνω πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ προβάλη δικαιώματα ἂν δὲν ἔχει. Ἡ περιουσία τοῦ Σαντὲρ καὶ τῶν φίλων του δὲν εἶναι σακκὶὰ χρυσάφι ὅπως τὸν παληὸ καλὸ καιρό. Φαντάζομαι μᾶλλον πὼς θάναι ἀρκετὰ διεσπαρσπαρμένη καὶ θ' ἀποτελεῖται ἀπὸ κτήματα, ἀπὸ ἐμπορικὲς ὑποθέσεις, ἀπὸ γραφεῖα συναλλαγῶν ἐγκατεστημένα σὲ διάφορα μέρη. Ἀλλὰ ὅλα αὐτά, θὰ τὸ ἀναγνωρίσετε, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κλέψη κανένας. Ἐξηγοῦμαι νὰ τὰ σηκώση καὶ νὰ φύγη.

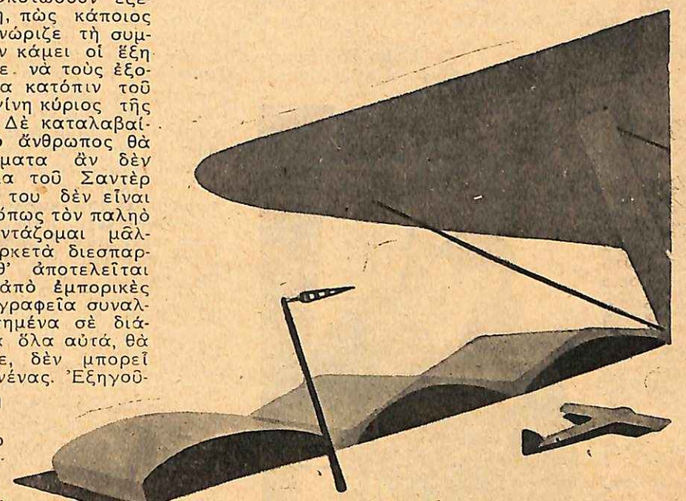

— Ἔχετε δίκιο εἶπε ὁ κύριος Βογλέρ.

— Τὸ ἐλάττωματικὸ στὴν ὑπόθεση ποὺ ἔκανε ὁ Ζερνικό, ἐξακολούθησε ὁ Βένς, εἶναι ἡ ἀνάμιξη αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου. Ἂς παραδεχτοῦμε πραγματικὰ ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν εἶναι ἄγνωστος, ἀλλὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἕξη φίλους.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔκαμε μιὰ χειρονομία διαμαρτυρίας.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐπανέλαβε σταθερά :

— ...ναί ἕνας ἀπὸ τσὺς ἕξη. Πῶς ἁπλοποιοῦνται τότε ὅλα. Προσέξετε. Πρῶτα ἀπ' ὅλα εἶναι σὲ θέση νὰ παρακολουθῆ τὴν κάθε τους κίνηση. Γιατὶ θὰ παραδεχθῆτε πὼς πάντα ἐκεῖ ποὺ πρέπει, τὴν κατάλληλη στιγμή, γιὰ νὰ χτυπήση τὰ θύματά του, στὴν ἐπιστροφή των.

— Ἀλλά...

—Προβλέπω τὶς ἀντιρρήσεις σας. Ὁ Σαντὲρ καὶ ὁ Περλονζοὺρ βρίσκονταν ἐδῶ ὅταν ὁ Ναμὸτ τυχαία ἢ ὄχι ἔπεσε ἀπὸ τὴ γέφυρα τῆς Ἀκιτέν. Λοιπὸν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω δυὸ ἀπαντήσεις σ' αὐτό. Πρῶτα... γιατὶ ὁ θάνατος τοῦ Ναμὸτ νὰ μὴν εἶναι τυχαῖος; Σ' αὐτὴ τὴ περίπτωση τὸ δυστύχημα τῆς Ἀκιτέν, θὰ χρησίμευσε γιὰ νὰ γεννήση στὸ μυαλὸ τοῦ δολοφόνου τὸ μυσαρὸ σχέδιό νὰ σκοτώση καὶ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μᾶς ἀπαντήση ἂν τὸν ὑποπτευόμαστε: «εἶναι ἀδύνατον. Καὶ πῶς σκότωσα τὸν Ναμότ;» Δὲν πρέπει ἐπειδὴ βρισκόμαστε μπρὸς σὲ δυὸ ἐγκλήματα —τοῦ Ζερνικὸ καὶ τῆς Γκρέμπ— καὶ σὲ μιὰ ἐξαφάνιση τοῦ Τινόλ νὰ βγάλομε ἀναγκαστικὰ τὸ συμπέρασμα πὼς δολοφονήθηκε καὶ ὁ Ναμότ.

—Ἀλλὰ ὁ Ζερνικὸ ἰσχυρίζεται...

—Ὁ Ζερνικὸ ἐπανέκαμψε ἄρρωστος. Ἄλλωστε δὲ βεβαίωσε τίποτα ἀπολύτως. Μπορεῖτε ἀκόμα νὰ ἐπικαλεσθῆτε, γιὰ νὰ ἀπορρίψετε τὴν ὑπόθεσή μου, τὴν περίφημη γραπτὴ καταγγελία τοῦ Ναμότ. Ἀλλὰ ἔχω λόγους νὰ πιστεύω πὼς αὐτὴ ἡ καταγγελία δὲ γράφηκε μὲ τὸ χέρι τοῦ Ναμότ. Γ' αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ ἐξηγηθῶ σὲ λίγο. Δεύτερο...ὁ δολοφόνος μπορεῖ νάχη συνένοχο ποὺ νὰ βρισκόταν στὴν Ἀκιτέν... Κλίνω πολὺ νὰ παραδεχθῶ πὼς ὁ δολοφόνος ἔχει κάποιο συνένοχο. Αὐτὴ ἡ ἀνάμιξη ἑνὸς τρίτου προσώπου θὰ ἐξηγοῦσε πολλὰ πράμματα. Ὄχι μὴ μὲ ρωτᾶται πιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Οἱ ὑποψίες μου δὲν εἶναι ἀκόμα στ' ἀλήθεια ἀρκετὰ ἐπιβεβαιωμένες... Ἀλλὰ ἐξακολουθῶ. Ὥστε ὁ δολοφόνος εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἕξη φίλους. Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ διακρίνομε πολὺ καλὰ τὸ ἐνδιαφέρο ποὺ ἔχει νὰ σκοτώση ἀφοῦ μόνος ἐκεῖνος θὰ ἐπιζήση...

— Καὶ θὰ εἶναι κατὰ συνέπεια, ὁ μόνος ποὺ θὰ ἐπωφεληθῆ ὁλόκληρης τῆς περιουσίας. Ἀλλὰ σκεφθῆκατε πὼς μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκζέτει ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του;

—Ὄχι, ἀναγκαστικά... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι μιὰ ἐγκληματικὴ ἰδιοφυΐα. Θὰ τὰ ἔχει προβλέψει καλὰ ὅλα Ἢ κατηγορηματικὰ ἄλλοθι θὰ τοῦ ἔχουν ἐξασφαλίσει τὸ ἀτιμώρητον ἢ θάχη βρῆ μιὰ ἄλλη λύση. Ἀλλὰ φυσικὰ θὰ γεννηθοῦν ἐναντίον του δυνατὲς ὑπόνοιες.

— Κι' ἂν πέθαιναν κι' οἱ ἕξη ; Καὶ οἱ ὀχτώ, ἀφοῦ πρέπει νὰ προσθέσωμε στὸν κατάλογο καὶ τὴν μητέρα τοῦ Περλονζοὺρ καὶ τοῦ Γκρίμπ.

— Τότε μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν μένει παρὰ τὸ τρίτο πρόσωπο γιὰ τὸ ὁποῖο σᾶς μίλησα πρὸ ὀλίγου. Ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση δυσκολεύομαι νὰ φαντασθῶ τὸν τρόπο ποὺ θὰ μεταχειρισθῆ γιὰ να πάρη στὴν κατοχή, τὴν περιουσία τῶν ἕξη φίλων.

— Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ πρόσωπο; εἶπε ὁ κύριος Βογλέρ. Ἔχω μοῦ φαίνεται τὸ δικαίωμα νὰ ξέρω.

— Καὶ γὼ εἶπε ὁ Βένς, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς πῶ.

Ὁ ἀνακριτὴς τινάχτηκε στὴν πολυθρόνα του.

— Εἶναι μιὰ ἱστορία ἐξωφρενική, εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγο. Ἀπίστευτη, γελοία. Ἀλλὰ τὶ σκέπτεσθε γι' αὐτὸν τὸν Γιάννη Σμὶθ ποὺ...

—Ὤ, εἶναι μιὰ σπουδαία ἐφεύρεση, εἶπε ὁ Βένς.

—Ἐφεύρεση, ἀνεφώνησε ὁ κύριος Βογλὲρ μὲ φρίκη. Φαντάζεστε λοιπὸν πὼς ὁ Ναμὸτ πρὶν πεθάνη δὲν ἔλεγε στὸ νοῦ του παρὰ πὼς νὰ κοροϊδέψη τοὺς φίλους του;

— Μὰ σᾶς εἶπα, ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιθεωρητὴς μὲ κάποια νωχέλεια στὴ φωνή, πὼς ἡ καταγγελία δὲν ἦταν γραμμένη ἀπὸ κεῖνον.

— Καὶ ἀπὸ ποιόν, διάβολε, θέλετε νἄχη γραφῆ;

—Ἀπὸ τὸν δολοφόνο, ἀπάντησε ὁ Βένς.

—Ἐξηγηθῆτε παρακαλῶ, ἐπέμενε ὁ κύριος Βογλέρ.

Ὁ Βορομπέϊτσκ ἄναψε ἕνα τσιγάρο περισυλλέχτηκε μιὰ στιγμὴ καὶ ἄρχισε :

Οἱ ἀποσκευὲς τοῦ Ναμὸτ εἶχαν μεταφερθεῖ στὸ σπίτι τοῦ Σαντέρ Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἔγινε ἡ ἀνάκριση, ζήτησα ἀπὸ τὸ Σαντὲρ τὴν ἄδεια νὰ ἐξετάσουμε μαζὶ τὶς ἀποσκευές. Μοῦ εἶπε ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ συναντηθοῦμε τὴν ἑπομένη, γιατὶ θὰ πήγαινε νὰ περάση δυὸ τρεῖς μέρες στὸ ξενοδοχεῖο. Ἀμέσως ἔκαμα τὴ σκέψη, νὰ μπῶ τὴ νύχτα στὸ διαμέρισμά του καὶ νὰ ἐπιθεωρήσω μόνος μου τὶς ἀποσκευές... Καὶ τὸ ἔκαμα.

— Δὲν ἦταν πολὺ κανονικὴ ἡ τακτική σας, παρατήρησε ὁ κύριος Βογλέρ.

— Δὲν ὑπῆρχε τίποτα ἄξιον λόγου στὶς ἀποσκευὲς τοῦ Ναμότ. Σᾶς βεβαιῶ πὼς ἀναποδογύρισα τὸ κάθε τί, ἀρχίζοντας φυσικὰ ἀπὸ τὸ περίφημο χαρτοφυλάκια τῆς βαλίτζας, ὅπου ὁ Σαντὲρ ἰσχυρίζεται πὼς βρῆκε τὸ γράμμα... Τότε γράμμα δὲν ὑπῆρχε.

— Ἀλλά... Λοιπὸν κάποιος τὸ τοποθέτησε ἐκεῖ μετὰ τὴν ἀναχώρησή μου. Καὶ γιατί ; Γιὰ νὰ ρίξουν τὶς ὑπόνοιες τῆς ἀστυνομίας σὲ ψεύτικα ἴχνη, γιὰ νὰ τὴν κάμουν ν' ἀφιερωθῆ στὴν καταζήτηση τοῦ ὑποθετικοῦ Γιάννη Σμὶθ. Ἐλᾶτε δά, καὶ μόνο τόνομα Σμὶθ ποὺ εἶναι τόσο κοινό, ὤφειλε νὰ σᾶς ρωτήση γιὰ τὴν αὐθεντικότητα τῆς καταγγελίας τοῦ Ναμότ... Καὶ μήπως ὑπάρχει τίποτα τὸ ὁρισμένο σ' αὐτὴ τὴν καταγγελία ; Τίποτα, ἀπολύτως τίποτα... Λόγια λόγια... Μιὰ κακοήθης ψευτιὰ σᾶς βεβαιώνω.

Ὁ Βένς σώπασε μιὰ στιγμὴ καὶ πρόσθεσε :

— Εἶχα στηρίξει πολλὲς ἐλπίδες σ' αὐτὸ τὸ γράμμα.

Περίμενα μὲ ἀνυπομονησία, μὲ ἀπληστία μπορῶ νὰ πῶ, ἕνα λάθος ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐπιδέξιο δολοφόνο. Αὐτὸ τὸ γράμμα ἦταν λάθος. Ἔδωκα κι' ἔκαμαν τὴ σύγκριση τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρα τῶν Τινὸλ καὶ κάποιου ἄλλου προσώπου. Ὁ Μαρζὸτ ὁ γραφολόγος ὑπῆρξε κατηγορηματικός. Κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία πρόσωπα δὲν ἔγραψε τὸ γράμμα. Ἀλλὰ δὲν κατόρθωσα ἀκόμα νὰ τοῦ παρουσιάσω κανένα δεῖγμα ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ Ναμὸτ καὶ τοῦ Περλονζούρ. Ὁ τελευταῖος μὲ ἀποφεύγει συστηματικά. Ὅλα αὐτὰ βέβαια δὲν ἀποδείχνουν τίποτα. Ὁ δολοφόνος δὲν ἔγραψε ἀσφαλῶς μόνος του αὐτὸ τὸ γράμμα. Θὰ ἔβαλε ἢ τὸ συνένοχό του νὰ τὸ γράψῃ ἢ κανένα εἰδικὸ πλαστογράφο. Ἀ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπιτήδειος. Καὶ τὸ λάθος ποὺ ἔκαμε, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, εἶναι πολὺ μικρότερο ἀπ' ὅτι φαντάστηκα στὴν ἀρχή.

Ὁ κύριος Βογλὲρ ἄπλωσε τὸ ἕνα πόδι κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ σταύρωσε τὰ χέρια του.

— Τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε ; εἶπε.

— Καθὼς βλέπετε, ἀποκρίθηκε ὁ Βένς, ἡ κατάσταση εἶναι πολὺ λεπτή. Ὑπέβαλα ἤδη μερικὲς ἐρωτήσεις στὸ Σαντὲρ καὶ στὸν Περζονζούρ. Τί σκέπτεσθε γιὰ μιὰ αὐθαίρετη σύλληψη; Θὰ χώναμε στὴ φυλακὴ—εἶναι σχεδὸν βέβαιο—ἕνα ἀθῶο καὶ ἕνα ἔνοχο... Θὰ μπορούσαμε τότε μ' ὅλη μας τὴν ἡσυχία νὰ πιστοποιήσουμε ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο εἶναι ἔνοχος, καὶ τοὐλάχιστον ἕνα θῦμα θὰ πλούτιζε ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ δολοφόνου. Ἂν δὲ σᾶς ἀρέσει αὐτὸ —καὶ βλέπω πὼς δὲ σὰς ἀρέση—μπορῶ νὰ καλέσω ἐπειγόντως αὐτοὺς τοὺς κυρίους καὶ νὰ τοὺς ὑποβάλω σὲ τακτικὴ ἀνάκριση. Τὰ ἄλλοθι καὶ λοιπά.

— Προτιμῶ αὐτό, εἶπε ὁ Βογλέρ.

Ξεσταύρωσε τὰ χέρια καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὰ δάχτυλα πάνω στὸ σημειωματάριό του.

— Τίποτα δὲν πᾶς ἐπιβεβαιώνει ἄλλωστε πὼς ὁ Τινὸλ εἶναι ἤδη νεκρὸς αὐτὴ τὴ στιγμή...

— Δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστέψω, ἀπάντησε ὁ Βένς.

— Καὶ ἡ ἐξέταση τῆς ἐνδερμοστιξίας ποὺ ἦταν χαραγμένη στὸ στῆθος τοῦ Ζερνικό, ρώτησε ὁ ἀνακριτής, δὲν ἔφερε στὸ φῶς τίποτε καινούργιο;

Μὲ ἔκπληξη ὁ ἀνακριτὴς εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ καλύπτῃ τὸ πρόσωπο τοῦ συνομιλητοῦ του. Θὰ ἔλεγε κανένας πὼς ἑτοιμαζόταν ν' ἀμυνθῆ.

—Ὄχι, εἶπε. Εἶναι πολὺ περίεργη αὐτὴ ἡ ἐνδερμοστιξία. Τόσο περίεργη ὅσο κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ παπλώματος.

Ὁ κύριος Βογλὲρ σούφρωσε τὰ φρύδια.

— Τί μοῦ ψάλλετε ἐκεῖ, ἔκαμε.

—Ὦ ἁπλὲς λεπτομέρειες, ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἀλλὰ ἴσως μιὰ μέρα χάρις σ' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες δῶ ν' ἀνατέλλη κάποιο φῶς.

— Κύτταξε νὰ μεταβληθῆ γρήγορα σὲ πυροτέχνημα, ἀπάντησε μὲ κάποιο πνεῦμα ὁ ἀνακριτής. Εἶχε ἀρκετὰ ἰξαλιστεῖ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ βιαζόταν νὰ συνεχίση τὴν ἀνάγνωση τοῦ βιβλίου του.

Σηκώθηκε.

— Συγχωρήσατέ με, εἶπε γιὰ νὰ τελειώση, ἂν ἔδωκα κάποια σημασία στὶς παρατηρήσεις ποὺ δημοσιεύει ἐναντίον μας ὁ τύπος. Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς πολὺ γρήγορα θὰ καθαρισθῆ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις.

— Κι' ἂν ἔχωμε ἀκόμα ἕνα θῦμα; ρώτησε ὁ Βένς.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔκαμε μιὰ μοιρολατρικὴ χειρονομία καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς γύρισε στὸ γραφεῖο του χωρὶς νὰ ἐπιμείνη περισσότερο. Τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν πάρει μιὰ σκληρὴ ἔκφραση. Τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες. Ὅλη του ἡ στάση ἔδειχνε καθαρά, πὼς εἶχε λάβει τὴν ἀμετάκλητη ἀπόφαση νὰ διαλευκάνη μὲ κάθε θυσία αὐτὴ τὴν πρωτάκουστον ἐγκληματικὴ ὑπόθεση ποὺ γιὰ τόσο καιρὸ τώρα τὸν κρατοῦσε σὲ μιὰ ψυχικὴ κατάσταση ὁλωσδιόλου ἀνώμαλη, στὴν ὁποία ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωή του νὰ βρισκόταν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XVII
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΝΚΑΡΝΑΣΙΟΝ

— Καθῆστε κυρία, εἶπε ὁ Βένς.

Τὸ τρίτο πρόσωπο, ποὺ γι' αὐτὸ εἶχε μιλήσει μὲ τόση ἐπιφυλακτικότητα στὸν ἀνακριτή, βρισκόταν τώρα μπροστά του.

— Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ συγχωρέσετε, εἶπε ἀκόμα ὁ ἐπιθεωρητής, ποὺ σᾶς κάλεσα ἐδῶ. Ἀλλὰ ἔχω καὶ ἄλλους πολοὺς ν' ἀνακρίνω σήμερα καὶ μ' ὅλη μου τὴν καλὴ θέληση ἦταν ἀδύνατο νἄρθω σπίτι σας...

Ἐνῶ μιλοῦσε, κύτταζε τὴν ἐπισκέπτριά του. Ἂν καὶ ἦταν προκατειλλημένος ἐναντίον τῶν ὡραίων γυναικῶν—ἦταν γνωστὸς μισογύνης—δὲν μποροῦσε μολαταῦτα παρὰ νὰ θαυμάζῃ βαθύτατα αὐτὴ τὴ γυναίκα.

Ἡ μαύρη τουαλέττα ποὺ φοροῦσε ἦταν θαῦμα καλαισθησίας. Ἂν δὲν τὴν στόλιζε ἕνα κόκκινο χρυσάνθεμο, θὰ νόμιζε κανένας πὼς πενθεῖ. Ὁ Βένς ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση μὲ πεῖσμα, πὼς δὲ θὰ φανέρωνε μεγαλύτερη ἠρεμία ἂν βρισκόταν στὸ σπίτι μιᾶς ἀγαπημένης της φίλης. Καταλάβαινε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήση μὲ προσοχὴ καὶ πὼς ἡ ἀνάκριση αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἦταν ἡ δυσκολότερη ἀπ' ὅλες.

Ἡ Ἐνκαρνασιὸν πρώτη μ' ἕνα χαριτωμένο μειδίαμα ἄρχισε τὶς ἐχθροπραξίες.

— Μὴν ἔχετε κανένα δισταγμό, κύριε Βένς, εἶπε μὲ τὴν φωνή της τὴν τραγουδιστή, ποὺ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερές της γοητείες, νὰ μὲ ὑποβάλετε σὲ τακτικὴ ἀνάκριση. Παραξενευόμουν πὼς ἡ ἀστυνομία μὲ ἄφισε ἥσυχη στὴ γωνιά μου, καὶ φαντάζομαι πὼς ἡ ἐξαφάνιση τοῦ Οὐμβέρτου Τινὸλ σᾶς ἀναγκάζει νὰ λάβετε ἐξαιρετικὰ μέτρα.

— Τί ἐνοεῖτε μ' αὐτό κυρία ;

— Ἁπλούστατα δὲ θὰ παραξενευτῶ διόλου, ἂν μὲ τὴ σειρά μου, προκαλέσω τὶς ὑπόνειες τῆς ἀστυνομίας. Εἶναι συνήθως ἡ μοῖρα τῶν ἀθώων νὰ τοὺς ὑποψιάζωνται, ἐνῶ οἱ παληάνθρωποι μένουν ἀνενόχλητοι. Ἔχετε λοιπὸν μπροστά σας μιὰ γυναίκα διατεθειμένη ν' ἀπαντήση εἰλικρινὰ καὶ στὶς πιὸ ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις σας. Πρέπει νὰ γνωρίζετε ἀκόμα πὼς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποβληθῆτε στὸν κόπο νὰ μοῦ ἀποκρύψετε ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Μάρκελλου... Θέλω νὰ πῶ τοῦ μνηστῆρά μου... Χάρις στὸν κ. Σαντὲρ ξέρω τί ἀπέγινε τὸ σῶμα του.

Ὁ Βένς ἐμειδίασε μ' εὐγένεια. Ἦταν καταστενοχωρημένος. Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του μειωμένο μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα ποὺ τοῦ εἶχε φανερώσει τόση συμπάθεια καὶ ἐμπιστοσύνη, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας των. Ἡ ἐξιοπρέπειά της, ἡ προθυμία της ν' ἀπαντήσ στὶς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτή, τοῦ ἀφαιροῦσαν τὴ δύναμη νὰ ἐνεργήση μὲ κάποια σκληρότητα ὅπως εἶχε πρόθεση. Πῶς νὰ τολμήση νὰ πῆ στὴν ἐπισκέπτριά του, πὼς τὴν ὑποψιαζόταν ὅσο καὶ τὸν Σαντὲρ καὶ τὸν Περλονζούρ ; Πῶς νὰ τὴν ρωτήση γιὰ τὴν ἰδιωτική τὴν ζωή, τώρα μάλιστα ποὺ ἡ δολοφονία τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, θἄχε ξυπνήσει μέσα της μιὰ ὀδύνη τόσο πιὸ δυνατή, ὅσο αὐτὴ προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ἀδιάφορη καὶ ψύχραιμη.

Ὁ Βενσεσλὰς κύτταξε μιὰ φορὰ ἀκόμα τὴ νέα γυναίκα κι' αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἦταν ἡ μεγάλη της κοκεταρία. Ἂν ἦταν ἔρμαιο μιᾶς τόσο ἀνυπόφορης λύπης, σὰν κι' αὐτὴ ποὺ τῆς ἀπέδιδε ὁ ἐπιθεωρητὴς καὶ ποὺ στὰ μάτια του τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ γοητευτική, ἡ Ἐνκαρνασιὸν δὲ θ' ἀφινόταν περισσότερο στὸν πόνο της, δὲ θὰ βαριόταν νὰ πραγματοποιήση στὴν τουαλέττα της μιὰ τέτοια ἁρμονία ὑφασμάτων καὶ χρωμάτων; «Ὑπάρχουν γυναῖκες, σκέφθηκε, ποὺ δὲν ἐκδηλώνουν τίποτα, ποτέ, ἀλλὰ ὅταν πέσουν, πέφτουν γιὰ πάντα.» Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε. Καὶ ἦταν φουρκισμένος μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα ποὺ θὰ ὑπέφερε ἀσφαλῶς πολὺ καὶ ποὺ μολαταῦτα δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανένα νὰ αἰσθανθῆ οἶκτο γι' αὐτήν.

—Ἐλᾶτε, εἶπε σιγὰ ἡ Ἐνκαρνασιόν, τί ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε ἀπὸ μένα, κύριε Βένς; Μήπως ἡ ἐπιθυμία σας φθάνει στὸ σημεῖο νὰ θέλετε νὰ ξέρετε πῶς χρησιμοποιοῦσα τὸν καιρό μου ὅταν σκότωναν τὸν κύριο Ναμὸτ καὶ τὸν κύριο Γκρίμπ; Γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸν ἀρραβωνιαστικό μου, ξέρετε πὼς βρισκομουνα στὸ πλάϊ του ὅταν ἐπυροβόλησαν ἐναντίον του.

Ὁ Βενσεσλὰς ὕψωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του κακομοίρη καὶ γελοῖο. Ξαφνικὰ κατάλαβε τὸ μάταιο τῶν ὑπονοιῶν του. Πῶς αὐτὴ ἡ λεπτεπίλεπτη γυναίκα μποροῦσε νὰ εἶναι συνένοχος, ὅπως τὸ ἔλεγε καὶ ἡ ἴδια, στὶς δολοφονίες τοῦ Ναμὸτ καὶ τοῦ Ζερνικό; Ὁ νοῦς του πῆγε σὲ συνένοχο. Ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν ὕπαρξή του κι' ἔκαμε τὸ συλλογισμό πὼς δὲν ἀποκλειόταν καθόλου, μὰ καθόλου νὰ ξέρη ἡ Ἐνκαρνασιὸν πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅτι ὁμολογοῦσε γιὰ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της. Εἶχε κάτι τὸ τόσο μυθιστορηματικὸ αὐτὴ ἡ ἁρπαγὴ τοῦ Ζερνικὸ καὶ ὁ τρόπος ποὺ βρήκανε τὴ νέα γυναίκα κατάχαμα μὲ τὸ κεφάλι σκεπασμένο καὶ τυλιγμένο σφιχτὰ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό. Κι' αὐτὴ ἡ λιποθυμία ἀπὸ μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε ἀντιμετωπίσει ὅλα τὰ δεινοπαθήματα μὲ τόση γενναιότητα, δὲν μποροῦσε ἄραγε νὰ εἶναι προσποιητή; Καί, τέλος, ὅταν συλλογιζόταν τὴ δολοφονία τοῦ Γκρίμπ, ὁ Βένς, θέλοντας καὶ μή, ἔκανε τὴν παιδιάστικη σκέψη: Μιὰ Καστιλιανή, θὰ μπορῆ ἀσφαλῶς νὰ δώση ἕνα χτύπημα μὲ στιλέτο....

Κύτταξε τὰ χέρια τῆς νέας γυναίκας, μακρυὰ καὶ λεπτά, καὶ ντράπηκε γιὰ τὴ σκέψη του. Μὰ ἐπὶ τέλους τί συμφέρον μποροῦσε νἄχη αὐτὴ ἡ ξένη γυναίκα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της καὶ τῶν φίλων του; Ὅσο κι' ἂν τοῦ κόστιζε αὐτὸ τὸ διάβημα, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀποφάσισε νὰ ξεκαθαρίση τοὐλάχιστον αὐτὸ τὸ σημεῖο.

— Βλέπετε, εἶπε μὲ γλυκύτατο τρόπο, πόσο συγχισμένος εἶμαι. Θὰ ἔδινα τὸ πᾶν, κυρία μου, γιὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόπο. Ἀλλὰ ἡ κοινὴ γνώμη, καὶ πολὺ δίκαια, ἔχει ἀναστατωθῆ μ' αὐτὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματα καὶ δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ παραλείψωμε τίποτα ποὺ θὰ μποροῦσε κάπως νὰ διαλευκάνη τὸ μυστήριο ποὺ περιβάλλει αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Ἡ ἄδεια ποὺ μοῦ δίδετε νὰ σᾶς θέσω τὶς πιὸ ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις, μοῦ ἀφαιρεῖ καὶ τὸν τελευταῖον μου δισταγμό.

Ὁ Βένς ἔκαμε μιὰ μικρὴ παύση καὶ ξανάρχισε ἀποφεύγοντας νὰ κυττάζη τὴν ἐπισκέπτρια.

— Δὲ μοῦ διέφυγε ἡ φροντίδα μὲ τὴν ὁποία σᾶς περιβάλλουν αὐτὸν τὸν τελευταῖον καιρὸ οἱ κύριοι Σαντὲρ καὶ Περλονζούρ. Μὲ πολὺ λιγώτερα τεκμήρια, θὰ ἔφθανε κανένας σὲ συμπεράσματα— ἴσως λανθασμένα, τὸ ἀναγνωρίζω. Μολαταῦτα ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν ἔχετε στὸ νοῦ σας νὰ γίνετε μιὰ μέρα ἡ γυναίκα τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου.

Μόλις ἐξεστόμισε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ἐπιθεωρητὴς μὲ σκυμμένο κεφάλι, περίμενε τὸν ἀντίχτυπο ποὺ δὲ θ' ἀργοῦσε, φανταζόταν, ν' ἀκουστῆ. Ἀλλὰ οἱ ἀντιδράσεις τῆς Ἐνκαρνασιὸν — καὶ ὁ Σαντὲρ καὶ ὁ Περλονζοὺρ τὸ εἶχαν διαπιστώσει ἐπανειλημμένως — διέψευδαν, ἐννιὰ φορὲς στὶς δέκα, ὅλες τὶς προβλέψεις·

Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἀρκέστηκε ν' ἀπαντήση μὲ πολὺ ἁπλότητα :

— Ὄχι τώρα ἀμέσως, ἀλλὰ ἴσως μιὰ μέρα νὰ παντρευόμουνα...

— Σταματῆστε, εἶπε ὁ Βένς, εἶναι περιττὸ νὰ προφέρετε τὄνομά του. Δέν ἐνδιαφέρει τὴν Ἀστυνομία ἂν εἶναι ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος... καὶ ἔχετε αὐτὸ τοὐλάχιστο ὡς δεῖγμα τῆς διακριτικότητάς μου. Σᾶς ἐξηγῶ μιὰ φορὰ ἀκόμα πὼς δὲν εἶναι ἀπὸ περιέργεια.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, κύριε Βένς, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐνκαρνασιὸν μὲ τὴ γλυκειά, τραγουδιστὴ φωνή της. Ἀλλά, ξέρετε, ἔχω κάποια τύψη.... Δὲν κατάλαβα πάντα ὅσο ἔπρεπε τὴν ἀνάγκη νὰ ἀποκαλύψω ὅλα στὴ δικαιοσύνη...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς κύτταξε τὴν ἐπισκέπτρια μὲ ἐνδιαφέρον.

— Θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτὸ πὼς ἀποκρύψατε τίποτε ἱκανὸ...

— Κρίνετεμόνο ; σας. Ἐδήλωσα στὸν ἀνακριτὴ ὅτι ὁ Μάρκελλο Ζερνικὸ ἦταν ἀρραβωνιαστικός μου. Δὲν εἶνατ ἀλήθεια....

Ἐδίστασε λίγο πρὶν συμπληρώσει :

—Ἦταν ἄντρας μου.

Ὁ Βὲνς ποὺ εἶχε σκύψει πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἄφησε τὸν ἑαυτό του νὰ πέση στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας. Αὐτὴ ἡ ἀργοπορημένη ἀποκάλυψη τοῦ ἄνοιγε νέους ὁρίζοντας.

Ἡ νέα γυναίκα ἐξηκολούθησε.

— Θὰ ξέρετε, βέβαια, πὼς συνήντησα τὸν Μάρκελλο στὰ Βερμούδια νησιά. Ἀπὸ τὴ πρώτη μας συνάντηση μοῦ ἐκμυστηρεύθηκε τὸν ἔρωτά του. Τὴν ἑπομένη ἀναχωροῦσε γιὰ τὸ Χάρτσον. Πάνω στὸ βαπόρι ἦταν κάποιος ἱεραπόστολος. Ὁ Μάρκελος μὲ ἱκέτευσε νὰ ἑνώσουμε τὶς τύχες μας. Δὲν εἶχε σποπὸ νὰ μὲ κάνη νὰ συμμεριστῶ τὴν περιπετειώδη ζωή του, ἀλλὰ ἔλπιζε ἔτσι νὰ μὲ δέση περισσότερο. Αὐτὸς ὁ γάμος τοῦ ἔδινε τὴν βεβαιότητα πὼς θὰ τὸν περιμένω πιστὰ καὶ κάπως τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμη νὰ ἐπιτύχη. Γρήγορα μὲ ἔπεισε καὶ ἐνωθήκαμε πρὶν ἀναχωρήση...

— Ὥστε, σκεπτόταν ὁ Βένς, ὅσο ἡ Ἐνκαρνασιὸν προχωροῦσε στὴν ἀφήγησή της, κι' αὐτὴ ἔχει ἕνα μερίδιο στὴν περιουσία τῶν ἔξη φίλων, κι' αὐτὴ ἔχει ἐνδιαφέρον στὸ θάνατό τους...

—Νὰ γιατί, ἀποτελείωσε ἡ νέα γυναίκα, σᾶς ἔλεγα ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ παντρευτῶ γρήγορα... Γιατί, θἄπρεπε νὰ πῶ : νὰ ξαναπαντρευτῶ...

Ἕνα πλῆθος συλλογισμῶν ἀναστάτωνε τὸν ἐπιθεωρητή... Λίγα λεπτὰ πρὶν, ἔβλεπε σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο τοῦ γάμου μὲ τὸν Σαντὲρ ἢ τὸν Περλονζούρ, τὸ μέσον γιὰ τὴ νέα γυναίκα νὰ διεκδικήση δικαιώματα. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἦταν παντρεμένη μ' ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα, ἀφοῦ εἶχε ἤδη δικαιώματα, δὲν κέρδιζε τίποτα μ' αὐτὸ τὸ γάμο. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βγάλη τὸ συμπέρασμα πὼς αὐτὸ τὸ σχέδιο καὶ ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία τὸ ὡμολόγησε ἡ Ἐνκαρνασιὸν δὲν εἶχε σκοπὸ παρὰ ν' ἀποπλανήση τὶς ὑπόνοιες τοῦ ἐπιθεωρητή.

Κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ ἕνας ἀστυνομικὸς ἔφερε στὸ Βένς ἕνα ἐπισκεπτήριο. Ἦταν τοῦ Σαντέρ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ἀνακρίνη ἀμέσως. Σηκώθηκε ἐνῶ συλλογιζόταν : «Ἐσύ, μικρή μου, δὲν τέλειωσες ἀκόμα μαζί μου». Μ' ὅλη τὴν ἔλλειψη σεβασμοῦ ποὺ αἰσθανόταν γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα, τὴ συνώδευσε μὲ ἄπειρη εὐγένεια. Γιατὶ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ κάνη τὸ συλλογισμὸ πὼς ἂν αὐτὴ ἡ νέα γυναίκα ἦταν ἀθῶα, ἦταν κι' αὐτὴ ἐκτεθειμένη στὰ χτυπήματα τοῦ δολοφόνου

Καὶ αὐτὸ ἦταν ἀκριβῶς τὸ περίεργο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση :

Ὅποιος δὲν ἦταν ἔνοχος, γινόταν ἀμέσως θῦμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XVIII
Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΣΑΝΤΕΡ

Μὰ γιατὶ, συλλογιζόταν ὁ Βενσεσλάς, ἐπιστρέφοντας στὸ γραφεῖο του, δὲν τὸ ὡμολόγησε ἀπὸ τὴν ἀρχή, γιατὶ δὲν εἶπε ἀμέσως πὼς ὁ Ζερνικὸ ἦταν ἄνδρας της ; Μήπως ἀπὸ συστολή ;... Γιατὶ περιέβαλλε μὲ τόσο μυστήριο τὴν ἰδιωτική της ζωή;.. Ἴσως...

Διακόπτοντας τοὺς συλλογισμούς του, σήκωσε τὸ κεφάλι· ὁ Γιώργης Σαντὲρ ἔμπαινε στὸ δωμάτιο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΙΣΤΙΑ ΑΝΤΙ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

Ο Γκάσπαρ Μετρό, ἐργάτης ὑποδηματοποιός, ἦταν ὀχτώ χρόνια τώρα παντρεμμένος. Δὲν εἶχε ὅμως ἀπατήσει τὴ Λουκία, τὴ γυναίκα του; οὔτε μιὰ φορὰ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα.

Καὶ ὅμως, ὅλα τὰ θηλυκὰ τὸν σκανδαλίζανε, τὸν πειράζανε, τὸν νευριάζανε κι' ἕνα βράδυ εἶπε μέσα του :

— Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ, δὲ λέω πὼς θὰ τὸ κάνω ταχτικά, μά... ἐπιτέλους ἔστω καὶ μιὰ μικρὴ φορὰ πρέπει νὰ τὴν ἀπατήσω κι' ἐγὼ τὴ γυναίκα μου...'

Καὶ σκεπτότανε πῶς νὰ τὰ καταφέρη' νὰ πάρη ἄδεια ἀπὸ τὸν προϊστάμενό του κ' ἔτσι νὰ βρῆ καιρὸ νὰ ἀπατήση τὴ γυναίκα του κι' αὐτὸς μιὰ φορά.

Ἔπρεπε νὰ βρῆ κάποιο ψέμα νὰ πῆ στὸν προϊστάμενο. Νὰ πῆ ὅτι παντρεύεται ἡ ἀδελφή του ; Ἀδύνατο, ὁ προϊστάμενος τὸ ἤξερε πὼς εἶναι μοναχογυιός. Νὰ πῆ πὼς πάει στὴν κηδεία τῆς μητέρας του ; Ὁ προϊστάμενός του ἤξερε καλὰ πὼς ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει, ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὡς ποὺ νὰ πάη στὸ μαγαζὶ χίλιες προφάσεις πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του, μὰ καμμιὰ δὲν κολλοῦσε.

Ἐξ ἄλλου κάτι ἔπρεπε νὰ βρῆ, δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ πῆ : «Κύριε Προϊστάμενε, δῶσε μου μισὴ μέρα ἄδεια νὰ πάω ν' ἀπατήσω τὴ γυναίκα μου». Μὰ ξαφνικὰ τοῦρθε μιὰ ἰδέα φαεινή, καὶ δὲ χάνει καιρό :

— Ἀφεντικό, τοῦ λέει, εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ δώσης λίγες ὧρες ἄδεια. Νὰ.. πῶς νὰ στὸ πῶ ;... Κάτι ὑποθέτω... Ὑποπτεύομαι πὼς ἡ Λουκία, ἡ γυναίκα μου, τώρα καὶ κάμποσο καιρό... ναί, μὲ ἀπατᾶ... Γι' αὐτὸ θὰ ἤμουνα, πῶς νὰ στὸ πῶ ;... ὑποχρεωμένος ἂν μ' ἄφινες δυὸ—τρεῖς ὧρες γιὰ νὰ δῶ κι' ἐγώ... τί μοῦ γίνεται.

Ὁ Μετρὸ ἐπῆρε τὴν ἄδεια, μὰ δὲ σταμάτησε ἐκεῖ. Φαίνεται πὼς τοῦ καλάρεσε, καὶ κάθε τόσο, κάθε δυὸ τρεῖς μέρες, μόνο ποὺ δὲν ἔκλαιγε, ζητοῦσε ἀπὸ τὸν προϊστάμενό του ὅλο καὶ δυὸ ὡρίτσες γιὰ νὰ πάη νὰ δῆ, νὰ καιροφυλακτήση τὴ γυναίκα του.

Πέρασε ὁ Μάης, μπῆκε ὁ Ἰούνιος, ἔφθασε καὶ ὁ Ἰούλιος, καὶ ὁ καϋμένος ὁ προϊστάμενός του, ἀφοῦ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ Μετρό, τί νὰ κάνη ; Ἔδινε ὅλο καὶ καινούργιες ἄδειες μὲ τὴν ἐλπίδα πιὰ πὼς θὰ πάρη τέλος ἡ ὑπόθεση αὐτή.

Ὁ Μετρό, κάθε φορὰ ποὺ ἔφευγε, γελοῦσε μὲ τὴν συμπόνια τοῦ προϊσταμένου του, καὶ μιὰ καὶ δυό, πήγαινε κι' εὕρισκε ὅλο καὶ καινούργια κατατόπια, ποὺ τοῦ ἐξασφάλιζαν μιὰν ἄνετη, μὰ καὶ σίγουρη, ἀπιστία στὴ γυναίκα του.

— Ὀκτὼ χρόνια, γιὰ φαντάσου, μονολογοῦσε, νὰ μείνω πιστός ! Ἄ, τώρα ποὺ βρῆκα τὸ παραμύθι αὐτὸ γιὰ τὸν προϊστάμενό μου, θὰ γλεντήσω.

Καὶ πράγματι, τὸν λυπότανε ὁ προϊστάμενός του, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βλέπη μ' αὐτὰ τὰ μοῦτρα κάθε φορὰ ποὺ τοῦ ζητοῦσε καὶ καινούργια ἄδεια.

Μπῆκε ὁ χειμῶνας καὶ μιὰ μέρα τοῦ εἶπε μὲ κάποια αὐστηρότητα ὁ προϊστάμενός του :

— Διάβολε, μὰ ἐπιτέλους, ἄνοιξε τὰ μάτια σου, κύτταξε νὰ τὴν τσακώσης, φίλε μου, ἐπ' αὐτοφώρω νὰ ἡσυχάσης πιὰ καὶ σύ.

Γελοῦσε ὁ Μετρό, κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του, σὰν ἄκουγε τ' ἀφεντικό νὰ τοῦ δίνη τέτοιες συμβουλες.

Καὶ μιὰ μέρα—θάταν ἡ τρίτη φορὰ τὴ βδομάδα κείνη ποὺ ὁ Μετρὸ ζητοῦσε γιὰ τὴν ἴδια αἰτία ἄδεια—ὁ προϊστάμενός του τοῦ εἶπε :

— Δὲν λέω, φίλε μου, πὼς ἦταν λάθος σου νὰ πάρης αὐτὴ τὴν ξετσίπωτη. Εἶναι καιρὸς ὅμως πιὰ νὰ τελειώση αὐτὴ ἡ ἱστορία.

— Διάβολε, βέβαια ! Θὰ τὴν τσακώσω αὐτὴ τὴ φορὰ στὰ πράσσα, δὲ θὰ μοῦ ξεφύγη.

— Ἔχεις καταστρώσει κανένα σχέδιο γιὰ νὰ τὴν πιάσης στὰ πράσσα; ρώτησε ὁ προϊστάμενος.

Τὴν ἔχεις παρακολουθήσει καὶ ξέρεις ἀσφαλῶς ποῦ θὰ τὴν βρῆς μαζὶ μὲ τὸν ἐραστή της ;

Ἐδῶ ὁ Μετρὸ τάχασε κυριολεκτικῶς. Δὲν ἐπερίμενε μιὰ τέτοια ἐρώτηση καὶ βρέθηκε ὁλωσδιόλου ἀπροετοίμαστος, Θέλησε νὰ μιλήση, μὰ ἕνας κόμπος ἀνέβηκε στὸ λαιμό του. Τί νὰ πῆ; Ἔβηξε, ἐξεροκατάπιε, ἐκύτταξε κάπως σαστισμένος τὸν προϊστάμενό του καὶ εἶπε :

— Δηλαδή... δὲ μπορῶ νὰ πῶ πὼς ξέρω ἀσφαλῶς... μά... δηλαδή... ξέρω, βέβαια ξέρω... ἐννοεῖτε !

Ὁ προϊστάμενος ἐχαμογέλασε μὲ καλωσύνη καὶ εἶπε :

— Φτωχέ μου Μετρό, ἕνα πρᾶγμα ἐννοῶ : Ὅτι εἶσαι τόσο πολὺ ταραγμένος, καὶ μ' ἐ τὸ δίκιο σου, ὥστε νὰ μὴ μπορῆς νὰ ἐνεργήσης συστηματικὰ καὶ ψύχραιμα. Γι' αὐτὸ ἐγώ...

Ὁ Μετρὸ ἐσήκωσε τὰ μάτια μὲ κάποια ἔκπληξη κ' ἐκύτταξε τὸν προϊστάμενό του,

— Γι' αὐτὸ ἐσεῖς... Τί κάνατε ; ρώτησε.

Ὁ κύριος προϊστάμενος ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη κι' ἀλλοιῶς καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἕνα τόνο φιλικό :

— Ξέρεις, δὲ σὲ θεωρῶ γιὰ ξένο. Ἂν ἦσουν ξένος δὲν θὰ ἐνδιαφερόμουνα καθόλου.. Μὰ τί νὰ γίνη ; χρόνια τώρα δουλεύεις κοντά μου καὶ σὲ λυπήθηκα. Εἶδα πὼς, μὲ ὅλη τὴν ἐπιμονή σου, δὲν κατόρθωνες νὰ κάνης τίποτα. Πρέπει νὰ ξέρης πὼς μερικὰ πράγματα ὅσο δύσκολα εἶναι νὰ τὰ μάθη ὁ σύζυγος, τόσο εὔκολα εἶναι νὰ τὰ ξέρη ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος.

Ὁ Μετρό, μόλις ἄκουσε αὐτὸν τὸν πρόλογο, ἐξύνισε τὰ μοῦτρα του.

— «Ἔχει γοῦστο, σκέφθηκε, νὰ πηγαίνω τόσον καιρὸ γιὰ μαλλὶ καὶ στὸ τέλος νὰ βγῶ κουρεμένος !»

Καὶ, κρύβοντας ὅσο μποροῦσε καλύτερα τὴν ἔκπληξή του, ἔγινε ὅλος αὐτιὰ καὶ παρεκάλεσε τὸν προϊστάμενό του νὰ προχωρήση στὴν ἀποκάλυψη τῶν πραγμάτων ποὺ μαθαίνει ὅλος ὁ κόσμος πρὶν καὶ τελευταῖος ὁ σύζυγος.

Ὁ προϊστάμενος, ποὺ ἡ θέση του βέβαια ἦταν δύσκολη, ἐξηκολούθησε μὲ κάποιο δυσταγμὸ στὴν ἀρχὴ καὶ ὕστερα πιὸ ἐλεύθερα.

— Ἔκανα λοιπὸν κι' ἐγὼ ἰδιαιτέρως μιὰ ἔρευνα στὴ γειτονιά σου. Ἔ, λοιπόν, φτωχέ μου Μετρό, ἡ γυναίκα σου τάχει φτιαγμένα ἐδῶ καὶ τρία χρόνια μὲ τὸ φίλο σου τὸ Μπουλανζέ, τὸ χωροφύλακα.

Ὁ Μετρὸ δὲν μπόρεσε νὰ βαστηχθῆ στὰ πόδια του κι' ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ καρέκλα.

Ὁ κύριος προϊστάμενος—τί νὰ κάνη ; καλὸ ἀνθρωπάκι—τοῦ χάϊδεψε τὸ κεφάλι.

— Ἔλα, ἔλα, ἡσύχασε, ἀγαπητέ μου Μετρό. Τὸ καταλαβαίνω πὼς αὐτὸ εἶναι πολὺ σκληρὸ γιὰ σένα... Βέβαια, ὅσο κι' ἂν ἔχη συνηθίσει κανεὶς σὲ μιὰ τέτοια ἰδέα, ἡ ἐπιβεβαίωσή της εἶναι πάντα σκληρή. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πὼς ἡ γυναίκα σου γλήγορα προβιβάστηκε.

— Ἔ ; ! ἔκαμε ὁ Μετρό.

— Πρὸ τριῶν μηνῶν... τἄφτιαξε καὶ μὲ τὸν ὑπαστυνόμο. Ἔλα, μὴν κάνης ἔτσι. Ἡ ὥρα εἶναι τέσσερις. Μπορεῖς νὰ δουλέψης ἀκόμα μιὰ ὥρα. Στὶς 5 φεύγεις καὶ θὰ τοὺς τσακώσης σκαστοὺς στὸ σπίτι σου στὶς πεντέμισι... Κύτταξε, μὴ φύγης ἀργότερα ἀπὸ τὶς πέντε, γιὰ νὰ προφτάσης νὰ πάρης μαζί σου καὶ τὸν ἀστυνόμο τῆς γειτονιᾶς σου.

Ὁ Μετρὸ εἶπε τότε μὲ θλίψη :

— Ὄχι! Θὰ πάρω μαζί μου τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Χωροφυλακῆς!

— Γιατί ; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ προϊστάμενος.

— Γιατί, μὲ τὴ φόρα ποὺ πῆρε ἡ γυναίκα μου, δὲν εἶναι ἀπίθανον, ὡς ποὺ νὰ πάω σπίτι μου, νὰ τάχη φτιάξει... καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν Ἀστυνόμο !

ALEX FISCHER

Η ΜΟΙΡΑ

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Μιὰ φορὰ περπατοῦσα ὁλομόναχος σὲ μιὰ ἀπέραντη ἐρημιά. Ἔξαφνα ἄκουσα πίσω μου ἐλαφρὰ καὶ πνιγμένα βήματα. Κάποιος ἄνθρωπος μὲ παρακολουθοῦσε προσπαθῶντας νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῶ

Ἐγύρισα ἀπότομα, καὶ εἶδα μιὰ ζαρωμένη καὶ κυρτὴ γριά, τυλιγμένη μέσα σὲ βρώμικα κουρέλια.

— Ποιὰ εἶσαι ; τὴ ρώτησα. Τί ζητᾶς ἀπὸ μένα ; Μήπως θέλεις ἐλεημοσύνη ;

Αὐτὴ δὲν ἔβγαλε ἄχνα. Ἔσκυψα καὶ εἶδα τότε μὲ μιὰ δυνατὴ ἀνατριχίλα στὸ κορμί, πὼς ἡ κόγχες τῶν ματιῶν της ἦταν σκεπασμένες μὲ μίαν ἀσπροκίτρινη μεμβράνη, σὰν κι' αὐτὲς ποὺ ἔχουν τὰ πουλιὰ γιὰ νὰ φυλάγωνται ἀπὸ τὸ δυνατὸ φῶς τοῦ ἥλιου.

Ὅμως ἡ μεμβράνη τῆς γριᾶς ἔμενε ἀκίνητη, δὲν ἄφινε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ φαίνωνται οἱ κόρες τῶν ματιῶν της.

Σκέφθηκα τότε πὼς θὰ ἦταν τυφλή.

— Θέλεις ἐλεημοσύνη; τὴν ξαναρώτησα.

Μὰ καὶ πάλιν ἡ γριὰ δὲν ἀποκρίθηκε, μόνο ζάρωσε ἀκόμη περισσότερο.

Τὴν ἄφισα καὶ τράβηξα τὸ δρόμο μου. Πίσω μου τὰ ἴδια ἐλαφρὰ καὶ πνιγμένα βήματα.

— Πάλι αὐτὴ ἡ γυναίκα ! εἶπα μέσα μου. Μὰ γιατὶ μὲ πέρνει ἀπὸ πίσω ; Ποιὸς ξέρει ! Ἴσως, γιατὶ εἶναι τυφλή, ἔχασε τὸ δρόμο της καὶ παρακολουθεῖ μὲ τ' αὐτί της τὰ βήματά μου γιὰ νὰ φτάση σὲ κανένα κατοικημένο μέρος. Αὐτὸ θὰ ἦταν.

Ὡς τόσο μιὰ παράξενη ἀνησυχία ἄρχισε νὰ κυριεύη τὴν ψυχή μου. Μοῦ φάνηκε πὼς ἡ γριὰ δὲν μὲ παρακολουθοῦσε μόνο, ἀλλὰ καὶ μ' ἔσπρωχνε κατὰ κεῖ ποὺ ἤθελε αὐτή. Κατηύθυνε τὰ βήματά μου πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά, σὰν γὰ μὲ εἶχε μαγνητίσει.

Ἐξακολουθοῦσα νὰ βαδίζω... Ἔξαφνα ὅμως μπρὸς στὸ δρόμο μου εἶδα κάτι μαῦρο. Ἦταν ἕνα πρᾶγμα κρῦο καὶ ἀπαίσιο. Ἦταν ἕνας βαθὺς λάκκος... Στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας μοῦ φάνηκε φρικτὸς, ἀπαίσιος...

—Θᾶναι τάφος, ἐψιθύρισα παγωμένος.

Μιὰ φρικτὴ ἰδέα μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό : Ἐκεῖ λοιπὸν μ' ἔσπρωχνε ἡ γριά !..

Ἐγύρισα ἀπότομα. Ἡ γριὰ ἦταν πάντοτε ἐκεῖ μπροστά μου καὶ μ' ἔβλεπε. Τώρα μὲ μύτταζε μὲ κάτι μεγάλα, γουρλωμένα καὶ γεμάτα κακία μάτια, σὰν ὄρνιο ποὺ ἑτοιμαζότανε νὰ ἐπιτεθῆ στὴ λεία του.

Σκύβω στὸ πρόσωπό της, στὰ μάτια της, τίποτα. Πάλιν ἡ ἴδια ἀκίνητη μεμβράνη, τὸ ἴδιο ἀόμματο καὶ ἀπαθὲς πρόσωπο.

— Ἄχ ! συλλογίσθηκα, αὐτὴ ἡ γριὰ εἶναι σίγουρα ἡ μοῖρα μου, ἡ μοῖρα ποὺ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφύγη ! Μὰ ὄχι, ὄχι, πρέπει ν' ἀγωνισθῶ !...

Καὶ πῆρα ἄλλον δρόμο, προχωρῶντας γρήγορα. Πίσω ἀντιλαλοῦσαν τὰ ἴδια ἀνάλαφρα καὶ μουγγὰ βήματα. Μπρός μου ἔχασκε ὁ παγερὸς καὶ μαῦρος τάφος.

Ἐστράφηκα τότε ἀλλοῦ. Μὰ ὁ ἴδιος ὑπόκωφος θόρυβος ἀκουγότανε πίσω μου. Καὶ τὸ ἴδιο πάντοτε σκοτεινὸ βάραθρο ἄνοιγε μπρός μου.

Τοῦ κάκου ! Τοῦ κάκου προσπαθῶ νὰ ξεφύγω σὰν τὸ λαγὸ ποὺ ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νὰ γλυστρήση ἀπὸ τὰ δόντια τῶν σκυλιῶν ποὺ τὸν κυνηγοῦνε. Βλέπω διαρκῶς τὰ ἴδια, ἀκούω διαρκῶς τὰ ἴδια !

— Στάσου ! εἶπα μέσα μου. Θὰ σὲ κοροϊδέψω, δὲν τὸ κουνάω ἀπὸ δῶ.

Καὶ κάθησα χάμω... Ἡ γριὰ εἶναι πίσω μου. Νιώθω τὴν παρουσία της, δυὸ βήματα μακρυὰ ἀπὸ μένα. Δὲν τὴν ἀκούω, μὰ νιώθω τὴν παγερή της ἀνάσα.

Καὶ ἔξαφνα... Ὦ ! τί εἶναι αὐτὸ ποὺ βλέπω ; Ὁ σκοτεινὸς λάκκος ἀρχίζει νὰ σούρνεται, νὰ προχωρῆ, νὰ σιμώνη πρὸς τὸ μέρος μου.

Θεέ μου ! Γυρίζω καὶ κυττάζω. Ἡ γριὰ μὲ ἀτενίζει μὲ τὰ γεμάτα κακία μάτια της καὶ ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο παραμορφώνει τὸ ξεδοντιασμένο στόμα της :

— Δὲν θὰ γλυτώσης ! Δὲν μπορεῖς ν' ἀποφύγης τὴν μοῖρα σου !

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΤΣΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΑΝΤΑ

Γνωρίστηκαν ἕνα ὡραῖο Ἀπριλιάτικο δεῖλι, κοντὰ στὶς ὄχτες τοῦ ποταμοῦ, δίπλα στὸν ὁλοπράσινο καλαμῶνα καὶ πλάϊ στοὺς λευκοὺς λωτοὺς ποὺ εὐωδιάζουν μεθυστικά.

Ἐκεῖνος εἶχε σταθῆ νὰ ποτίση τὸ ἄτι του κι' αὐτὴ γιὰ νὰ λευκάνη τὸ πανί της. Ἦταν κι' οἱ δυὸ νέοι κι' ὡραῖοι, πάνω στὸ πρῶτο λουλούδισμα τῆς νειότης τους.

Καθως ἀντικρύστηκαν, αὐτὴ κοκκίνισε ὅλη κι' αὐτὸς κατέβασε δειλὰ τὰ μάτια, χαμογελόντας, τὴν ὥρα ποὺ οἱ σαΐτιὲς τῶν μαύρων ματιῶν της, τρυπόντας τὸ βλέμμα του, ἀγγίζαν καφτερὲς τὴν καρδιά του.

Στάθηκαν λίγες στιγμὲς σιωπηλοί, ἀναποφάσιστοι, κυττώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Γρήγορα ὅμως, σὰν σπρωγμένοι ἀπὸ μιὰν ἀκαταμάχητη δύναμη, πλησίασαν χαμογελόντας καὶ δίνοντας τὰ χέρια σ' ἕνα θερμὸ χαιρετισμό.

— Πῶς σὲ λένε, ὡραῖα κόρη, μὲ τὸ λυγερὸ σὰ ζαρκάδι κορμὶ πῶχεις τὴ νύχτα γιὰ μαλλιά, τὸ φεγγάρι γιὰ πρόσωπο καὶ τ' ἀστέρια γιὰ μάτια ;

Εἶπε πρῶτος ἐκεῖνος, ποὺ τοῦδινε θάρρος ὁ ἔρωτας, ὁ ἔρωτας ποὺ σβύνει τὴ ντροπὴ δυὸ νέων ὅταν εἶναι πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

— Φατμά. Τ' ἀποκρίθη ἡ κόρη. Καὶ ρώτησε σὲ λίγο κι' αὐτή.

— Καὶ σένα, ποῦσαι πιὸ ὡραῖος ἀπ' ὅλους τοὺς πρίγκηπες ποὺ ὡς τώρα γνώρισα καὶ δυνατὸς σὰν τοὺς πολεμιστάδες τῶν παραμυθιῶν, πῶς σὲ λένε ;

— Ἐμίν...

Ἔμειναν πάλι λίγες στιγμὲς σιωπηλοί, ἀφίνοντας τὰ μάτια τους νὰ ποῦν τὰ μυστικὰ τῆς ψυχῆς τους. Ὕστερα ὁ νέος τραβήχτηκε καὶ, πιάνοντας νὰ χαλινάρια τ' ἀλόγου, ἑτοιμάστηκε νὰ πηδήση στὴ σέλλα καὶ νὰ φύγη.

Ἡ κόρη τὸν κύτταξε παραπονετικά.

— Φεύγεις ;

Τοῦπε μὲ σπαραγμὸ καὶ τοῦτεινε τὰ κόκκινα, σὰν ὥριμα βατόμουρα, χείλη της.

Ἐκεῖνος δὲν ἤθελε περισσότερο. Ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἔσφιξε παθητικὰ στὸ πλατὺ στῆθος του καὶ τὴν ἔσυρε στὴ πιὸ σκιερὴ γωνιὰ τοῦ καλαμῶνα...

— Θὰ γυρίσω γρήγορα, τῆς εἶπε σὲ λίγο, ὅταν αὐτὴ ἐκστατικὴ σφίγγονταν, ὅλη λατρεία, ἐπάνω του.

Κι' ἀποθόντας τὴν, πήδησε στ' ἄτι του καὶ χάθηκε σὰ σίφουνας στὴν πλατειὰν ἔρημο, σκορπίζοντας πίσω του σύννεφα ἄμμου.

Ἡ Φατμὰ περιμένει ἀκόμα. Τὰ χρόνια καὶ οἱ καϋμοὶ λίγυσαν τὸ κορμί της τὸ χθὲς βεργολιγερὸ καὶ ρυτίδωσαν τὴ χλωμὴν ὄψη της, καὶ θόλωσαν τὰ ὡραῖα της μάτια. Μὰ ὡστόσο ἡ ἐλπίδα δὲν ἔσβυσε ἀπ' τὴ φτωχή της καρδιά. Κι' ἀλλοίμονο, δὲν εἶναι ἡ μόνη. Ὅλες οἱ ὡραῖες κοπέλλες, ποὺ δίνουν πίστη στὰ λόγια τοῦ διαβατικοῦ ὡραίου ἀγνώστου, ἔτσι τὴν παθαίνουν.

ΕΜΙΝ—ΕΛ—ΡΑΣΙΝΤ

ΕΝΑ ΤΑΓΚΟ

B. HEDWORTH

Τὰ παιδικά της χρόνια πέρασαν γεμᾶτα ἀναμνήσεις καὶ τώρα ἡ Ρούθ, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καμπαρέ, συλλογισμένη, ἀναπολεῖ ἐκεῖνον, ποὺ ἔγινε αἰτία ν' ἀναδειχθῆ χορεύτρια καὶ νὰ σταδιοδρομήση μακρυὰ ἀπ' τὸ μικρὸ χωριό της.

Θυμᾶται πὼς εἶχε περάσει ἡ πρωτοχρονιὰ κι' ἕνα βράδυ βαρύ τοῦ χειμῶνα ἦρθαν γιὰ ἐκδρομὴ μιὰ μεγάλη παρέα ἀπὸ γυναῖκες καὶ ἄντρες. Θυμᾶται πὼς ἀναστατώθηκε ὅλο τὸ χωριὸ ἀπ' τοὺς γλεντζέδες αὐτοὺς καὶ πὼς μέσα σὲ μια ὥρα τὸ καφενεῖο τῆς πλατείας εἶχε πάρει ὄψη γιορτινή, καὶ πὼς ἔπειτα ἀπὸ λίγο οἱ νέοι καὶ τὰ κορίτσια χόρευαν ἀγκαλιασμένοι κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη λάμπα ἀερίου.

Ὁ Φίλιπς ἦταν ἀρχηγὸς τῆς τρελοπαρέας ποὺ ξεμυάλισε τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὅλο τὸ χωριό. Ὁ Φίλιπς σὰν τὴν εἶδε, ὑπεκλίθη, τῆς εἶπε δυὸ λογάκια γιομάτα χάρη κ' εὐγένεια, τὴ σήκωσε νὰ χορέψουν καὶ τὴ στριφογύρισε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος.

Ὁ φωνογράφος ἔπαιζε ἕνα βαλσάκι.

— Εἶσαι ἀλαφριὰ σὰν πούπουλο, τῆς εἶπε.

— Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε ἡ Ροὺθ καὶ χαμογέλασε.

— Ἔχετε πάει στὸ Λονδῖνο;

— Ποτέ μου...

— Πῶς; Καὶ χορεύετε τόσο πολὺ καλά;

— Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε καὶ πάλι ἡ Ρούθ.

Χαμογέλασε καὶ μισογύρισε τὸ κεφαλάκι της στὸν ὦμο τοῦ καβαλλιέρου της χαδιάρικα. Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε περισσότερο ἐπάνω στὸ στῆθος του καὶ τὸ κορμί της ἐρρίγησε μέσα στὰ χέρια του.

— Εἶστε τόσο πολὺ χαριτωμένη, τῆς εἶπε.

Καὶ ὕστερα, ὅταν τελείωσε τὸ βάλς, ὁ εὐγενικὸς καβαλλιέρος ἐρώτησε τὴ Ρούθ:

— Χορεύετε καὶ τὸ ταγκὸ ἔτσι καλά;

— Ὤ, ἔκαμε ἡ Ρούθ, τὸ ταγκὸ εἶνε ἡ ἀδυναμία μου, ὁ ἔρωτάς μου...

Κι' ἐκύτταξε τὸν καβαλλιέρο της στὰ μάτια, μὲ βλέμμα ποὺ ἐφλόγιζε. Ἐκεῖνος, σὰν ὑπνωτισμένος, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔφερε τόσο κοντὰ τὰ χείλη του στὰ δικά της ὥστε ἔνοιωσε τὴ θερμὴ ἀνάσα της

— Τὸ ταγκὸ θὰ τὸ χορέψωμε μόνοι οἱ δυό μας, εἶπε σὲ λίγο φωναχτά, φέρνοντας τὴ Ροὺθ στὸ μέσον τῆς σάλας.

Τὸ ταγκὸ ἐκεῖνο ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ ὄνειρο, κάτι γλυκύτερο ἀπὸ μελωδίες ἀγγέλων... Ἦταν ἡ ἀποθέωσις τῆς Ρούθ! Τὴν χειροκρότησαν ὅλοι μ' ἕνα τρελλὸ ἐνθουσιασμό, γοητευμένοι ἀπὸ τὸ ἐξαίσιο χορευτικὸ ταλέντο της!...

Τοὺς κέρδισε ὅλους τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἐκέρδισε τὴ ζωὴ ἡ Ροὺθ μ' ἕνα ταγκό!...

Ἦταν τὸ ταγκὸ ἐκεῖνο ποὺ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες τὴν ἔφερε ἕνα βράδυ πάλι στὸ Λονδῖνο νὰ πάη νὰ χτυπήση τὴν πόρτα τοῦ Φίλιπς. Ὁ Φίλιπς τὴ δέχτηκε, γλέντησε μαζί της ἕνα, δυό, τρεῖς μῆνες κι' ἔπειτα τὴ σύστησε σ' ἕνα καμπαρέ. Εἶδε δόξες, χαρές, δῶρα, σαμπάνια. Ἄλλαξε πολλούς, πάρα πολλοὺς, ἐραστὰς, ἔπειτα ἀπὸ τὸν Φίλιπς, καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἡ ὀρχήστρα σήκωνε τὸν κόσμο νὰ χορέψη ἕνα ταγκό, πρώτη ἡ Ρούθ, ἄρπαζε τὸ καβαλλιέρο ποὺ τῆς παρουσιαζότανε, γιὰ νὰ πεταχθῆ γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ περασμένα...

Ἕνα ταγκό, ναί, ἕνα ταγκό, τῆς κανόνισε ὅλη της τὴ ζωή!

ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΠΟΝΟΨΥΧΟΣ

Καθόμαστε σὲ κάποιο μικρὸ ἐξοχικὸ κέντρο, περισσότερο γιὰ τὴ δροσιὰ καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα, παρὰ γιὰ διασκέδαση.

Μιὰ γρηά, μὲ κάτασπρα μαλλιά, ποὺ ξέφευγαν ἄταχτα ἀπ' τὴν παλιά, πρασινισμένη ἀπ' τὸν καιρό, μαύρη μαντήλα ποὺ τάχε τυλίξει, μὲ πρόσωπο ζαρωμένο, πιότερο ἀπ' τὶς λύπες παρὰ ἀπ' τὰ χρόνια, πλησίασε τὸ τραπέζι μας ἁπλώνοντας τὸ χέρι γιὰ ἐλεημοσύνη, ἐνῶ τὰ ὠχρὰ χείλη της μουρμούρισαν ἱκετευτικά.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς δίνη ὑγεία... νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σας, ἀφεντικά...

— Στὸ γηροκομεῖο! Βρήκατε καλὸ τὸ ἐμπόριο τῆς ζητιανιᾶς! τῆς εἶπε ἀπότομα κάποιος τῆς παρέας· καὶ μ' ἕνα βάναυσο κίνημα τοῦ χεριοῦ τὴν ἔσπρωξε μακρυά...

Τὸ ἀνθρώπινο κουρέλι κλονίστηκε νὰ πέση, ἐνῶ τὰ μάτια του βούρκωναν.

Σὰν ἀστραπὴ τότε ἕνας νέος, μὲ συμπαθητικό, χλωμό, πρόσωπο,—ποὺ τὸ πλατὺ κι' εὐγενικό του μέτωπο σκίαζε μιὰ βαθειὰ ρυτίδα συλλογῆς ποὺ ζητοῦσε νὰ κρύψη— τινάχτη μὲ σβελτάδα ἀπὸ τὴ θέση του, πρόλαβε καὶ συγκράτησε τὴ γρηὰ—ποὺ παρὰ λίγο θάπεφτε—τῆς ἔβαλε ἕνα δεκάρικο στὸ χέρι καὶ μὲ δυὸ γλυκὰ παρήγορα λόγια, στέγνωσε τὰ δάκρυα, ποῦχαν βουρκώσει τὰ σβυσμένα της μάτια.

Ὕστερα, ἀργά, συλλογισμένος, μὲ τὴ συγκίνηση ζωγραφισμένη στ' ὡραῖό του πρόσωπο, γύρισε στὴ θέση του καὶ μᾶς εἶπε:

— Μὴν ἔχετε τὴν ἰδέα αὐτὴ, πάντα, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἁπλώνουν, ζητώντας οἶκτο, τὸ χέρι

— Δὲν ξέρεις καϋμένε πὼς τόχουν κάνει ἐπάγγελμα; Τὸν ἔκοψε αὐτὸς ποῦχε ἀποπάρει τὴ γρηά.

— Ἴσως. Τοῦπε μὲ συγκίνηση. Ξέρεις, ὅμως, πὼς ἐγὼ ἔδιωξα κάποτε μὲ τὴν ἴδια σκαιότητα ποῦδιωξες τὴ γρηὰ ἐκείνη ποὺ μ' ἔχει φέρει στὸν κόσμο;

— Ἔλα δά!

Κάναμε ὅλοι μ' ἀπορία. καὶ κατάπληξη.

Χαμογέλασε πικρὰ καὶ ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο, μᾶς ἐξήγησε.

Ὁ πατέρας μου, εἶχε ἀγαπήσει τρελλά, παρὰ τὴ διαφορὰ τῆς τάξης καὶ τῆς ἡλικίας, ποὺ τοὺς χώριζε, μιὰ κοπέλλα τοῦ λαοῦ, ποὺ δὲν τὸν ἤθελε, γιατὶ ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλο. Ἦταν, ὅμως, πλούσιος, κι' οἱ γονεῖς της τὸν ἤθελαν. Ἐβίασαν, λοιπόν, τὸ κορίτσι, τὸ φοβέρισαν ὅτι θὰ τὸ σκοτώσουν κι' αὐτὸ καὶ τὸν καλό της, ἂν δὲν ἄλλαζε γνώμη, καὶ ἔτσι τὴν ἀνάγκασαν νὰ δεχτῆ αὐτὸ τὸν ἀταίριαστο γάμο. Ἔζησε μὲ τὸν πατέρα μου, τὸν ἄντρα της, τίμια δυὸ—τρία χρόνια. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ γεννήθηκα κι' ἐγώ. Στὸν τέταρτο χρόνο ὁ πατέρας μου ποὺ τὴν εἶχε φαίνεται χορτάσει, ἄρχισε νὰ τὴν παραμελῆ καὶ νὰ τρέχη στὶς πρόστυχες. Ἦταν τότε αὐτὸς—Θεὸς σχωρέση τον — πενῆντα χρονῶν. Ἡ μητέρα μου εἴκοσι δύο. Δὲν ξέρω πῶς ἔγινε καὶ τί μεσολάβησε τότε· μὰ ἔμαθα πως μιὰ βραδυὰ πέταξε τὴ μητέρα μου μὲ τὶς κλωτσιὲς ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. γιὰ παραβίαση τῆς συζυγικῆς πίστης. Πέρασαν χρόνια. Ἐγὼ μεγάλωσα κι' ὁ πατέρας μου πέθανε. Ἕνα Αὐγουστιάτικο δειλινό, καθώμουνα, μὲ κάτι φίλους μου, σ' ἕνα παραλιακὸ μπὰρ τοῦ Φαλήρου. Μιὰ γρηούλα — ὅπως αὐτὴ τώρα—μᾶς πλησίασε κι' ἁπλώνοντας τὸ χέρι σὲ μένα, ἐνῶ μὲ κύτταζε μὲ στοργή, ζήτησε ἐλεημοσύνη. Τὴν κύτταξα κι' ἐγὼ κατάματα καὶ δὲν ξέρω γιατί μὲ τάραξε τὸ στοργικὸ ἐκεῖνο βλέμμα της. μ' ἀναστάτωσε καὶ στὸ τέλος, μὲ πρόσβαλε. Στοργικὸ βλέμμα ἀπὸ μιὰ ζητιάνα! Ὤχ, ἀδερφέ! Μὲ πιάσαν τὰ νεῦρα μου καὶ μὲ μιὰ πρόστυχη βρισιὰ τὴν ἔδιωξα, καθὼς πρωτήτερα σεῖς τὴ δυστυχισμένη γρηούλα. Ἔφυγε μὲ βῆμα τρεμάμενο, κλαίοντας σχεδὸν μὲ λυγμούς. Ἀργά, κατὰ τὸ βράδυ, τὴν ἔβγαλαν πνιγμένη ἀπ' τὴ θάλασσα. Κι' ἀπ' τὰ μικροπράγματα ποὺ βρῆκαν πάνου της, φίλοι μου—κι' ἐδῶ ἡ φωνή του τρεμούλιασε καὶ τὰ μάτια του βούρκωναν—ἐξακριβώθηκε πὼς ἦταν ἡ μάννα μου . . . . Ἀπὸ τότε. δὲ διώχνω κανένα φτωχό, ποὺ θὰ μοῦ ἁπλώση τὸ χέρι...

Καὶ, λέγοντας αὐτά, ἔστριψε τὸ πρόσωπό του πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνση, γιὰ νὰ κρύψη ἕνα δάκρυ . . .

SONATH

Η ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ ΤΗΣ ΛΙΛΕΤΤΑΣ

Ἡ Μαντὰμ Σιμόν, ἡ διευθύντρια τοῦ παιδικοῦ σταθμοῦ, χτύπησε τὰ χέρια. Μιὰ προσωρινὴ ἡσυχία ἀποκαταστάθηκε κι' ἡ Σουζάννα, ἡ βοηθός, ἄρχισε νὰ βάζη τὰ παιδιὰ στὴ σειρὰ γιὰ νὰ μποῦνε στὴν τάξη

Ὅταν μπῆκαν τὰ παιδιὰ μέσα, ἡ δασκάλα πῆγε νὰ κλείση τὴν πόρτα καὶ νὰ δῆ μήπως ἔρχεται κανένα καθυστερημένο παιδάκι...

Καὶ νά, ριὰ μικρὴ ξανθούλα, ποὺ ἔτρεχε. Προτοῦ πλησιάση κοντοστέκεται, διστάζει, σταματᾶ καὶ κάνει νὰ φύγη. Ἡ φωνὴ τῆς δασκάλας τὴ σταματάει: Λιλέττα, Λιλλέτα! Τὸ παιδὶ προχωρεῖ θλιμμένο. Τὸ χρυσό του κεφάλι γέρνει πρὸς τὸν δεξιὸν ὦμο, καὶ τὸ πρόσωπό του δείχνει ἀπελπισία καὶ ντροπή...

Ἡ διευθύντρια τοῦ δίνει θάρρος:

— Ἔμπα, μικρό μου, δὲν ἄργησες. Βλέπεις ἦρθα νὰ κλείσω τὴν πόρτα.

Θυμᾶται πὼς ἡ Λιλέττα δὲν ἦρθε καὶ χτὲς καὶ τῆς λέει, φιλῶντάς την:

— Θαρρεῖς, πῶς θὰ σὲ μαλλώσω γιατί δὲν ἦρθες χτές; Ἔλα, εἶσαι συχωρεμένη. Μονάχα νὰ μοῦ πῆς γιατί ἔλειψες.

Ἡ Λιλέττα μὲ μιὰν ἐκπληκτικὴ σοβαρότητα ἀπαντᾶ:

— Δὲν ἤμουν ἐδῶ.

— Ποῦ ἤσουν;

— Ἤμουν στὸ μπάρ.

— Μονάχη;

— Μὲ τὴ μαμὰ καὶ τὸ μικρό.

— Ἄ ξέρω! Πήγατε νὰ πάρετε ροῦχα γιὰ τὶς γιορτές;

Γελάει γιὰ νὰ ἐγκαρδιώση τὴ μικρούλα.

Μὰ ἡ Λιλέττα, ποὺ ἄλλοτε μιλοῦσε τόσο πολύ, σήμερα σφίγγει τὰ δόντια, θαρρεῖς γιὰ νὰ κρατήση κάποιο μεγάλο μυστικὸ, ποὺ τὴν βαραίνει καὶ τὴν ἀπελπίζει.

Ἡ δασκάλα ἀνησυχεῖ πραγματικὰ βλέποντας τὸν πόνο τοῦ παιδιοῦ.

— Γυρίσατε σπίτι σας χτὲς τὸ βράδυ;

— Ὄχι ἡ μαμά μου, οὔτε ὁ μικρός ... Ἐκεῖνοι ἔμειναν.

Σκύβει τὸ κεφάλι μὴ μπορῶντας τὰ κρατήση τὰ χονδρά της δάκρυα, ποὺ καταπίνει. Ψάχνει τὶς τσέπες της νάβρη μαντῆλι μὰ δὲ βρίσκει.

— Δὲν ἔχω, ψιθυρίζει.

— Ἔλα, θὰ σοῦ δανείσω ἐγὼ ἕνα... Καὶ πῶς ἦρθες ἀπὸ κεῖ ἐδῶ; Μόνη σου;

Ἡ μικρὴ τὴν κύτταξε πονεμένα κι' ὕστερα ι

— «Εἶπαν» πὼς μποροῦσε νὰ μᾶς πάρη καὶ τὰ δυό, τὸ μικρό μου ἀδερφὸ καὶ μένα. Ὕστερα εἶπαν πὼς ἤμουν ἀρκετὰ μεγάλη καὶ δὲν μὲ κράτησαν. Ἡ μαμά μου ἔκλαιγε. Τότε τῆς εἶπαν, πὼς θὰ πήγαιναν στὸ σταθμὸ να δοῦν ἂν θὰ βρίσκονταν καμμιὰ γυναίκα νὰ μὲ φέρη ὡς ἐδῶ! Καὶ ... βρέθηκε μιὰ ποὺ μ' ἔφερε στὶς γιαγιᾶς τοῦ Τιντέν . . .

Ἡ διευθύντρια κυττάζει τρυφερὰ τὸ ὡραῖο κοριτσάκι, ποὺ στὰ ἑφτά του χρόνια ὑποφέρει τόσο πολύ.

Ἡ Λιλέττα ἔχασε τὸν πατέρα της ἐδῶ καὶ 4 χρόνια. Ἦταν ἕνας ἐξαίρετος ἄνθρωπος, σοβαρός, ἐργατικός, πρόθυμος, εὐχάριστος σ' ὅλους. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ μητέρα ἔμεινε χήρα ἔζησε μαζὺ μ' ἕναν καρραγωγέα, ὕστερα μ' ἕνα βαρκάρη. Γιὰ τὴν ὥρα ζῆ μονάχη...

Ἡμητόρα κάνει μιὰ ζωὴ ἔκλυτη, ἀγαπάειὅμως τρελλὰ τὰ παιδιά της καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς κάνη τὴ ζωὴ ὅσο μπορεῖ καλύτερη.

Τί νἄχη λοιπὸν ἡ Λιλέττα;

— Μήπως ἡ μαμὰ σου εἶνε στὸ νοσοκομεῖο; Ἐκεῖ παιδί μου θὰ τὴν περιποιηθοῦν, καὶ γρήγορα θὰ γίνη καλά! Ἐγὼ τὴν Κυριακὴ θάρθω στὸ Μπὰρ καὶ θὰ σὲ πάρω μαζύ μου νὰ τὴν δῆς.

— Ὄχι. ὄχι. Ἡ μαμὰ δὲ θέλει. Εἶπε πὼς δὲ θέλει νὰ πάη κανένας νὰ τὴν δῆ ἐκεῖ ποὺ εἶναι! Ἔπειτα δὲν εἶνε στὸ νοσοκομεῖο.

Ἡ μικρούλα δὲν ἀντέχει ἄλλο.

Τρέμει καὶ τρίζοντας τὰ δόντια της ἐξέσπασε σὲ λυγμοὺς ποὺ τὴν τράνταζαν.

Ἡ Μαντὰμ Σιμὸν εἶναι καλή. .

Πῆρε τὸ κοριτσάκι στὰ γόνατά της καὶ τόσφιξε πάνου στὸ στῆθός της,

— Σὲ μένα παιδί μου μπορεῖς νὰ τὰ πῆς ὅλα. Τὸ ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ.

Τὸ κοριτσάκι τὸ ξέρει αὐτό.

Ἡ Μαντὰμ Σιμὸν εἶναι καλὴ ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ χειρότερα παιδιά. Μὰ αὐτὸ δὲ γιατρέβει τὸν πόνο της.

— Θὰ μείνης ἐδῶ μαζύ μου. Θὰ σ' ἔχω παιδί μου ἕως ὅτου νὰ γυρίση ἡ μαμὰ σου. Ἔλα μὴ κλαῖς πιά, θὰ κλαῖς φαίνεται, ποὺ βρίσκεσαι μακρυάτης,

Ἡ μικρὴ δὲν ἀπάντησε παρὰ μ' ἕναν πνιγμένον ἀναστεναγμό.

Ἡ δασκάλα ξαναρώτησε:

— Κλαῖς μικρή μου γιατί βρίσκεσαι μακρυά της;

— Ἄχ! Ἂν ἦταν μόνον αὐτό!

Ἡ δασκάλα κυττάζει τὴν αἰθριότητα τοῦ Ἀπριλιάτικου οὐρανοῦ, τὴν ἠρεμία τῆς αὐλῆς, τὰ πουλιά, ποὺ χτίζουν στὴ στέγη τὴ φωλιά τους καὶ ὕστερα τὸ μάτι της πέφτει στὸ ἀπελπισμένο παιδικὸ πρόσωπο ποὺ κρύβεται στὴν ἀγκαλιά της.

— Λιλέττα! Μικρούλα μου ἀγαπημένη Λιλέττα.

Τότε μέσα σὲ μιὰ κραγὴ ἀγωνίας ἡ Λιλέττα ἔπνιξε τὴ σκληρή της λύπη:

— Ἡ Μαμά μου!

Ἡ Μαμά μου . . . Εἶναι στὴ φυλακή!

ΖΑΝ ΝΤΑΣΚΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΠΟΝΟΥ

Ὁ Χάρρυ Τζάκομπ ἦταν τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν Ἔσθερ, τὴν «βασίλισσα τοῦ χαμογέλιου».

— Δηλαδή, «τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη», ἐξηγοῦσε ὁ ἴδιος, εἶνε μιὰ φράση ποὺ ἐσυνειθίσαμε νὰ μεταχ ιριζόμαστε ὅταν θέλωμε νὰ ποῦμε πὼς τὸ λαχταριστὸ κορμὶ μιᾶς ἐξαιρετικῆς γυναίκας μᾶς ξυπνᾶ πόθους φλογερούς κι' ἀνείπωτους.... Ὁ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ Ἔσθερ μ' ἀρέσει πολύ, μ' ἀρέσει τρελλά... Ὅταν τὴ βλέπω, αἰσθάνομαι μιὰ ζάλη δυνατή, τὰ μάτια μου καίνε, ἡ σκέψη μου θολώνει. Δὲν θὰ ἡσυχάσω, ἂν δὲν τὴν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου. Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ θυσιάσω γι' αὐτὴν καὶ τὴν τελευταία μου δεκάρα. "Αν αὐτὸ λέγεται ἔρως, τότε εἶμαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἔσθερ, τὴν βασίλισσα τοῦ χαμογέλιου»..,

— Σὰ νὰ λέμε, ἀπάντησε σ' αὐτὰ ἡ Κλαίρη, ἡ πρώην γυναίκα τοῦ Χάρρυ, ποὺ τώρα εἶναι ἁπλῶς φίλη του καὶ καμμιὰ φορά, συντρόφισσα τῶν γλεντιῶν του, σ' ἔχει ξελογιάσει κ' ἐσένα αὐτὴ ἡ τρελλὴ γόησσα τῆς νεοὐρκέζικης νύχτας.

— Μ' ἔχει ξελογιάσει ;... Μμ... ἴσως ...

— Ὤ, δὲν σὲ κατηγορῶ γι' αὐτό. Ἡ Ἔσθερ εἶναι τὸ πιὸ χαριτωμένο πλάσμα ποὺ ἐγνώρισα στὴ ζωή μου. Τὸ χαμογελό της εἶναι ὄνειρο, ποίημα κι' ἂν ἀξίζη δικαιότατα σὲ κάποιον ὁ τίτλος ποὺ τοῦ δόθηκε, αὐτὸς ὁ κάποιος εἶναι ἀσφαλῶς ἡ Ἔσθερ, ἡ «βασίλισσα τοῦ χαμογέλιου». Οἱ ἄγγελοι εἶναι ἀδύνατο νὰ χαμογελοῦν γλυκύτερα. Ἂν ἐπρόκειτο νὰ τῆς δώσω τίτλο ἐγώ, δὲν θὰ τὴν ἔλεγα ἁπλῶς «βασίλισσα», θὰ τὴν ὠνόμαζα «θεὸ τοῦ χαμογέλιου»..,

— Γιὰ—γιὰ—γιά, γιὰ στάσου, φιλτάτη μου «πρώην», ἐπῆρες βλέπω κατήφορο. Ἐγὼ ἤξερα πὼς τὰ ἐρωτικά σου γοῦστα ἐστρέφοντο μόνο πρὸς τὸ ἄσχημο φῦλο, ἐνῶ τώρα ἀκούω....

— Πάψε, σαχλέ. Ἡ μόνη ἀλήθεια εἶναι, γλυκέ μου «τέως», ὅτι φροντίζω ὥστε οἱ ἐρωτικές σου περιπέτειες νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο ἀξιόλογες...

— Εὐχαριστῶ. Ἤσουν πάντα εὐγενική...

— Εὐχαριστῶ κ' ἐγώ ! ἀκούστηκε ξαφνικὰ νὰ λέη καὶ μιὰ γλυκύτατη γυναικεία φωνή, δροσερὴ καὶ καθάρια σὰ νερὸ κρυσταλλένιας πηγῆς. Εὐχαριστῶ καὶ τοὺς δυὸ γιὰ ὅσα καλὰ εἴπατε γιὰ μένα !

Ὁ Χάρρυ καὶ ἡ Κλαίρη καρφώθηκαν στὴ θέση τους—στίς δυὸ τους καρέκλες μπρὸς στὸ τραπεζάκι τοῦ καμπαρὲ— σὰ νὰ χύθηκε ξαφνικὰ ἐπάνω τους τὸ φῶς ἑνὸς δυνατοῦ ἥλιου. Μπρός τους στεκόταν ἡ Ἔσθερ, ἡ αἰθέρια Ἔσθερ. Καὶ δὲν ἦταν μόνο ἡ ὀμορφιά της ποὺ θάμπωσε τὸν «τέως» καὶ τὴν «πρώην». Ἦταν κυρίως τὸ ἐξαίσιο χαμογέλιο της—τὸ χαμογέλιο τῆς χαρᾶς...

***

—Ὥστε ὁ Χάρρυ Τζάκομπ τὰ κατάφερε νὰ κάνη ἐρωμένη του τὴν Ἔσθερ ; Ἔλεγε ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ὁ Φράνκ Ἄστορ, ἕνα γεροντοπαλλήκαρο ποὺ τὰ περιφρονοῦσε ὅλα στὴ ζωὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὡραῖες γυναῖκες.

— Ναί, ὁ κουτός ! Μπλέχτηκε πάλι ! ἐμουρμούρισε ὁ Τόμας Ἄτκινσον, ἕνα ἄλλο γεροντοπαλλήκαρο, ποὺ ἐπεριφρονοῦσε τὶς ὄμορφες γυναῖκες πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τι ἄλλο στὴ ζωή.

— Πάντα γκρινιάρης θᾶσαι, καϋμένε ; Ἐγὼ θἄθελα νἄμουν στὴ θέση τοῦ Χάρρυ Ἡ Ἔσθερ ἔχει τὸ γλυκύτερο χαμόγελο ποὺ ἄνθισε ποτὲ πάνω σὲ γυναικεῖα χείλη—τὸ χαμόγελο ποὺ εἶναι πιὸ γλυκὸ καὶ ἀπὸ φιλὶ ἀκόμα...

— Ἀρχίσατε ὅλοι νὰ γίνεσθε ποιητὲς ἀφ' ὅτου φάνηκε ἐδῶ μέσα ἡ Ἔσθερ. Καὶ ἡ ποίηση, μάθε, ἀγαπητέ μου, εἶνε τὸ πιὸ γελοῖο πρᾶγμα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔμπῆκε στὸ καμπαρὲ ἡ Ἔσθερ, στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ Χάρρυ. Καί, σὰ νἄξερε τί λέγανε τὰ γεροντοπαλλήκαρα γι' αὐτή, ἔρριξε ἀμέσως τὸ βλέμμα της ἀπάνω τους ... καὶ χαμογέλασε.... Ὁ Φράνκ σάστισε, θαμπώθηκε, κομπιάστηκε, ξεροκατάπιε καὶ ἄρχισε νὰ τρέμη ὁλόκληρος, σὰ νὰ χύθηκαν νέοι χυμοὶ σφρίγους μέσα του...

Ἡ αἰθέρια Ἔσθερ τώρα περνοῦσε δίπλα τους. Κ' ἐχαμογέλασε πάνω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ σαστισμένου Φράνκ ἕνα χαμόγελο ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸ μαστίγωμα ἑνὸς ἀθλίου σκλάβου ἀπὸ τὸν ἀγέρωχο κατακτητῆ του — ἢ αν τὸ χαμογέλιο τοῦ Θριάμβου...

***

Εὐτυχισμένη ἡ Ἔσθερ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χάρρυ εἶχε παραδοθῆ σ'ἕνα γλυκὸ μεθύσι ἔρωτος..

Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνος, μεθυσμένος ἀπὸ τὰ χάδια της, ἔγερνε στὰ στήθη της, ζητόντας μιὰ ἀσύγκριτη ἡδονικὴ στιγμὴ ἀπ' τὰ ἐξαίσια χείλη της ἐκείνη δὲν τὸν φίλησε... τοῦ χαμογέλασε...Κι' ἦταν τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο ὅ,τι πιὸ γλυκὸ εἶχε νοιώσει στὴν ἄσωτη ζωή του ὁ Χάρρυ — ἦταν τὸ χαμόγελο τῆς Ἡδονῆς...

***

Ἡ Ἔσθερ ἐκατάλαβε ὅτι ἀγαποῦσε πραγματικὰ τὸν Χάρρυ μόνον ὅταν ἐκεῖνος.. τὴν παράτησε.

— Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνη διαφορετικά, ἔλεγε ἡ Κλαίρη, ἡ «πρώην», σὰν τὤμαθε. Δὲ μποροῦσε νὰ μὴν ἔχη τέλος αὐτὴ ἡ περιπέτεια. Χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος εἶνε μόνον οἱ θεοί. Ἀλλ' ἂν κανεὶς ἤθελε νὰ ζωγραφίση τὸν Ἔρωτα, ὅπως τὸν νοιώθει ὁ Χάρρυ, δὲν θὰ τὸν ἔφτιανε θεό, θὰ τὸν παρίστανε... μαῦρο χορευτὴ ἑνὸς ντάνσιγκ !...

Ὡστόσο ἡ Ἔσθερ, μόνη στὴν κομψὴ καμαρούλα της, ἔνοιωθε κάτι ἄδειο μέσα της, κάτι σὰν φωτιὰ καὶ σὰν ἄβυσσο.... Ἐσηκώθηκε ἀργὰ ἀπὸ τὸ διβάνι ποὺ ἦταν ξαπλωμένη ὧρες ὁλόκληρες, ἐπροχώρησε στὸ τραπεζάκι ποὺ ἦταν ἐπάνω του ἡ φωτογραφία τοῦ Χάρρυ, τὴν πῆρε στὰ χέρια της καὶ ἄφισε νὰ ξεχειλίση ὅλος ὁ πόνος τῆς ψυχῆς της — Δὲν ἔκλαψε, δέν ἀκούστηκε κανένας λυγμός : Μόνο... ἐχαμογέλασε !... Ἐχαμογέλασε τόσο γλυκά, μὰ καὶ τόσο πικρά, ποὺ μόνο γι' αὐτὸ τὸ χαμόγελο θὰ τῆς ἄξιζε ὁ τίτλος τῆς «βασίλισσας τοῦ χαμογέλιου»—ἦταν τὸ χαμόγελο τοῦ Πόνου !...

ΕΣΘΕΡ ΝΤΟΒ

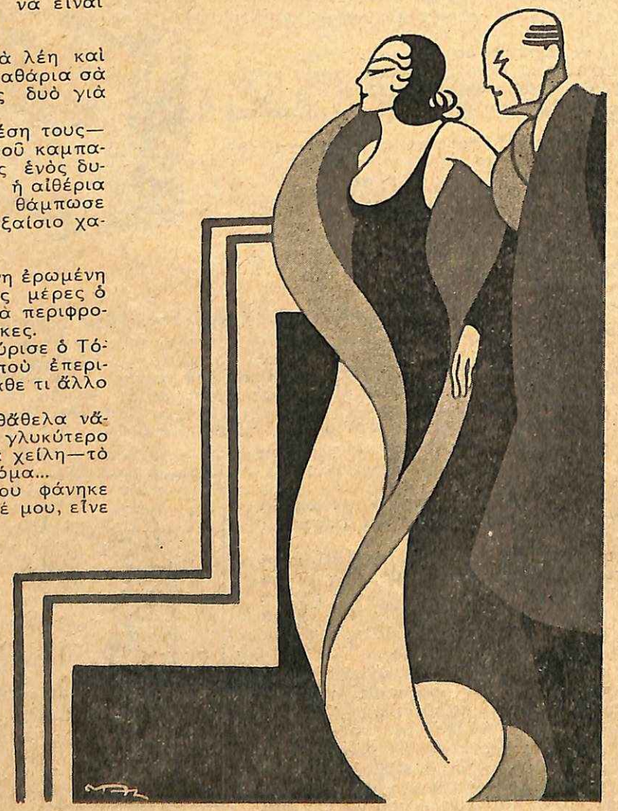

ΣΕ ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟ ΞΕΡΟΜΕ

Τὸ Παλὰς Ὀτὲλ ἔδινε κάθε βράδυ ἐπίσημους χοροὺς μὲ τὴν ἀνώτερη ἀριστοκρατία τοῦ Μιλάνου.

Οἱ περισσότεροι περαστικοὶ ξένοι πήγαιναν σ' αὐτὲς τὶς ἐσπερίδες ἐλπίζοντας νὰ κάνουν καμμιὰ σὶκ γνωριμία ἢ καμμιὰ ἐρωτικὴ κατάκτηση.

Ὁ Τζὶμ Γκράχαμ, γυιὸς πολυεκατομμυριούχου, μόλις εἶχε φτάσει τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴν Ἑλβετία ὅπου ἀντιπροσώπευσε τὸν πατέρα του σ' ἕνα συνέδριο πετρελαίων. Κομψὸς μέσα στὸ φρεσκοσιδερωμένο φράκο του, κατέβαινε τὶς σκάλες γιὰ νὰ πάη στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ ὅταν στὸ στρίψιμο ἑνὸς διαδρόμου ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ κομψοντυμένη μελαχροινὴ κυρία.

— Συγγνώμην !

— Μπᾶ, ἔκανε ἐκείνη μοῦ φαίνεται...

— Ναί...

— Κάπου...

— Ναί, ναί, εἶπε ἐκεῖνος χωρὶς νὰ καλοθυμᾶται.

Γελάσανε, γιὰ τὸ ἀπρόοπτο τῆς συνάντησης καὶ χωρὶς ἄλλες πολλὲς διατυπώσεις ὁ Τζὶμ συνώδεψε τὴν ὡραία κυρία στὸ μπάρ.

Ἡ κυρία ὅμως φαινότανε βιαστικὴ καὶ χωρὶς καμμιὰ δυσκολία δώσανε ραντεβοῦ τὴν ἄλλη μέρα στὸ χορό.

Ὅλη τὴ νύχτα ὁ Τζὶμ τἄβαλε μὲ τὸ μνημονικό του : νὰ μὴ θυμᾶται τὸ ὄνομα τῆς ὄμορφης κυρίας! Ραμολίγκο. Θὰ γινόταν γελοῖος !

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ κυρία φάνηκε εὐχαριστημένη ποὺ τὸν εἶδε : Τὸν χαιρέτισε μὲ τὸνομά του.

— «Τρομερό, σκέφτηκε, ὁ νέος νὰ μὴ θυμᾶμαι ἐγὼ τὸ δικό της !

Χορέψανε κ' ἔπειτα ξαναπήγανε στὸ μπάρ.

Ξαφνικὰ ἡ κυρία τοῦ εἶπε ;

— Θὰ ξέρης πὼς πέθανε ὁ ἄντρας μου πρὸ δύο ἐτῶν....

Ἀναστέναξε κι' ἔπειτα ξαναεῖπε μελαγχολικά :

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ὁ Ἀλφρέδος ἔνιωσα πὼς ἡ ζωὴ εἶνε πράγματι κολὺ σκληρή. Μὰ δὲν φανταζόμουν πὼς ἂν ἐξακολουθοῦσα τὰ ἔξοδα ποὺ ἔκανα ὅταν ζοῦσε ὁ μακαρίτης, γρήγορα θ' ἀναγκαζόμουνα νὰ ἀφίσω τὴν ζωὴ τῶν ξενοδοχείων, τῶν ἀκριβῶν μοντέλλων, τοῦ λούσου ποὺ μ' εἶχε συνηθίσει. Σήμερα δυστυχῶς ἀρχίζω νὰ τὸ καταλαβαίνω.

Τὰ εἶπε ὅλα αὐτὰ μ' ἕνα ἀπαρηγόρητο ὕφος. Ἀναστέναξε καὶ ὁ Τζὶμ εἶδε μάλιστα δύο δάκρυα ποὺ ξέφυγαν ἀπὸ τὰ ὡραῖα της μάτια.

— Σᾶς φαίνεται παράξενο ποὺ σᾶς μιλῶ μὲ τόση οἰκειότητα, μὰ σᾶς βεβαιῶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς ξανάειδα χτὲς τὸ βράδυ θυμήθηκα πὼς εἴσαστε πολὺ φίλος τοῦ Ἀλφρέδου καὶ αἰσθάνθηκα ἀμέσως πὼς θὰ γίνετε καὶ δικός μου φίλος.

Ὁ Τζὶμ ἄρχισε νὰ ντρέπεται γιὰ τὸν ἑαυτό του ποὺ ἐνῶ ἦταν φίλος τοῦ ἀντρός της, δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῆ τὄνομά της.

Ἔπρεπε νὰ πῆ κάτι. κάτι τὸ φιλικό. Ἔψαξε νὰ βρῆ κάτι, δὲν ἔβρισκε κι' εἶπε, ἔτσι στὰ κουτουροῦ :

— Καὶ τώρα πῶς ζῆτε ;

Μὰ μετάνιωσε ἀμέσως γιὰ τὴν ἀνόητη καὶ σκληρὴ ἐρώτησή του. Σκέφτηκε πὼς νὰ διορθώση τὴ φράση του καὶ ξαναρώτησε :

— Μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος ;

— Ὤ, εἶπε ἡ κυρία κι' ἀναστέναξε. Ἐκύτταξε μελαγχολικὰ τὰ ζευγάρια ποὺ χορεύανε μέσα στὴν αἴθουσα, καὶ συνέχισε ;

— Πρέπει νὰ πηγαίνω. Θὰ φύγω, πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι. Τὸ Ἐξπρὲς Ὀριὰν φεύγει τὰ μεσάνυχτα.

Τράβηξε τὸ χέρι της καὶ κύτταξε τὸ ρωλογάκι της.

— Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ πουλήσω κι' αὐτὸ τὸ ρωλογάκι γιὰ νὰ ζήσω,

Ὁ Τζὶμ εἶδε τὸ ρωλογάκι. Ἦταν ἀπὸ πλατίνα, γαρνιρισμένο μ' ἕνα στεφάνι ἀπὸ μικρὰ μπριλλάντια.

Ἔπιασε τὸ χέρι της, τὸ κύτταξε καὶ τὸ φίλησε.

— Ἂν πράγματι θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε...

Καὶ βγάζοντας μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση τὸ ρωλογάκι τοῦ τὸ προσέφερε.

— Μὰ λέτε ἀνοησίες, νἀγοράσω τὸ ρωλόγι σας. Ἕνα σουβενὶρ ποὺ σᾶς χάρισε ὁ ἄνδρας σας !

— Ὄχι· δὲ θὰ δεχθῶ καμμιὰ ἄλλη βοήθεια. Μοῦ τὸ πληρώνεται ὅσο μοῦ κοστίζει. Πέντε χιλιάδες φράγκα.

Πράγματι τὸ ρωλογάκι κόστιζε πέντε χιλιάδες φράγκα. Ὁ Τζὶμ ἤξερε καλὰ ἀπὸ ρωλόγια καὶ ἀπὸ μπιζοῦ.

Ντράπηκε γιὰ τὴ πρότασή του, καὶ γιὰ νὰ φανῆ εὐχάριστος τῆς ἔδωσε ἕνα τσὲκ κ' ἐκράτησε τὸ ρωλογάκι.

Τὸν εὐχαρίστησε, τὸν ἐχαιρέτησε. Τῆς φίλησε τὸ χέρι. Κ' ἔφυγε.

— Φτωχὴ γυναικούλα, μουρμούρισε ὁ Τζὶμ, καὶ διέταξε ἕνα οὐΐσκι.

Κατὰ τὴ μία βρέθηκε στὴ λέσχη μ' ἕνα συμπατριώτη του, καὶ τοῦ διηγήθηκε μὲ πόνο τὴν περιπέτειά του.

— Κ' ἔτσι ἀγόρασα τὸ ρωλογάκι της γιὰ νὰ τὴ βοηθήσω τὴ δυστυχισμένη.

Ὁ φίλος του τὸν ἄκουε μὲ κάποια περιέργεια κ' ὅταν τοῦδειξε τὸ ρωλογάκι, ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντηση, ἔβγαλε κι' αὐτὸς ἕνα ὅμοιο ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— Εἴτε, Ἀλφρέδο, εἴτε Ἀλμπέρτο τὸν λέγαν τὸν μακαρίτη, τὸ βέβαιο εἶνε πὼς δὲ μᾶς ἔκλεψαν στὴν τιμή. Ρώτησα χθὲς τὸ χρυσοχόο μου. Κάποια ἄλλη θὰ βρεθῆ χωρὶς Ἀλμπέρτο νὰ τῆς τὸ χαρίσωμε.

Καὶ γελάσανε κι' οἱ δυὸ μὲ τὴν καρδιά τους.

Τὴν ἄλλη μέρα νὸ πρωῒ ἡ ὄμορφη μελαχροινὴ πῆγε νὰ εἰσπράξη ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπο ἑνὸς Παρισινοῦ οἴκου δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα ὡς προμήθεια γιὰ εἴκοσι ρολόγια ποὺ εἶχε πουλήσει μ' αὐτὸ τὸ ἔξυπνο ἐμπορικὸ τέχνασμα.

Μὰ κι' ὁ Τζὶμ σὰν ἔξυπνος ἀμερικανός, ὕστερα ἀπὸ τὰ γέλια ποὺ ἔκαμε μὲ τὸ φίλο του καὶ ἀφοῦ ἀπὸ κάποιον ἄλλον «ὁμοιοπαθῆ» ἔμαθε τὸ ἐξυπνότατο κόλπο τῆς ὡραίας χήρας ἐχτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι κ' ἐφώναξε :

— Δὲν ἐπερίμενα νὰ μᾶς βάλουν οἱ Εὐρωπαῖοι τὰ γυαλιὰ στὶς «μπίζινες». Μόλις ἐπιστρέψω στὴν Ἀμερικὴ θὰ ἐκδικηθῶ !

— Πῶς ; ἐρώτησε ὁ φίλος του.

— Θὰ ἱδρύσω ἑταιρεία πωλήσεως κοσμημάτων ἱστορικῆς ἀξίας καὶ θὰ προσλάβω γιὰ πλασιὲ... ὅλους τοὺς ξεπεσμένους βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης ! !

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΣΑΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΑ

Εἶταν μιὰ βραδυὰ τοῦ Ἀπρίλη μαγευτική, ἀπὸ τὶς ἀνοιξιάτικες ἐκεῖνες βραδυὲς ποὺ ξυπνᾶνε γλυκὰ τὴν καρδιὰ καὶ τὴν κάνουν ν' ἀπαζητάει τὴν ἀγάπη. Μέσα σ' ἕνα ἄλσος μυρωμένο μιλοῦσαν δυὸ ἐρωτευμένοι, μακρυὰ ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα βλέμματα τῶν ἀνθρώπων, κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῶν κλαριῶν. Εἶταν ὁ Πρίγκηπας κι' ἡ Πριγκηποποῦλα. Αὐτὸς ἤθελε νὰ προχωρήσουνε πιὸ πέρα, σὲ μέρος πιὸ εὐῶδιαστό, γιὰ νὰ ποῦν τὸν ἔρωτά τους. Μὰ ἡ ἀγαπημένη του τοῦ εἶπε :

—Γιατὶ νὰ γυρεύουμε μακρυὰ ἐκεῖνο ποῦ τῶχουμε μπροστά μας; Κοντὰ στὴ λίμνη, ποὺ οἱ ἀναστεναγμοί της ἀνεβαίνουνε σὰ φουσκαλίδες, τὰ λούλουδα λικνίζονται χαριτωμένα. Τὰ κοπάδια ὅπως κάθε βράδυ ἔτσι κι' ἀπόψε γυρίζουν ἀπὸ τὴ βοσκή τους μὲ τὸ γέρο τσοπάνη ἀπὸ πίσω. Ἡ μέρα ξεψυχάει στὸν ὁρίζοντα μὲ ὡραῖες ἀποχρώσεις.. Ἕνα τελευταῖο λάλημα πο λιοῦ σβύνει μὲς στὴν ἡσυχία... Ὁ ἑσπερινὸς σημαίνει... Ἂς σταματήσωμε δῶ πέρα... Κοίταξε πῶς μᾶς προσκαλεῖ αὐτὸ τὸ παγκάκι... Ἔλα νὰ καθίσουμε... Εἶναι τόσο καλὰ μέσα στὸ ἀνθισμένο τοῦτο ἄλσος! Πές μου, πολυαγαπημένε μου... ποιὸς θὰ τὸ πίστευε, βλέποντας τὴν τόση τρυφερότητά μας, πὼς εἴμαστε κι' οἱ δυό μας ἀπὸ γενιὰ βασιλική; Ποιὸς θὰ το πίστευε πὼς πρὶν ἀπὸ λίγο τριγυριζόμουν ἀπὸ ἕνα πλῆθος αὐλικὲς ἐγὼ ποὺ τρέμω ἀπὸ συγκίνηση αὐτὴ τὴν ὥμορφη ἐρωτικὴ βραδυά; Πῶς τρέμει ἀλήθεια ἡ καρδιά μου! Ἡ συγκίνηση τὴ σφίγγει καὶ τὴν πιέζει τόσο πολύ, τὴ φτωχὴ μου καρδοῦλα, ποὺ φαβοῦμαι μὴ σπάσει σὰ μιὰ ρῶγα γεμάτη ἄλικο χυμό. Ὅλα γύρω μου σωπαίνουν κι' ὅμως ἀκούω τόσο καθαρὰ τὴν ψυχή μου νὰ μιλάει... Ἔλα πές μου εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔπειτ' ἀπὸ δέκα μέρες θὰ παντρευτοῦμε ; θὰ σημάνουν χαρούμενα ἡ καμπάνες γιὰ τὸ γάμο μας ;

Ὁ Πρίγκηπας τὴν κοίταξε τότε τρυφερὰ καὶ τῆς εἶπε μὲ μιὰ φωνή, ποὺ στὴν ἀρχὴ, εἶταν σὰν ὀνειροπαρμένη κι' ὅσο πήγαινε γινόταν φλογερή :

—Ὦ, ἀπὸ πόσον καιρὸ τὸ συλλογίζομαι αὐτό, αὐτὴ τὴν κωδωνοκρουσία! θάθελα νὰ εἶναι μεγαλόπρεπη, ἀπέραντη, βαθειά, ἀλλὰ καινούργια, καθαρή..... Ἤθελα μιὰ καμπάνα μὲ ἦχο ἀρρενωπὸ μαζὶ καὶ δροσερό, ποὺ νὰ σκορπάει ὡς ψηλὰ στὸν οὐρανὸ τὴ μεγάλη μας χαρά...Μιὰ καμπάνα, ποὺ τὸ γλωσσίδι της νὰ μὴν εἶναι οὔτε πολὺ ἁπαλὸ, οὔτε πολὺ σκληρό..Μιὰ καμπάνα δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὶ μέταλλο ποὺ νὰ μοιάζει μὲ κρυστάλλι καὶ ποὺ ἡ δυνατὴ φωνή της θὰ ξεχύνει σὰν ἀντίλαλος στὰ πέρατα τὸ τραγοῦδι τῆς καρδιᾶς μας.. Μιὰ καμπάνα, ποὺ θὰ σημαίνει περήφανα. νικητήρια, θριαμβευτικὰ ρυθμίζοντας τοὺς χτύπους της μὲ τὰ χτυποκάρδια τὰ δικά μας...

Στάθηκε λίγο κι' ἔπειτα συνέχισε μὲ περισσότερη περιπάθεια.

— Ξέρεις ; Ἔλεγα νὰ κινήσω μιὰ μέρα καὶ νὰ πάω στὸ βασίλειο ὅπου βρίσκονται οἱ καμπάνες, γιὰ νὰ ζητήσω ἐκείνη, ποὺ θὰ μοῦ ἀρέσει μέσα σ' ὅλες. Γιὰ τὰ ἐμπόδια νὰ μὲ τρομάζει, ἂς παρουσιαστοῦν μπροστά μου ὅσα θέλουν. Θὰ παω, ποὺ λὲς, κι' ἄμα ἀνταμώσω τὸ σοβαρό τους βασιλειᾶ, ποὺ ἐξουσιάζει ὅλες τὶς καμπάνες, θὰ τοῦ πῶ : «Ἂν τόλμησα νἄρθω ἴσαμε τὴ χώρα μου. Τώκαμα γιὰ τὴν Ὑψηλοτάτη, τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου, τὸ πρόσωπό της εἶναι σὰν ἕνα μισάνοιχτο λουλοῦδι... Τὰ μάγουλά της εἶναι σὰν πέταλα τριανατφυλλιά... Τὰ μάτια της λάμπουν σὰν νὰ κλείνουν μέσα τους τὴν εὐτυχία... Ἀγαπιόμαστε καὶ σὲ λίγο πρόκειται νὰ παντρευτοῦμε. Οἱ καμπάνες θὰ μποῦνε τότε σὲ κίνηση καὶ θὰ σκορπίσουνε παντοῦ, ὡς τὰ πιὸ ἀπόμακρα, τοὺς ἤχους των τοὺς φωναχτούς. Μὰ ἐμεῖς θὰ προτιμήσουμε, ἀντὶ νὰ σημάνουν πεντακόσιες ἢ χίλιες καὶ νὰ μὴν ἀκουστεῖ καμμιὰ μέσα στὴ φοβερή τους συναυλία, νὰ σημάνουν μονάχα δυό, μονάχα μιά... Ναί, θάναι ὡραία νὰ σημάνει μιὰ μονάχα. Πρέπει ὅμως αὐτὴ ἡ μοναδικὴ καμπάνα νἄχει ἕναν ἦχο τρυφερὸ μαζί καὶ δυνατό, ποὺ νὰ πετάει χαρούμενα ἀπὸ τὴ μιὰ καρδιὰ στὴν ἄλλη». Τὶ λές, δὲν εἶναι καλὴ ἡ σκέψη μου ; Καὶ δὲ θ' ἀργήσω, ξέρεις, νὰ τὴν πραγματοποιήσω... Φεύγω ἀμέσως...Χαῖρε. ἀγάπη μου !...

***

Ὁ ἐρωτευμένος Πρίγκηπας, χωρὶς νὰ χάση καθόλου καιρό. τράβηξε γιὰ τὰ βασίλεια ὅπου βρίσκονται οἱ καμπάνες... Βρῆκε τὸ βασιλειᾶ τῆς χώρας, τὸν ἐχαιρέτησε μὲ πολλὴ χάρι καὶ ἔλαβε τὴν ἄδεια νὰ προχωρήση ἐλεύθερα καὶ νὰ διαλέξη τὴν καμπάνα του. Πέρασε μπροστὰ ἀπὸ πολλὲς καμπάνες ἀλλὰ καμμιὰ δὲν τὸν ἐσταματοῦσε. Ἡ μιὰ εἶτανε ὁλοστρόγγυλη καὶ παχουλὴ σὰν καμμιὰ κυρία τῶν τιμῶν σὲ περασμένους αἰῶνες, ἡ ἄλλη εἶταν ἀλύγιστη καὶ ξιπασμένη. Καὶ οἱ δυό τους, ὅταν χτυποῦσαν, χοροπηδοῦσαν ἀστεῖα σὰν τὰ σπουργίτια ὅταν βλέπουν καταγῆς κανένα σπειρὶ καὶ τὸ τσιμποῦν... Παρέκει βρῆκε ἄλλη μιὰ αὐστηρὴ σὰν ἀστυφύλακα, ἄλλα κάπως ἀνήσυχη. Εἶταν ὁ «κῶδων τοῦ κινδύνου». Πειὸ πέρα τοῦ παρουσιάστηκε μιὰ ἄλλη ποὺ τὴ θυμόταν ἀπὸ τὸ σκολειό του. Εἶταν μικρὴ αὐτὴ καὶ σήμαινε στὰ διαλείμματα. Μιὰ ἄλλη πάλι τοῦ φάνηκε πολὺ γνωστή. Κι' ἀληθινὰ τὴν ἤξερε, γιατὶ σήμαινε τακτικὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Κοίταζε καὶ προσπερνοῦσε. Καμμιὰ δὲν τοῦ ἄρεσε. Ἔξαφνα σταμάτησε. Ἡ καμπάνα ποὺ γύρευε, ἡ καμπάνα ποὺ ὀνειρευόταν, βρίσκονταν μπροτά του. Εἶταν ἀληθινὰ αὐτή, ἀπαράλαχτη ὅπως τὴν ἐφανταζόταν. Τὸ μέταλλό της εἶτανε σὰ γυαλί, ἡ φωνή της σὰν ἀσῆμι, ἡ λάμψη της ὀπάλινη. Δὲν ἦταν ὅμως οὔτε γυάλινη, οὔτε ἀσημένια. Ὁ Πρίγκηπας χάρηκε πολὺ ἅμα τὴν εἶδε καὶ βιάστηκε νὰ τὴν φορτωθῆ καὶ νὰ τὴν πάρη. Ἀλλά, καθὼς τὴν ἔβαλε στοὺς ὤμους του καὶ κίνησε νὰ φύγη ὁ βιαστικὸς ἐρωτευμένος γλίστρησε. Τὸ γλίστρημά του εἶτανε διαβολεμένο, γιατὶ σωριάστηκε κάτω κι' ἡ καμπάνα ποὺ βαστοῦσε ἔπεσε κι' αὐτὴ ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν σκέπασε! Κι' ὁ πρίγκηπας βρέθηκε ἔτσι κλεισμένος σὲ μιὰ φυλακὴ πολὺ σκληρή...

***

Ἡ Πριγκηποποῦλα ἀνησύχησε γιὰ τὸν καλό της, ποὺ ἀργοῦσε κι' ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ δῆ τὶ τοῦ εἶχε συμβεῖ. Προχώρησε μονάχη της στὸ ἄγνωστο βασίλειο, βασανισμένη ἀπὸ κακὰ προαισθήματα. Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ πήγαινε εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὸν ἀγαπημένο της σκεπασμένον. ἀπὸ μιὰ καμπάνα, μιὰ καμπάνα ἀπὸ μετάλλινο γυαλί Ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε καὶ δὲν ἔνοιωθε πόσο ἄσχημη εἶταν ἡ θέση του, θὰ τὴν ἔπιαναν τὰ γέλια. Ἐπιτάχυνε τὸ βῆμα της καὶ σὲ λίγο βρέθηκε κοντά του.

—Ἄχ, καϋμένε ! τοῦ εἶπε. Τὶ ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔπαθες; Τὶ θὰ γίνη τώρα; Γιὰ δοκίμασε νὰ σηκώσουμε τὴ καμπάνα μαζί... Μπᾶ! Αὐτὴ θἄλεγε κανεὶς πὼς ρίζωσε στὸ χῶμα... Θεέ μου! Θὰ μείνουμε λοιπὸν ἔτσι χωρισμένοι, ἐσὺ μέσα στὸ γυαλὶ κι' ἐγὼ ἀπέξω;... Μὰ τὶ ἔχει; Τὰ χέρια του πέφτουν... Τὰ μάτια του σφαλοῦν... Δὲν ἔχει ἀέρα ν' ἀνασάνη, θὰ πάθη ἀπὸ ἀσφυξία, θὰ σκάση... Εἶναι φριχτό! .. Θὰ ἰδῶ λοιπὸν τὸν ἀγαπημένο μου νὰ ξεψυχάη κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄψυχη καμπάνα, χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ τοῦ δώσω οὔτ' ἕνα τελευταῖο φιλί; Ἀγάπη μου ξύπνα! Βάλε τὰ χείλη σου πάνω στὸ μέταλλο... Θὰ κολλήσω κι' ἐγὼ στὸ ἴδιο μέρος τὰ δικά μου... Ὦ, πόσο σ' ἀγαπῶ!...

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε !

Ἡ καμπάνα ράγισε κάτω ἀπ' τὸ φιλὶ κι' ἔπεσε κομμάτια... Ὁ Πρίγκηπας πετάχτηκε ἔξω, ζωντανός, τρίβοντας τὰ μάτια του.

— Τί, γλύτωσα; εἶπε.

Ἡ συγκίνησή του δὲν τὸν ἄφινε νὰ πῆ τίποτε ἄλλο.

— Ναί, ἀγαπημένε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Βλέπεις, τίποτε δὲν ἀντιστέκεται, ὅλα ὑποχωροῦν μπρὸς στὸ ἀληθινὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης.. Ἂς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἔμπνευση καὶ γιὰ τὴ σωτηρία σου... Πρέπει ὅμως νὰ φύγουμε ἀμέσως ἀπ' αὐτὸν τὸν μαγεμένο τόπο, μὴν πάθουμε, τίποτε χειρότερο . . . Ἔλα! Δρόμο! . . . Μὰ γιὰ στάσου, ἄκου.. Μιὰ γλυκειὰ μελῳδία φτάνει ὡς ἐδῶ... Θαρρεῖς πὼς εἶν' ἐπίτηδες γιὰ μᾶς...

Κοντὰ στὴ λίμνη, ποὺ ἦταν βυθισμένη σὲ μιὰ ὡραία καταχνιά, τὰ λουλούδια σειούνταν ἀνάλαφρα στὸν ἄνεμο... Τὰ κοπάδια γύριζαν ἀπ' τὴ βοσκὴ καὶ τὰ κουδούνια τους ἠχοῦσαν ἁρμονικά... Ὁ βοσκὸς ἔψελνε γλυκοὺς ἤχους μὲ τὴ φλονέρα του... Τ' ἀηδόνι ἀποχαιρετοῦσε τὴν ἡμέρα... Ὁ ἑσπερινὸς ἐσήμαινε... Ὁ πετεινὸς μὲ τὸ κεφάλι του ὑψωμένο πρὸς τὸν ἥλιο, διαλαλοῦσε τὴ χαρά του...

Ἡ χώρα ἡ μαγική, ἡ χώρα μὲ τὶς καμπᾶνες ἄρχιζε νὰ ζῆ μιὰ δική της ζωή, μιὰ ζωὴ ποὺ δὲν ἦταν πιὰ σὰν παραμύθι ἢ σὰν τραγοῦδι.

Ἄρχισε νὰ κοντοζυγώνει ἡ νύχτα, ποὺ τὰ ὄμορφα παραμύθια γίνοναι ἀληθινά.

Ὁ Πρίγκηπας μαγεμένος παρακολουθοῦσε τὸ θαῦμα τῆς μαργαριταρένιας ὥρας, τῆς ὥρας ποὺ δὲν εἶναι οὔτε φῶς οὔτε σκοτάδι.

Πέρασε ἐλαφρὰ—ἐλαφρὰ τὸ χέρι του στὴ μέση της, πῆρε τὸ μικρὸ κρινοδάχτυλο χεράκι της καὶ τόνερε στὰ χείλια του. Ἡ πριγκηποποῦλα ἔγειρε τὸ κεφαλάκι της στὸν ὦμο του καὶ μείνανε γιὰ λίγο σιωπηλοί.

Ὁ ἑσπερινὸς ἐξακολουθοῦσε ν' ἀργοσημαίνει κάπου ἐκεῖ μακρυὰ κι' οἱ γλυκές του νότες ἐρχόντουσαν θαμπὲς μέσα στὴ θαμπὴ ἀτμόσφαιρα.

— Νά ἡ κωδωνοκρουσία ἡ πιὸ ἀληθινή, ἡ πιὸ γλυκειά, ἡ πιὸ μαγευτική! εἶπε σὲ λίγο ἡ Πριγκηποποῦλα στὸ σύντροφό της. Γιατὶ νὰ γυρεύουμε μακρυὰ ἐκεῖνο ποὺ τὸ ἔχουμε μπροστά μας;...

MARCEL SILVER

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἐνῶ κάποτε οἱ Κορίνθιοι ἑτοιμάζοντο πυρετωδῶς πρὸς πολεμικὴν ἄμυναν, ὁ Διογένης ἐκύλιε τὸ βαρέλι του παρὰ τὴν Ἀκροκόρινθον.

Ἕνας Κορίνθιος τὸν ρώτησε :

— Τί κάνεις αὐτοῦ Διογένη ;

— Κυλῶ τὸ βαρέλι μου, γιὰ νὰ μὴ φαίνομαι πὼς κάθομαι, ἐνῶ τόσοι ἄλλοι ἐργάζονται.

Ἄλλοτε πάλι, ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Διογένης, θέλοντας νὰ εἰρωνευθῆ τὴν ἀδεξιότητα ἑνὸς σκοπευτοῦ, πλησίασε στὸ στόχο τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνος ἑτοιμαζόταν νὰ ρίξη τὸ βέλος του

— Γιατὶ κάθεσαι πλάϊ στὸν στόχο; τὸν ρώτησαν.

— Γιατὶ ὅπου ἀλλοῦ νὰ σταθῶ κινδυνεύω νὰ μὲ πληγώση, ἀπήντησε ὁ Διογένης.

Ὁ Ἀριόστος εἶχε ἕνα πολὺ μικρὸ σπιτάκι. Οἱ φίλοι του τὸν ρωτοῦσαν, γιατὶ ἀφοῦ στὸ περίφημο ἔργο του, τὸν «Μαινόμενο Ρολάνδο», εἶχε περιγράψει τόσα θαυμάσια παλάτια, ἔχτισε μιὰ τόσο ταπεινὴ κατοικία γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Τότε ὁ ποιητὴς ἀπάντησε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο :

— Γιατὶ εἶναι εὐκολώτερο νὰ συναρμολογῆ κανένας ὤμορφες λέξεις παρὰ ἀκριβὰ μάρμαρα.

Ὅταν ὁ Φοντενὲλ ἦταν ἑτοιμοθάνατος, ἕνας φίλος του τὸν ρωτοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον.

— Πῶς εἶσαι ; πῶς πᾶς ;

— Δὲν πάω, φεύγω κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου.

Ἤτανε ἑκατὸ χρονῶ καὶ ὡς ἰσόβιος Γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας εἶχε ἐκφωνήσει λαμπροὺς ἐπικηδείους σὲ παραπολλοὺς ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του.

Ὁ ἐξομολογητὴς τοῦ Μαλέρμπ τοῦ περιέγραφε τὴν εὐτυχία καὶ τὴ γαλήνη τῆς ἄλλης ζωῆς, μὲ φράσεις κάπως χυδαῖες καὶ χωρὶς κανένα σεβασμὸ στοὺς κανόνας τῆς λογοτεχνίας.

— Σταματῆστε, πάτερ μου, τοῦ λέγει τότε ὁ ποιητής, ὅπως τὰ λέτε θὰ μὲ κάμετε νὰ σιχαθῶ καὶ τὸν παράδεισο.

Ὁ περίφημος γιὰ τὸ καυστικό του πνεῦμα δημοσιογράφος Ριβαρὸλ ἔλεγε γιὰ τὸν φιλόσοφο μαθηματικὸ καὶ πολιτικὸ Κοντορσέ :

Γράφει μὲ ὅπιο ἀπάνω σὲ φύλλα μολύβδου.

Καὶ γιὰ τὸν Μιραμπώ :

— Γιὰ τὸ χρῆμα, εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα' ἀκόμα καὶ γιὰ μιὰ καλὴ πράξη.

Ὁ Ἀνατὸλ Φρὰνς ἀπὸ τὸν πόλεμο ἔμενε σὲ μιὰ ὡραία ἔπαυλη στὰ περίχωρα τῆς Τούρ. Μιὰ μέρα πῆγαν νὰ τὸν ἐπισκεφτοῦν τέσσερις πάμπλουτοι Ἀμερικανοί.

— Μάθαμε, τοῦ λένε μὲ τὰ λίγα καὶ τρισάθλια γαλλικά τους, ὅτι εἴστε μεγάλος θαυμαστὴς τῆς ἀρχαιότητος καὶ ὅτι ἔχετε στὴν ὑπηρεσία σας ἑταῖρες ὁλόγυμνες ὅπως στὰ παλιὰ τὰ χρόνια. Πληρώνουμε ὅσα ζητήσετε, φτάνει νὰ τὶς ἰδοῦμε.

Ὁ Ἀνατὸλ Φρὰνς, κράτησε ὅλη τὴ σοβαρότητά του καὶ ἀπάντησε, ὅτι, πραγματικὰ μποροῦσε νὰ τοὺς εὐχαριτήση, ἀλλὰ οἱ ἑταῖρες μένανε στὸ σπίτι του στὸ Παρίσι ὅπου μποροῦσαν νὰ πᾶνε ἀμέσως. Τοὺς δίνει λοιπόν, σοβαρώτατος πάντοτε, τὴν διεύθυνση ἑνὸς... φιλόξενου σπιτιοῦ τῆς πρωτευούσης, ὅπου βέβαια θὰ τοὺς ἔγινε ἡ κατάλληλη ὑποδοχή.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ JEAN JACQUES BERNARD

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΓΙΝΗΚΕ ΒΟΥΔΑΣ

Ενα βράδυ μ' ὀμίχλη στὸ Λονδῖνο. Κρῦο δυνατὸ καὶ ὑγρασία. Τραβοῦσα κουκουλωμένος μέσα στὸ βαρὺ παλτό μου γιὰ μιὰ φιλικὴ Λέσχη. Καθὼς ἔφθασα στὴ γωνία τοῦ Κωζγουαίη, ἑνὸς στενοῦ δρόμου τοῦ Λάϊμχάουζ, τῆς ἀσιατικῆς συνοικίας τοῦ Λονδίνου, ἄκουσα ἄξαφνα μιὰ παραπονιάρικη φωνὴ νὰ λέη γαλλικά:

— Πές τε μου, σᾶς παρακαλῶ, ποῦ βρίσκεται τὸ γιὼτ ἡ «Δάφνη»;

Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ ἤτανε τόσο ἀπρόοπτη, τόσο παράξενη μέσα σὲ κεῖνα τὰ στενοσόκακα, ὅπου νομίζει κανεὶς πὼς βρίσκεται στὴ Μπαταβία ἢ στὴ Σαγγάη, ὥστε εἶπα πὼς θὰ παράκουσα.

Μὲ τὸν ἴδιο ὅμως κλαψιάρικο τόνο ἡ φωνὴ ἐκείνη ἐπανέλαβε καθαρά:

— Πές τε μου, σᾶς παρακαλῶ, ποὺ βρίσκεται τὸ γιὼτ ἡ «Δάφνη»;

Ἡ φωνὴ ἐρχότανε ἀπὸ τὸν στενὸ φεγγίτη ἑνὸς βρωμεροῦ κινέζικου ξενοδοχείου. Ποιὸς νὰ ἤτανε; Ἕνας Γάλλος βέβαια!

Ἂν καὶ δὲν εἶναι διόλου φρόνιμο νὰ χασομερᾶ κανεὶς γιὰ ξένες ἔγνιες στίς συνοικίες τοῦ Λάϊμχάουζ, δὲν μπόρεσα νὰ μὴ σταματήσω καὶ φώναξα:

— Μήπως θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς φανῆ χρήσιμος ἕνας συμπατριώτης;

Δὲν παρουσιάστηκε κανεὶς στὸν φεγγίτη. Ἄκουσα ὅμως τὴν ἴδια φωνὴ νὰ λέη τρέμοντας:

— Ἕνας Γάλλος ἐδῶ; Ἐπὶ τέλους! Σᾶς ἱκετεύω, περᾶστε ἀπάνω νὰ μιλήσουμε. Θ' ἀνεβῆτε ἀπὸ τὴ μέσα σκάλα τοῦ κινέζικου ἑστιατορίου.

Ἡ περιέργεια νίκησε τοὺς διασταγμούς μου. Ἔβαλα τὸ χέρι στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ μου, ἔπιασα τὸ ἕτοιμο περίστροφό μου καὶ μπῆκα στὸ γεμᾶτο καπνοὺς καὶ δυσωδία ἑστιατόριο. Ἀνέβηκα μιὰ σάπια σκάλα στὸ βάθος, ἐνῶ περίεργοι οἱ Κινέζοι μὲ κύτταζαν μὲ τὰ ὕποπτα μάτια τους.

Μέσα σ' ἕνα δωμάτιο μ' ἐλάχιστα ἔπιπλα καθώτανε σταυρωπόδι ὁ Γάλλος ποὺ ρωτοῦσε γιὰ τὸ γιὼτ ἡ «Δάφνη». Ἕνα στρογγυλὸ κεφάλι, πρισμένο, φαλακρό, γιαλιστερό, πρόσωπο σχεδὸν πράσινο. Φοροῦσε ἕνα φαρδὺ παλτὸ καὶ εἶχε τὰ χέρια του χωμένα τὸ ἕνα μέσα στὸ μανίκι τοῦ ἄλλου σὰν τοὺς καλογέρους.

— Χαίρετε, κύριε, καθῆστε σᾶς παρακαλῶ καὶ μὲ συγχωρεῖτε, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὸ χέρι, εἶμαι ἀνάπηρος, εἶπε χωρὶς διόλου νὰ σαλέψη, ἀκίνητος σὰν εἴδωλο.

Ἡ σιλουέττα του, ἡ στάση του ἐκείνη, τὸ σχεδὸν πράσινο χρῶμα τοῦ προσώπου του, τὸν ἔκαμαν νὰ μοιάζη, μὲ ποιόν; μὲ τί;... Τὸ κατάλαβα ἀργότερα.

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος; Δὲν ξέρω, ποῦ βρίσκεται τώρα αὐτὸ τὸ γιώτ, ἡ «Δάφνη», θὰ μποροῦσα ὅμως νὰ ρωτήσω καὶ νὰ μάθουμε.

— Θὰ μοῦ σώζατε κάτι παραπάνω ἀπ' τὴ ζωή. Ὦ! Εἶναι μιὰ τρομερὴ ἱστορία. Θὰ μάθετε ἀμέσως. Κλεῖστε σᾶς παρακαλῶ τὸν φεγγίτη, δὲν μοῦ χρειάζεται πιά. Εὐχαριστῶ. Ἂν θέλετε τώρα, ἀκοῦστε. Θὰ σᾶς διηγηθῶ σύντομα.

Καὶ μὲ τὴ μονότονη χαμηλὴ φωνή του, σχεδὸν ψιθυριστά, ἄρχισε τὴ διήγησή του:

— Γεννήθηκα στὸ Παρίσι ἀπὸ πολὺ καλὴ οἰκογένεια. Ἡ μανία μου ὅμως γιὰ τὰ ταξίδια μὲ κατάστρεψε. Δεκαεφτὰ ἐτῶν βρισκόμουνα χαμάλης στὴ Ζανζιβάρη, ἀντὶ νὰ εἶμαι φοιτητὴς στὴ Σορβώνη. Ἀπὸ τότε γυρίζω τὸν κόσμο: Ἔκανα ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, ἀναλόγως μὲ τὶς συνήθειες καὶ τὴν ἠθικὴ τοῦ τόπου, δηλαδὴ ὄχι πάντοτε τίμια. Ἄλλοτε ἤμουνα πολὺ πλούσιος, ἄλλοτε πάλι ἀπένταρος. Χρυσοθήρας στὴν Ἀλάσκα, ψαρρᾶς μαργαριταριῶν στὸ Βανκοῦβερ. Εἶχα χαρτοπαίγνιο στὸ Ἐλπάσο, ἔκανα μάγερας στὴ Χαβάνα καὶ τοκογλύφος στὸ Σαντιάγο. Μιλῶ πέντε γλῶσσες καὶ καμμιὰ δεκαριὰ διαλέκτους. Ἔκανα μῆνες φυλακή. Ἐπὶ τέλους, εἶναι τώρα πέντε χρόνια, εἶχα φυτεῖες στὴν Ὠκεανία. Χρειαζόμουν ὅμως λεφτὰ, πολλὰ λεφτὰ νὰ μεγαλώσω τὴ δουλειά μου.

Ζήτησα παντοῦ, παντοῦ χωρὶς νὰ μοῦ δώση κανείς. Καὶ ὅμως ἐξακαλουθοῦσα ἐγὼ νὰ γυρεύω.

Μιὰ βραδιά, καθὼς ἔπινα σ' ἕνα καταγώγιο ἦρθε ἴσια σὲ μένα ἕνας Ἄγγλος ἐφοπλιστής, ὁ Ντίγκπυ, μὲ πῆρε κατὰ μέρος καὶ μοῦ εἶπε, χωρὶς περιστροφές:

— «Ἔμαθα πὼς ψάχνεις γιὰ λεφτά. Μὴν κουράζεσαι ἄδικα. Σὲ ξέρουν καὶ δὲ θὰ σοῦ δώσουν. Μονάχα ἔλα ἀπόψε, σὲ δυὸ ὧρες νὰ μὲ βρῆς ἀπάνω στὴ «Δάφνη». Ἐλπίζω νὰ συνεννοηθοῦμε οἱ δυό μας.

Καταλαβαίνετε πὼς δὲν τὸν ἄφισα νὰ περιμένη.

Ἀπάνω στὸ γιὼτ ὁ ναύκληρος μ' ἔβαλε νὰ περιμένω σ' ἕνα σαλόνι, ποὺ ἤτανε σωστὸ μουσεῖο: ἄπειρα ἀγάλματα, ἀπὸ ἔβενο ἢ ἐλεφαντόδοντο, ἄλλα δουλεμμένα μὲ χρυσάφι, ἄλλα μὲ μπροῦντζο, ἄλλα ἀπὸ πέτρα ἢ ξῦλο, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἤτανε μὲ τάξη ἀραδιασμένα σ' ἐκεῖνο τὸ διαμέρισμα τοῦ πλοίου. Εἴχανε μορφὲς ἀπαίσιες. Μύριζε ἄσκημα ἐκεῖ μέσα.

Σὲ λίγο ἦρθε ὁ Ντίγκμπυ:

— Ξέρεις, ἡ ἀστυνομία θὰ εἶχε πολὺ δουλειὰ ἂν μάθαινε ποιὸς εἶσαι, μοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ μὲ χαιρετίση καὶ χωρὶς νὰ μοῦ δώση κάθισμα. Ἐγὼ βέβαια δὲν σκοπεύω νὰ πῶ τίποτα γιὰ σένα, γιατὶ ἔτυχε νὰ σὲ χρειάζουμαι καὶ μάλιστα, ἂν δὲν εἶσαι ἠλίθιος, μπορῶ νὰ σοῦ δώσω δέκα χιλιάδες λίρες, νὰ βαλης μπρὸς τὴ δουλεια σου.

Κατώρθωσα να μὴ φανερώσω τὴν συγκίνησή μου. Δέκα χιλιάδες λίρες!

— Καὶ σὲ τί μὲ χρειάζεστε; ρώτησα κρατῶντας τὴν ψυχραιμία μου.

Σὰν γνήσιος Ἐγγλέζος, μοῦ ἀπάντησε χωρὶς πολλὰ λόγια:

— Γιὰ νὰ κερδίσης τὶς δέκα χιλιαδες, πρέπει νὰ μοῦ φέρης ἐδῶ, πρὶν περάση μιὰ βδομάδα, τὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδα τοῦ Τιγκαβαχῆ...

— Εἶναι ποτὲ δυνατόν! φώναξα. Δὲν ζητᾶτε βλέπω καὶ μεγάλα πράματα! Καὶ ὅμως ξέρετε καλὰ ἐσεῖς, ὅτι ἡ παγόδα εἶναι ἀνάμεσα σὲ φυτεῖες κι' ὅλοι οἱ ἐργάτες ἐκεῖ εἶναι κινέζοι. Ὅποιος τολμήση νὰ πλησιάση θὰ γίνη κομμάτια ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λυσσασμένους. Καθὼς ἔχω ἀκούσει, τὸ ἄγαλμα εἶναι στημένο στὴ μέση μιᾶς λίμνης, γιομάτης ἱεροὺς καὶ ἀδηφάγους κροκοδείλους. Ὅπως βλέπετε, τὸ πρᾶμμα εἶναι ἀδύνατο, ἐκτὸς πιὰ ἂν δίνετε δεκαπέντε χιλιάδες, μὲ ὅρκο ἀπάνω στὸ Εὐαγγέλιο.

»Συμφωνήσαμε στάς δώδεκα χιλιαδες κι' ἔφυγα.

Τὴν ἄλλη νύχτα πῆρα γιὰ ὁδηγὸ ἕναν ἀφωσιωμένο Μουσουλμᾶνο ἀπ' τὴ Μαλαισία καὶ μὲ μύριες προφυλάξεις καὶ κόπους βρεθήκαμε ζωντανοὶ μπροστὰ στὴν παγόδα. Δὲν ἀκούγαμε τίποτα πουθενά. Μπήκαμε στὸ πρῶτο προαύλιο. Τὸ μέρος ἤτανε φριχτό: Τὰ ἀγάλματα μᾶς κύτταζαν παράξενα καὶ μᾶς ζάλιζε ἡ ὀσμὴ τῶν σάπιων λουλουδιῶν. Οἱ ἀμέτρητοι θόλοι ἐπαναλαβαίναν τὴν ἠχὼ τῶν βημάτων μας, ὅσο μαλακὰ κι' ἂν περπατούσαμε. Ἄφισα ἐκεῖ τὸν ὁδηγό μου καὶ προχώρησα ὡς τὴ λίμνη τῶν κροκοδείλων.

Στὴ μέση ἀκριβῶς, εἶδα μιὰ μονοσάνιδη γέφυρα, σχεδὸν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Δυὸ κροκόδειλοι ἤτανε ξαπλωμένοι ἀπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ στενὸ σανίδι. Μέσα στὸ νερὸ πολλοὶ ἄλλοι, βρωμεροὶ κι' ἀπαίσιοι, μὲ τὰ πελώρια στόματά τους ἀνοιχτα. Εἶμαι ὅμως συνηθισμένος στοὺς κινδύνους. Κουβαλουσα μαζύ μου δυὸ θρεμμένα κατσίκια.

Ἔλυσα τὰ πόδια τοῦ ἑνὸς καὶ τὄρριξα μέσα στὸ νερό. Ἀμέσως ὅλοι μαζὶ χήμιξαν ἀπάνω του μ' ἕνα ἀνατριχιαστικὸ οὔρλιασμα. Βρῆκα καιρὸ καὶ πέρασα. Βρέθηκα ἀπάνω στὸν βωμό, ξεβίδωσα τὸ εἴδωλο καί, ἀφοῦ πέταξα ὅσο μποροῦσα πιὸ μακρυὰ καὶ τὸ ἄλλο κατσίκι, γύρισα πίσω μὲ μεγάλη προσοχή: Τὸ ἐλάχιστο παραπατημα ἤτανε ὁ φριχτότερος θάνατος.

Τὸ πρωΐ, μὲ τὸν Βούδα τυλιγμένο μέσα σὲ ψαθες, βρισκόμουνα παλι στὸ παράξενο μουσεῖο τῆς «Δάφνης» Ὁ γέρος μὲ περίμενε. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν καθὼς μὲ βοηθοῦσε νὰ τοποθετήσω τὸ εἴδωλο ἀπάνω σ' ἕνα βάραθρο.

Λοιπόν, πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε, καθὼς μετροῦσε τὰ χαρτονομίσματα, μοῦ φάνηκε ἄξαφνα πὼς μέσα σὲ κεῖνο τὸ μισοσκότεινο σαλόνι, ὅλα τὰ εἴδωλα ἄρχισαν νὰ κουνιοῦνται, μὲ κύτταζαν ἀπειλητικὰ καὶ γιὰ πρώτη φορὰ κύτταξα κι' ἐγὼ προσεχτικὰ τόν Βούδα: Ἤτανε καθισμένος σταυροπόδι, μὲ τὰ χέρια στὴν κοιλιά, τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, καὶ μὲ μακρυὰ νύχια. Μὲ κύτταζε μέσα στὰ μάτια!

Μὲ κύτταζε τόσο καθαρά. ὅπως σᾶς βλέπω ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμὴ. Καὶ χωρὶς νὰ κουνίση τὰ χείλη του ἄκουσα νὰ μοῦ λέη: «Καὶ σὺ ἀκόμα»; Σᾶς ὁρκίζουμαι, μοῦ τὸ εἶπε! «Καὶ σὺ ἀκόμα;»

Αἰσθάνθηκα σὰν ἕναν ἠλεκτρικὸ κλονισμό. Ἔμεινα ἀποχαυνωμένος μπροστα στὸ εἴδωλο, δὲν ἔβλεπα παρα μονάχα αὐτό. Σάλευε, μεγάλωνε, μὲ φοβέριζε, καὶ κατάλαβα, αἰσθάνθηκα, πῶς ἔμπαινε μέσα στὸ κορμί μου, ὅπως μπαίνουνε τα πνεύματα μέσα στὰ μέντιουμ! Τα χέρια του ἤτανε τά δικά μου, τὸ στῆθος του ἤτανε τὸ στῆθος μου, εἴχαμε γίνει ἕνα πρᾶμα, ἔννοιωθα ἕνα φοβερὸ μούδιασμα.

Ἡ φωνὴ τοῦ γερο—τρελλοῦ μὲ ξύπνησε:

— Πάρε λοιπὸν τὰ λεφτά σου, τὶ ἔπαθες;

Πῆρα τα χαρτονομίσματα κι' ἔφυγα. Σὲ μιὰ ὥρα εἶδα τὴ «Δάφνη» νὰ φεύγη. Μιὰ βαρειὰ ἀπελπισία μ' ἔπνιξε κι' ἔκλαψα μὲ λυγμούς. Αἰσθανόμουν νὰ μὴν εἶμαι πιὰ ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Ἔτσι κλαίοντας ἀποκοιμήθηκα Τὸ πρωΐ οτάθηκε ἀδύνατο νὰ σηκωθῶ ὄρθιος. Δὲν μποροῦσα νὰ σταθῶ παρὰ μονάχα σταυροπόδι, σὰν τὸν Βούδα.

Φώναξα ἀμέσως γιατρό: «Παραλυσία», κατάλαβα πὼς εἶπε στὴ γλῶσσα του. Τὴν ἄλλη βδομάδα πιάστηκαν καὶ τα χέρια μου κι' ἀπὸ τότε μένουν ἔτσι ἀκίνητα. Τα νύχια μου μεγάλωσαν καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ κοποῦν. Ἔχω γίνει ἕνα πρᾶμμα ἀποκρουστικό. Σηκῶστε τὸ παλτὸ νὰ ἰδῆτε.

Σήκωσα τὸ φόρεμά του καὶ φάνηκε ἡ πελώρια κοιλιά του ἀπάνω σὲ δυὸ γάμπες φριχτὰ ἀτροφικές. Τράβηξα τὰ μανίκια του καὶ ἀνατρίχιασα βλέποντας τὰ χέρια τοῦ δυστυχισμένου. Ἦταν ἕνας Βούδας τερατώδης, μισοζώντανος. Τὸ δέρμα του ἔφερνε τὸ χρῶμα τοῦ μπρούτζου ἢ τοῦ παλησιοῦ μαρμάρου που τώχουν κιτρινήσει τὰ λιβάνια.

Γι' αὐτό, ἐξακολούθησε, πρέπει νὰ βρῶ τὴ «Δάφνη». Νὰ κλάψω στὰ πόδια τοῦ Βούδα, νὰ τὸν παρακαλέσω, ἴσως καὶ μὲ σπλαχνιστῆ καὶ λεφτερώση τὸ κορμί μου ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάρα!... Πρέπει νὰ βρῶ ὁπωσδήποτε τὴ «Δάφνη». Πρέπει. Ἀλλοιῶς δὲ θὰ σωθῶ, θὰ γίνω σιγὰ—σιγὰ μάρμαρο.

Κατάλαβα πὼς ἐπρόκειτο περὶ σπανίου φαινομένου αὐθυποβολῆς, μὲ βαρειὰ συμπτώματα γενικῆς παραλησίας. Ὑποσχέθηκα νὰ φροντίσω γιὰ τὴ «Δάφνη», κι' ἔφυγα μὲ κάποια παράξενη τρομάρα σ' ὅλο μου τὸ κορμί.

Ἀπὸ τότε δὲ μπορῶ νὰ ξεχάσω κεῖνο τὸ βράδυ, κεῖνο τὸ χειμωνιάτικο βράδυ, μὲ τὴν ὀμίχλη ποὺ μίλησα μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ καταράστηκε ὁ Βούδας.

ΞΕΡΕΤΕ ΠΩΣ Η ΜΠΕΚΑΤΣΑ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ;

Πέρνει τὴ λάσπη καὶ τὴν ἁπλώνει ἀπάνω στὸ χτυπημένο πόδι της,

διαγέλει ἕνα γερὸ καὶ εὐλύγιστο χόρτο γιὰ τὴν ἐπίδεση,

κατόπιν βάζει ἀπὸ πάνω ἀκόμα ἕνα στρῶμα ἀπὸ λάσπη...

καὶ στέκει ἀκίνητη ὥσπου νὰ στεγνώση ὁ ἐπίδεσμος!

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΟΥΡΓΙΑΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΗΝΙΟΙΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΟΔΕΙΑ

(ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΣΑΛΙΚΟ ΚΑΜΠΟ)

Αὐτὴ τὴν ἐποχή, οἱ Θεσσαλικοὶ σιδηρόδρομοι κάνουν χρυσὲς δουλειές, Ἀπὸ τὸ Βόλο ὡς τὴν Καλαμπάκα, μεταφέρουν ἀδιάκοπα ταξιδιῶτες κι' ἐμπορεύματα. Ὁ Θεσσαλικὸς κάμπος πνιγμένος ἀσφυχτικὰ μεσ' τὴν ὁμίχλη, μένει σχεδὸν ἔρημος, κι' οἱ καραγκούνηδες τυλιγμένοι κι' αὐτοὶ στὸ βαρὺ ἐπίσημο τοπικὸ κοστοῦμι, ταξιδεύουν οἰκογενειακῶς γιὰ τὶς Θεσσαλικὲς πόλεις.

Ἐκεῖ θὰ καταθέσουν εὐλαβικὰ τὸ κομπόδεμα, τῆς φετεινῆς σοδειᾶς! Στὸν ἔμπορο καὶ στὴ μοδίστρα ποὺ ἔχουν προκαταβολικὰ τὸ ληστρικό τους σχέδιο μὲ τοῦ «διαόλου τὰ σύνεργα, τὰ εὐρωπαϊκά». Ἀπὸ κεῖ ἀρχίζει τὴ πρώτη μπαλταδιά. Τελείωσε: Ἡ τσούπρα πρέπει νὰ φορέση ἐφέτος εὐρωπαϊκά! Ἡ οἰκογένεια μπαίνει ἀμέσως στὰ αἴματα, καὶ ἡ ἔξοδος γίνεται ἐπίσημα κι' ὁμαδικά. Ἔτσι, κι' οἱ ὡς προχτὲς ἔρημοι σταθμοί, πλουτίζονται μονομιᾶς μὲ τὸ βαρὺ τοπικὸ χρῶμα.

Στὸ σταθμὸ τοῦ Βελεστίνου, ποὺ ξεπροβάλει ἀνάμεσ' ἀπ' τὸ καταπράσινο πάρκο, ἡ κίνησις εἶναι μεγάλη. Ταξιδιῶτες παντὸς εἴδους ἀνεβοκατεβαίνουν βιαστικοί: Τὰ πράμματα τῆς κυρὰ δασκάλας ποὺ κατέβηκε ἀπ' τὸ βαγκόνι μας καὶ πηγαίνει μπρστὰ κουνιστὴ καὶ λυγιστὴ, μεταφέρονται ἀπ' τοὺς μαθητὰς ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει. Σὲ λίγο ὅλα εἶναι στὴν ἐντέλεια, ἀκόμα καὶ ἡ καραγκούνικη οἰκογένεια, ποὺ θρονιάστηκε στὸ πλάϊ μας μὲ θόρυβο. Πᾶνε γιὰ τὴν Καρδίτσα. Τὰ κορίτσια μασκαρεμένα μὲ κάτι ἄθλια εὐρωπαϊκὰ κι' ἡ γρηὰ μὲ τὸ πατροπαράδοτο Θεσσαλικὸ κοστοῦμι, ἀλλάζει ἀμίλη παντελόνι στὸ μωρὸ, ποὺ μυξοκλαίει. Ξαφνικὰ σὰν κάτι νὰ θυμήθηκε, λέει μὲ τὴ βαρειὰ προφορά της στὸ νέο, ποὺ συνοδεύει τὰ κορίτσια.

— Οὔστι στὰ ἔξουδα θὰ μπήτι ἄλλη νιὰ βολά;

—Ἐμ' τὶ νὰ κάνουμι: ἀπαντᾶ ἐκεῖνος, ποὺ φαίνεται ὁ ἀραβωνιστικὸς καὶ κρατᾶ καὶ τὸ ἅγιο κομπόδεμα. Μιὰ καὶ τοῦ θέλει ἡ μόδα! Ξουδέψαμι τὶς προυάλες 25 χιλιάδες δραχμὲς στοῦ Βόλου κι' τίποτις δὲν πήραμι. Τὰ παληὰ χρούνια, ἀγούραζες ἕνα κουστοῦμι κι' τέλιουσ' ἡ φασαρία. Τώρα...

— Ἐμ, ἂς εἶνε καλλορίζικα, λέει πάλι ἡ γρηὰ καὶ κυττάζει μὲ καμάρι τὸ κορίτσι μὲ τὰ βυσινιά. Αὐτὴ ὅπως φαίνεται θἆναι καὶ ἡ ἀραβωνιαστικιά. Τὸ βλέμμα της εἶναι ἥσυχο, ρεμβὸ καὶ τὰ μαλλιά της σκάλες κολλημένες περίτεχνα μὲ τὸ νερὸ γύρ' ἀπὸ τὸ μέτωπο, Ἀντίθετα ἡ ἄλλη μὲ τὰ σάξ βρίσκεται σ' ἀνησυχία. Τὰ μάτια της ἀδιάκοπα κινοῦνται δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὰν ν' ἀναζητοῦν κάποιον. Ἔχουνε κάτι ἀπὸ τὴν λάμψι τοῦ ἀνήμερου ζαρκαδιοῦ. Στὸ μεταξὺ τὰ νιάνιαρα σκαρφαλωμένα στὸ παράθυρο μουρμουρίζουν ἕνα μακρόσυρτο σκοπὸ σὰν μερακλωμένοι ἀνατολίτες. Τὸν μετέφερε κι' αὐτὸν κάποιο πλανώδιο γραμμόφωνο ὡς τὸ χωριό:

Γιαααλέλι Γιαλέλι
ὤχ ἀμὰν ἀμάάάν.

Κι' ὅμως εἶναι καὶ τὰ δυὸ μιὰ σπιθαμή.

Σὲ λίγο πάλι τὸ τραίνο σταματᾶ κι' ἄλλοι χωριάτες ἀνεβαίνουν βιαστικοί. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τοῦ σταθμοῦ, ἕνα κοντόχοντρο ἀνθρωπάκι, μᾶς τραβᾶ τὴν προσοχή. Μοιάζει μὲ πονηρὸ πραμματευτὴ, ποὺ ἐπαγγέλεται καὶ τὸν ταχυδακτυλουργὸ ὅταν τὸ φέρει ἡ στιγμή. Τώρα εἶναι μικροπωλητὴς καὶ ἀκολουθεῖ τὸ τραῖνο ὡς τὴν Καρδίτσα ὅπου θὰ καταλήξομε κι' ἐμεῖς.

Ἡ φωνή του σβέλτα ξεχωρίζει:

— Μέντες, σοκολάτες Φλόκα, καὶ χτένια, ποὺ βγάζουν ἑκατὸ χρονῶν ζωΐφια. Πᾶρτε καὶ θὰ μὲ θυμηθῆτε. Φορολογεῖ τοὺς ἄλλους κι' ἔρχεται κοντά μας τελευταῖα.

— Ἀβοῦ μεσιὲ ἓν σοκολάτ... λέει στὸ σύντροφό μας. Τὸν κυττᾶμε πονηρὰ κι' αὐτὸς χαμογελᾶ χαρακτηριστικά, κάτω ἀπὸ τὸ Χιτλερικὸ μουστάκι του. Ἀλλὰ τὸ τραῖνο πάλι ξεκινᾶ κ' ἡ κίνησις σταματᾶ.

Ἐπὶ τέλους φθάσαμε στὴν Καρδίτσια. Ἕνα παμπάλαιο μόνιππο, ποὺ δὲν ἔχει ἴσως τὸ ταῖρι του καὶ στὸ πιὸ ἀπόμερο σταθμό, μᾶς μεταφέρει στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Καρδίτσας. Εἶναι τὸ μοναδικὸ πολιτισμένο χτίριο, ποὺ δεσπόζει μὲ τὸ μολυβὶ τροῦλο πάνω ἀπὸ τὰ παληόσπιτα μὲ τὶς γραφικὲς χορταριασμένες στέγες. Κάτω οἱ δρόμοι εἶναι πνιγμένοι στὴ λάσπη. Βρισκόμαστε στὸ κέντρο τῆς πόλεως, κι' ὡστόσο, δὲν βλέπουμε οὔτ' ἕνα δρόμο στρωμένο. Ζῶα καὶ ἄνθρωποι τσαλαβουτοῦν ὡς τὸν ἀστράγαλο στὴ φριχτὴ, νερουλὴ λάσπη! Τὰ πατώματα τοῦ ξενοδοχείου τρίζουν κι' αὐτὰ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας σὰν νὰ τὰ ραντίσανε μὲ ζάχαρι. Κι' ὅμως δὲν ὑπάρχει τρῦπα ξενοίκιαστη. Οἱ καραγκούνιδες μπουλούκια κατακλύζουν τὰ πάντα. Πέσαμε στὸ περίφημο πανηγῦρι τῆς Καρδίτσας, ὅπου ὁ Θεσσαλὸς χωριάτης σᾶς προσφέρει περήφανα τὸ μόχθο τῆς χρονιᾶς. Καὶ ἡ Καρδίτσα, εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς Θεσσαλικῆς ψυχῆς. Ἐδῶ τὸ σύγχρονο πνεῦμα, δὲν ἔχει καθόλου εἰσχωρήσει. Ὅλα μᾶς θυμίζουν χωριό, ἕνα μεγάλο χωριό, ποὺ ἀντιπροσωπεύει ὁλόκληρη τὴ Θεσσαλία. Χαζέψαμε ἀρκετὰ μέσα στὴν μικρὴ πόλη. Στὴν ἀγορά, μεγάλη συγκίνηση ἐπικρατεῖ.

Οἱ ἔμποροι ἐπιδεικνύουν τὰ πιὸ φανταχτερὰ ὑφάσματα κι' οἱ περίφημοι «Ἑλληνοράπται» κεντοῦν ἀδιάκοπα τὰ βαρειὰ χτυπητὰ κεντήδια τοῦ νυφιάτικου κοστουμιοῦ...

Μπαίνουμε στὴ μεγάλη ταβέρνα τοῦ Κυρίστη, ποὺ φημίζεται γιὰ τὸ καλό κρασί. Ἡ φτήνεια μᾶς κάνει ἐντύπωσι Τρῶς μὲ τὸ τίποτα. Ἐν τούτοις οἱ χωριάτες κουβαλᾶν καὶ τὸ ψωμί τους ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν διαφορὰ τῆς μερίδας. Ὅλοι εἶναι βιαστικοί. Τρῶνε στὸ γόνατο καὶ φεύγουν. Ἕνα παληὸ γραμμόφωνο μᾶς ξεκουφαίνει μὲ «τὸ γελεκάκι» κι' ἕνα μπουλοῦκι ἀπὸ κακοντυμένους παπάδες, ποὺ τῶχει στρώσει γιὰ καλὰ στὸ ἰδιαίτερο τοῦ μαγαζιοῦ μᾶς κατατρώει μὲ τὸ βλέμμα. Ἀντιπροσωπεύουμε τὸ Σατανᾶ!

Πάμε γιὰ τὸ παζάρι, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεία καὶ προχωρεῖ ὡς τὸν κῆπο τῆς πόλεως. Ἐδῶ τὸ θέαμα εἶναι γραφικό. Κατ' ἀπὸ τὰ πυκνὰ δένδρα τῆς πλατείας οἱ Καραγκούνησες μὲ τὸ τοπικὸ κοστοῦμι, ξεδιπλώνουν τῆς παχειὲς μάλλινες βελέντζες καὶ τὶς κεντητὲς ποδιές. Ἀπέναντί μας, ξύλινα κάγγελα ἑνὸς μπαλκονιοῦ τὰ ξερὰ καλαμπόκια σχηματίζουν ἕναν περίεργο διάκοσμο καὶ οἱ παντοειδεῖς τσαρλατάνοι προκαλοῦν μ' ἄπειρα τσαλίμια τοὺς χωριάτες. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀνεβασμένος ψηλὰ σ' ἕνα κασόνι ἀγορεύει σὲ στραπατσαριασμένη καθαρεύουσα γιὰ τὶς λοταρίες μὲ τὰ τάλληρα: Εἶναι γνωστὴ προσωπικότης τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς καὶ τὰ μάτια του παίζουν πονηρά... Ἀπὸ κάτω οἱ συνέταιροι, θαυμάζουν ἀδιάκοπα καὶ προκαλοῦν τὸ λοταρτζῆ.

—Ἔλα δῶ, ἐσὺ ποὺ φαίνεσαι πιὸ ἔξυπνος λέει μιὰ στιγμὴ ὁ ρήτωρ. Ἔχει τίποτα μέσα τὸ καπέλλο; Τὸ τινάζει. Κάνει μιὰ χειρονομία κι' ἀμέσως γεμίζει. Τάλληρα. Ὁ κόσμος θαυμάζει. Ἕνας χωριάτης σπρώχνει μὲ σημασία τὸ διπλανὸ καὶ κλείνει πονηρὰ τὸ μάτι.

Στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο φιγουράρει κι' ὁ Ἀττίκ. Μυρίστηκε ψιλὰ κι' ἔσπευσε μ' ὅλον τὸν παρδαλό του θίασο. Μὲ δυσκολία ἀνοίγουμε δρύμο. Γύρω μας ταχυδακτυλουργοὶ καὶ παπατζῆδες ἔχουν κατακλύσει τὰ πάντα. Ἐδῶ, κι' ὁ γέρος μὲ τὸν παπαγάλο, ἔχει στήσει τὴ μηχανὴ τῆς τύχης. Τὰ παιδιά, βομβαρδίζουν τὸ πουλὶ μὲ τοῦ κόσμου τὰ ρωτήματα:

— Οὐρὲ παπαγάλου, τρῶς μαντανό; Ἀλλὰ τὸ πουλὶ

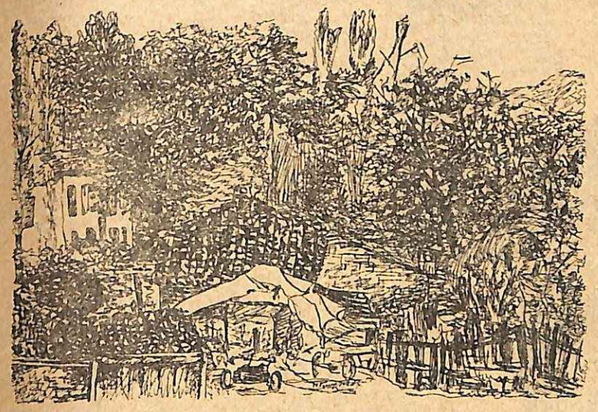

δὲν ἀπαντᾶ. Κυττάζει ἀδιάφορο μακρυὰ μὲ τὰ νυσταγμένα μάτια του, κι' ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ σύμπαν. Τί νὰ συμβαίνει τάχα; Ὁ σύντροφός μας τὸ περιεργάζεται ἀπὸ κοντὰ καὶ χαμογελάει πονηρά. Ὁ γέρος τότε πλησιάζει ἀνήσυχος:

— Φτωχαδάκια εἴμαστε, κύριος, λέει σιγανά. Ἄσε, νὰ βγάλουμε κι' ἐμεῖς λίγα ψιλά. Τὸ πουλὶ ἦταν βαμένη... κουκουβάγια! Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἡ φετεινὴ σοδειὰ περιμένει μάταια ἀγοραστάς. Καὶ τὰ σουβλιστὰ ἀρνιὰ ἀνεβάζουν θυμιάματα γαργαλιστικά. Μακρυά, ὡς τὸ βάθος τοῦ δρόμου, μὲ τὶς παχειὲς δενδροστοιχίες, πρόχειρες μπαράγκες εἶναι στολισμένες στὴν ἐντέλεια, οἱ ρυλίνες τραβοῦν ὁλοένα τὸν κοσμάκη καὶ ὁ φωτογράφος τῆς περιστάσεως, μεγαλώνει μ' ἐπιδέξιο ρετούς, ἀναλόγως τῆς λεβεντιᾶς, ἄλλη μιὰ πήχη τὰ μουστάκια! Προχωροῦμε. Τὰ φαντὰ τοῦ ἀργαλειοῦ κι' ἕνα πλῆθος μπιχλιμπίδια ριγμένα χωρὶς τάξι, δίνουνε τὴν ἐντύπωση χωραφιοῦ, σκεπασμένου μὲ πολύχρωμα σκουπίδια ποὺ λάμπουν παράξενα κατ' ἀπὸ τὸ ἀδύνατο φῶς τοῦ ἡλίου. Αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ κίνηση μεγαλώνει, ἀλλὰ τὸ γενικὸ νταβατοῦρι τοῦ πανηγυριοῦ, κρατοῦν κάθε χρόνο οἱ γύφτοι, ποὺ ἔχουν στήσει τ' ἀντίσκηνα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη στὸ ἐάνοιγμα τοῦ κάμπου, κάτ' ἀπὸ τὶς ψηλὲς φλύαρες λεῦκες. Ἀπὸ δῶ πιὰ ἀρχινᾶ τὸ ζωοπάζαρο. Ἐδῶ κι' ὅλα τὰ ψοφίμια, ποὺ μετὰ βίας στέκονται στὰ πόδια τους, μοσχοπουλιοῦνται μιὰ χαρά. Οἱ γύφτοι εἶναι ξεσκολισμένοι στὴ δουλειά. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ κανεὶς δὲν μένει ἄνεργος. Τέσσερις ἀρκοῦδες χορεύουν ταυτοχρόνως κάτω ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ χτῦπο τοῦ ντεφιοῦ καὶ παρακάτω δυὸ μαυριδεροὶ μαντράχαλοι παλεύουν γιὰ τὴν σωματικὴν ὑπεροχὴ τῆς φυλῆς. Οἱ διαιτηταὶ εἶναι χωρισμένοι στὰ δύο καὶ ἀλληλοκυττάζονται μὲ μῖσος. Ποιὸς ξέρει ἂν ὡς τὸ βράδυ δὲ μαχαιρωθοῦν.

Στὸ μεταξύ, οἱ γυναῖκες μᾶς καταδιώκουν μὲ τὶς μοῖρες καὶ ὁ χρόνος, γύρ' ἀπ' τὸ μεγάλο ἀντίσκηνο, ξετυλίγεται γρήγορος καὶ στριφογυριστὸς ποὺ σοῦ φέρνει ζάλη. Κάποιος γύφτος παντρεύεται καὶ τὸ γλέντι ἔχει ἀνάψει τὰ αἵματα. Μακρυά, ὡς τὸ βάθος τοῦ ὑγροῦ κάμπου ἀντηχοῦν τ' ἄγρια ξεφωνητά.

Τὰ ἐγχώρια ὄρχανα, οἱ κραυγές, τὰ τραγούδια, τὰ βραχνὰ γραμμόφωνα, οἱ διάφορες βαρειὲς μυρουδιὲς ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους σοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωση ἑνὸς ζωντανοῦ ἐφιάλτη. Ὁ γῦφτος ποὺ παντρεύεται κεῖ—πέρα, ἐννοεῖ νὰ τὸ βροντήξη, νὰ τὸ μάθη ὁ κόσμος ὅλος.

Ξαφνικά, κάποιος ἔρχεται κατὰ πάνω μας. Εἶναι ὁ ζωγράφος Κ. Γιολδάσης ποὺ παρουσιάζεται ἀνέλπιστα μπροστά μας. Μᾶς παρασύρει μὲ παιδικὴ χαρᾶς τὸ ἀτελιέ του, ὅπου τὸ Θεσσαλικὸ τοπεῖο σ' ὅλες τίς ἐποχὲς κι' ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς ξεδιπλώνεται ἐσωτερικὸ κι' ἀκέραιο στὰ μάτια μας. Ἡ καταιγίδα ποὺ θὰ ξεσπάση σὲ λίγο καὶ ἡ ἀδιαπέραστη ὁμίχλη ποὺ κρύβει πυκνὰ τὸν Θεσσαλικὸν ὁρίζοντα, οἱ σκοτεινὲς φιγοῦρες ποὺ χάνονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ βάθος τοῦ κάμπου καὶ οἱ ὡραῖες ἀγροτικὲς σκηνὲς τοῦ καλοκαιριοῦ, εἶναι μιὰ ἄλλη πλευρὰ τῆς Θεσσαλίας, ποὺ τόσες φορὲς ἔχουμε θαυμάσει στὴν Ἀθήνα. Ὁ κ. Γιολδάσης εἶναι τὸ γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ Θεσσαλικοῦ κάμπου.

ΝΑΥΣΙΚΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
(ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ)

ΔΙΑΛΕΧΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΜΙΣΕΜΟΣ

Φωτόχαρο τὸ σπίτι, γιομάτο μὲ φιλιά,
περιχυμένο γλύκα, πλέει μὲς στὴ σιγαλιά.
Γιὰ ἕνα καλοκαιράκι δροσᾶτο μᾶς πλωρίζει
τώρα ποὺ ὁ Μάης λουλούδια τὸν κῆπο πλημμυρίζει.
Κι' ὅλα γλυκὰ κι' ὡραῖα κι' ἀγαπημένα
κι' ὅλα γιὰ μένα!

Τριαντάφυλλα, ἑκατόφυλλα καὶ βάτα
γιομίζουν ὅλο τοῦφες τὸν ἀγέρα,
γεράνια ματωμένα καὶ φλογάτα,
γαρύφαλα λογιῶν—λογιῶν... Καὶ πέρα
τὰ δέντρα ἀπ' τὰ ροδάκινα λυγίζουν
κ' οἱ φράουλες τὴν κάθε αὐγὴ ροδίζουν.
Κι' ὅλα γλυκὰ κι' ὡραῖα κι' ὅλα γιὰ μένα
καὶ γι' ἄλλον ἕνα!

Κι' ἔκοψες σήμερα, γλυκειά, μὲ τ' ἄνθινο χεράκι
τὴν πρώτη τὴν περήφανη τὴ ρόδινη γκλαντιόλα,
τὴν ἔστησες στὸ γυάλινο καὶ μακρουλὸ βαζάκι
κ' εἶπες: «Γιὰ σένα μοναχά, χρυσέ, γιὰ σένανε ὅλα!
» Κι' ὅλα γλυκὰ κι' ὡραῖα κι' ἀγαπημένα
κι' ὅλα γιὰ σένα!»

Ξανάπες: «Εἶν' ὅλα γιὰ σέ!» κι' ὅμως τὶς ἴδιες ὧρες
σκεφτόμουνα εἰσιτήρια, ταξίδια, ἀγῶνες, μπόρες.
Ἀνήσυχα ζητάω, τραβάω γι' ἄλλα, γιὰ τὰ μεγάλα,
Τόση ὁμορφιὰ εἶν' ἀδύναμη μπρὸς στὰ μεγάλα τἄλλα!
Καὶ τὰ γλυκά, τὰ ὡραῖα, τ' ἀγαπημένα;
Τἄχω ἀφισμένα!

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

(Ἀπὸ τὸ νέο του βιβλίο «Τὸ τάραγμα τοῦ νεροῦ» ποὺ κυκλοφόρησε πρὸ ἡμερῶν).

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΥΒΑΝ ΣΑΒ

Η ΝΟΝΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΕΓΩ

Ἕνας ἄντρας κομψός, ψηλός, μὲ ἀθλητικὸ παρουσιαστικὸ καὶ ἀδρά, κανονικὰ χαρακτηριστικά, κατεβαίνει ἀπ' τὸ ὑπερωκεάνειο. Τὸ βλέμμα του εἶναι νοσταλγικὸ καὶ βαθύ, καὶ στῶν χειλιῶν του τὴν ἄκρη κατασταλάζει μιὰ πίκρα. Κρατάει ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα ἀγοράκι ὀχτὼ ὡς ἐννιὰ χρονῶ ποὺ θαρρεῖς κι' ἔχει γαντζωθῆ πάνω του καὶ τοῦ μοιάζει κατεπληχτικά. Περνάει χαιρετῶντας ἐλαφρὰ καὶ δίνοντας σύντομες ἀπαντήσεις σ' ἕνα πλῆθος δημοσιογράφων καὶ φωτογράφων ποὺ τὸν τριγύρισαν. Διαπερνάει ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο. ποὺ τοῦ φαίνεται σήμερα ἐξαιρετικὰ φορτικὸς καὶ ἀδιάφορος καὶ προχωρεῖ σὲ μιὰ νέα, κομψότατα ντυμένη, ποὺ στηλώνει ἀπάνω του τὰ μεγάλα της φλογερὰ κι' ὡραῖα μάτια, γεμᾶτα ἀγάπη καὶ στοργή. Τὰ χέρια τους σμίγουν.

— Καλημέρα, Μαγδαληνή..

— Καλημέρα Ντονάλ, καλημέρα Τόνυ. Δὲ θὰ μὲ φιλήσης καὶ σύ;

Τὸ παιδί, γαντζωμένο πάντα στὸ χέρι τοῦ πατέρα του κρατοῦσε τὰ χεῖλη του σφιγμένα.

— Τὸ αὐτοκίνητο μᾶς περιμένει, εἶπε ἡ Μαγδαληνή. Πᾶμε.

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἡ Μαγδαληνή, ἔχει περάσει τὸ χέρι της πάν' ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ μικροῦ, ἐνῶ ἡ συζήτηση μὲ τὸ Ντονάλ, ἐξακολουθεῖ ζωηρὴ καὶ φιλική.

Εἶναι εὐτυχεῖς ποὺ ξαναβλέπονται. Τοὺς ἑνώνει μιὰ βαθειὰ καὶ εἰλικρινὴς φιλία.

Ἡ Μαγδαληνή, παρακολούθησε ἀκόμα κι' ἀπὸ μακρυὰ ὅλη τὴν πυρετώδη ζωὴ τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη, ποὺ κοντά της βρίσκει πάντα τὴ θερμὴ κι' εὐτυχισμένη ἀτμόσφαιρα τῆς ψυχικῆς προσεγγίσεως.

Μέσα στὴν κομψὴ τραπεζαρία, οἱ δύο ταξειδιῶτες νοιώθουν τὸν ἑαυτό τους ἄνετα. Ἡ Μαγδαληνή, παρακολουθεῖ τὸ βλέμμα τοῦ μικροῦ γιὰ νὰ τοῦ προσφέρη τὸ γλυκὸ ποὺ προτιμᾶ. Ἀκόμα τοῦ χαρίζει ἕνα ὡραῖο παιχνίδι μέσα σ' ἕνα κομψότατο, χαριτωμένο κουτί. Ἡ γλῶσσα τοῦ μικροῦ, ποὺ δὲν ἔβγαζε λέξη, λύθηκε:

— Μπορῶ νὰ παίξω, κυρία;

— Καὶ βέβαια, μικρό μου...

Τὸ παιδὶ ἀφηρημένο μπροστὰ στὸ καινούργιο παιχνίδι, δὲν ἀκούει πιὰ τὴ συνδιάλεξη τῆς Μαγδαληνῆς καὶ τοῦ πατέρα του:

— Πᾶρε τσιγάρο, Ντονάλ. Εἶναι ἀπ' αὐτὰ ποὺ προτιμᾶς.

— Εἶσαι ὁ καλός μου ἄγγελος, Μαγδαληνή. Σ' ἔστειλε ἡ θεία Πολύνοια. Ποιὸς ξέρει, ἴσως μπορέσης νὰ ἡμερώσης τὸν ἄγριο μικρούλη μου, ποὺ στερήθηκε τὴ μητέρα του μόλις γεννήθηκε καὶ ποὺ δὲ γνώρισε πραγματικὲς μητρικὲς χαρὲς καὶ φροντίδες. Μονάχα ἐμένα ἀγαπάει στὸν κόσμο, μὰ καὶ γὼ δὲ μπορῶ νὰ βρίσκωμαι πάντα σιμά του...

— Μένε ἥσυχος Ντονάλ. Ξέρεις τὴ μοναξιά μου... Ἔχω τόσην ἀνάγκην ν' ἀφοσιωθῶ κάπου. Καὶ ὁ Τόνυ εἶναι τόσο δικός σου!...

Γι' ἀπάντηση φίλησε θερμὰ τὰ μικρὰ λευκὰ χέρια τῆς Μαγδαληνῆς.

— Θέλεις μιὰ καραμέλλα βουτηγμένη στὸν καφέ, Τόνυ; εἶπε ἡ Μαγδαληνή, γιὰ νὰ διακόψη τὴ συγκίνηση ποὺ ἔνιωθαν οἱ δυό τους.

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ μικρός, βρέθηκε κοντά της καὶ κατάπιε τὴν καραμέλλα, ποὺ ἔλυωνε μέσα στὴν κουταλιὰ τοῦ καφέ.

— Εὐχαριστῶ, κυρία.

— Λέγε με, καλύτερα, νονά...

Ἡ βραδυὰ περνοῦσε ἤρεμη. Ἕνα ρὸζ ἀμπαζοὺρ, σκόρπιζε τὸ ἥμερο, γλυκό του φῶς, κι' ἔκαμε τὰ πρόσωπα πιὸ ζωηρὰ καὶ πιὸ χαρούμενα. Ὁ Ντονάλ, σκεφτόνταν μὲ πίκρα τὴ στιγμὴ τῆς ἀναχώρησής του καὶ τὸν πόνο τοῦ μικροῦ του παιδιοῦ, ποὺ θὰ τὸν ἔχανε γιὰ μερικοὺς μῆνες.

Εὐτυχῶς, ὁ Τόνυ, κουρασμένος ὅπως ἦταν ἀπ' τὸ ταξίδι, κοιμήθηκε νωρὶς μὲ τὶς φροντίδες καὶ τὰ φιλιὰ τῆς Μαγδαληνῆς καὶ τοῦ πατέρα του, σ' ἕνα μικρό, λευκό, μαλακὸ κρεββατάκι...

— Ἀντίο, Μαγδαληνή, σὲ ὀχτὼ μῆνες θὰ γυρίσω νὰ σ' εὐαριστήσω. Σὲ ὀχτὼ μῆνες..

— Ἀντίο, καλέ μου φίλε. Ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα...

* * *

Ὁ Ντονὰλ διέσχισε βιαστικὸς τὸ πλῆθος ποὺ βρίσκονταν στὸ σταθμό.

— Μπαμπᾶ!..

— Παιδί μου!..

Οἱ δυὸ ὑπάρξεις ἄφησαν τὴ στοργή τους νὰ ξεχυθῆ μέσα σ' ἕνα θερμὸν ἐναγκαλισμό.

— Καλημέρα, Μαγδαληνή. Μὲ συγχωρῆς. Ὁ μικρούλης μου μ' ἀπορόφησε πρῶτος.

— Αὐτὸ εἶναι ἡ μεγαλύτερη χαρά μου, Ντονάλ.

Τυλιγμένοι κι' οἱ τρεῖς τους σὲ ζεστὰ παλτὼ φόρια, χώθηκαν μέσα στὸ αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς περίμενε γιὰ νὰ τοὺς πάει στὸ φιλόξενο σπίτι τῆς Μαγδαληνῆς

Ὁ μικρὸς χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος φλυαρεῖ ἀδιάκοπα, πότε μὲ τὴ νονά του καὶ πότε μὲ τὸν πατέρα του.

— Ἔχω τόσα πράμματα νὰ σοῦ πῶ, μπαμπᾶ. Ἡ νονά μου κι' ἐγὼ εἴμαστε τόσο εὐτυχισμένοι ποὺ σέ ξαναβλέπομε. Ἄχ, τί χαρά! Νἆσαι πάλι κοντά μας.. Μπαμπᾶ, νὰ ἰδῆς ἕνα ὡραῖο βιβλίο ποὺ ἔχω!.. Ὅλο εἰκόνες. Ἡ νονά μου κι' ἐγὼ τὸ κυττάζομε κάθε βράδυ καὶ γελοῦμε...

— ...Μπαμπᾶ, νὰ δῆς, ἡ νονά μου κι' ἐγώ..

— Ναί, μικρό μου. Βλέπω πὼς ἡ νονά σου καὶ σύ, εἶσαστε ἕνα. Τόσο καλὰ περνᾶτε μαζύ. Τί χαρούμενος, ποὺ εἶσαι τώρα, παιδί μου!.. Ἡ νονά σου σὲ μεταμόρφωσε..

Τὸ παιδί, παίζει τώρα μὲ τὰ ἄφθονα παιχνίδια, ποὺ τοῦ χάρισε ἡ νονά του καὶ ὁ πατέρας του. Βρισκόνταν σ' ἕνα κόσμο δικό του.

Ὁ Ντονὰλ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ κουβεντιάζουν σιμά—σιμά. Οἱ καρδιές τους ξεχειλίζουν ἀπὸ ἀγάπη. Κι' ἔνοιωσαν πόσο δυνατὸς ἦταν ὁ ἔρωτας, ποὺ θέριεψε τόσον καιρὸ μέσα τους καὶ ξέσπασε ξαφνικὰ στὰ στήθεια τους αὐτὸ τὸ βράδυ.

— Ἀγαπημένη μου, ψιθυρίζει ὁ Ντονὰλ καὶ σφίγγει τὴ Μαγδαληνὴ στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκείνη ἐπρότεινε τὰ χείλη της.

Ξάφνου, ὁ μικρὸς Τόνυ, μ' ἕνα πήδημα σβέλτο, βρέθηκε ἀνάμεσά τους καὶ φίλησε πρῶτος τὴ νονὰ τοῦ. Μὲ τὰ μάτια γεμάτα ζήλεια, στράφηκε στὸν πατέρα του:

— Ἀ, ἡ νονὰ εἶναι δική μου... Μόνο δική μου.

Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ βάλθηκε νὰ ἡσυχάση τὸ μικρούλη, μὲ φιλιὰ καὶ μὲ χάδια. Δὲν ἐπρόσεξε τὸ Ντονὰλ, ποὺ ἀφοῦ στάθηκε μιὰ στιγμὴ σκεφτικός, κυττάζοντας μὲ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ συγκίνηση τὸ γλυκὸ αὐτὸ θέαμα, ἔσκυψε πάνω τους, κι' ἀγκαλιάζοντάς τους ψιθύρισε:

— Τὴν ἀγαπᾶς πολύ, τὴ μητεμοῦλα σου, παιδί μου!..

ΡΕΝΑΤΕ ΜΥΛΛΕΡ

ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΤΖ ΕΒΑΝΣ

ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΑ

Τὰ λαϊκὰ χοροδιδασκαλεῖα ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ὅ,τι βάνει ὁ νοῦς σας, μόνο χοροδιδασκαλεῖα δὲν εἶναι.

Δὲν πιστεύετε; Ἔ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πᾶτε νὰ τὰ... δῆτε μόνοι σας. Ἐγὼ μιὰ φορὰ ἔχω ὑποχρέωσι νὰ σᾶς πῶ πῶς τὰ εἶδα καὶ τὶ εἶδα σ' αὐτὰ· καὶ σεῖς, ἂν θέλετε βέβαια, τὰ πιστεύετε.

Ἂς ἀρχίσουμε ἀπ' τὴν ἀρχή, πρᾶγμα ποὺ ἄλλωστε εἶναι πολὺ φυσικό.

***

Ὁ Γιάννης ὁ Στραβάραπας δὲν ἔχει δουλειά. Ὅπου κι' ἂν πῆγε δὲν μπόρεσε νὰ δῆ χαῖρι καὶ προκοπή.

Σκέφθηκε, σκέφθηκε καὶ τέλος βρῆκε: Θὰ γινόταν χοροδιδάσκαλος!! Δὲν χρειαζόταν ἀδερφὲ καὶ πολλὰ πράματα. Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ μεταβάλη τὸ ὄνομά του ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκότερον, Ζὰν Στραβαράος π. χ. εἶναι ὅ,τι χρειάζεται. Δεύτερον, πρέπει νὰ ἀποκτήση ἕνα καινούργιο κοστοῦμι ἀντάξιο τοῦ νέου ὀνόματός του. Τρίτον, νὰ τυπώση καμμιὰ ἑκατοστὴ κάρτες ποὺ νὰ λένε: «Ζὰν Στραβαράος, Διπλωματοῦχος χορευτὴς σπουδάσας εἰδικῶς εἰς Παρισίους, Λόντρα, Βερολῖνον» καί, τέταρτον, καὶ τελευταῖον νὰ μάθη... χορό!

Ὅλα γίνηκαν πλὴν τοῦ τελευταίου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία.

Βρέθηκε κι' ὁ πρῶτος μαθητής, ἕνας μαναβᾶκος ποὺ τόχε μαράζι νὰ μάθη χορό.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ δουλειὰ προώδευε, ὁ τέως Γιάννης Στραβάραπας καὶ νῦν Ζὰν Στραβαράος, βρῆκε μιὰ αἴθουσα, ποὺ τὴν στόλισε μὲ κοκκινοπράσινες χάρτινες γιρλάντες. Ἔφερε ἕνα πιάνο, τοῦ ὁποίου ἦταν σωστὲς δυὸ νότες, βρῆκε ἀκόμα ἕναν ποὺ θὰ παρίστανε τὸν πιανίστα καὶ ἡ δουλειὰ τελειωμένη... Βέβαια χρειάστηκαν καὶ μερικὲς διακοσμήσεις ποὺ τὶς ἔκανε ὁ ἴδιος μὲ φοῦμο καὶ μιὰ ταμπέλα ἔξω ἀπ' τὸ κατάστημα ποὺ ἔγραφε μεγαλοπρεπῶς: «Χοροδιδασκαλεῖον ὁ Μουλὲν Ρούζ»...

Τὸ κατάστημα ἄνοιξε τὰς πύλας του εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς Τερψιχόρης. Μαθητὲς βρεθῆκαν ἕνα δυό, ποὺ μὲ τὰ λεφτουδάκια τους τρώγαν ὅπως δήποτε ὁ Ζὰν καὶ ὁ Μίστος ὁ πιανίστας. Ἄρχισαν ἀκόμα καὶ οἱ χορευτικὲς συγκεντρώσεις «Τρίτη, Πέμπτη καὶ Σάββατο (ὅπως λέει τὸ χειρόγραφο πρόγραμμα) Ὀρχήστρα πλήρης (ὁ Μῖστος δηλαδή) Γενικὴ εἴσοδος δραχμ. 5 διὰ τοὺς κυρίους καὶ δωρεὰν διὰ τὰς δεσποινίδας».

Μά, δὲν βαρυέσαι, οὔτε ἰμιτασιὸν δεσποινίδες δὲν κάναν τὴν ἐμφάνισή τους στὸ «Μουλὲν Ρούζ», δι' ὃ καὶ ἐπιστρατεύθη ὁ Τσότρας, παληὸς φίλος τοῦ χοροδιδασκάλου, νὰ κάνη χρέη ντάμας εἰς τοὺς μαθητάς, μὲ τὸ ἀζημίωτον ἐννοεῖται.

Τὰ Σαββατοκύριακα, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, φαινόντουσαν καὶ ἕνα-δυὸ φουστάνια ποὺ τὴν εἴσοδό τους χαιρετοῦσε τὸ πιάνο μὲ δυό, πιὸ δυνατὲς ἀπ' τὶς προηγούμενες, παραφωνίες.

Ἔ, τέτοιες στιγμὲς ὁ Ζὰν ἦταν στὰ μεγαλεῖα του. Οὔτε στὸ φίλο του τὸν Τσότρα δὲν καταδεχόταν ν' ἀπαντήση.

— Λὲς μουὰ τρανκίλ, ρὲ Τσότρα, καὶ μὲ τὸ μὶλ παρντὸς δηλαδής, ἀλλὰ δὲν βλέπεις ποὺ εἶμαι ἀπασχολημένος μὲ τοὺς μαθητάς!!!

Ἀλλὰ τὰ μεγαλεῖα αὐτὰ εἴπαμε πὼς μόνο τὰ Σαββατοκύριακα τὰ εἶχε τὸ χοροδιδασκαλεῖο. Τὶς καθημερνὲς τὸ πιάνο παίζει μόνον ὅταν ἀκούγονται βήματα ἀπόξω κι' ὁ Τσότρας μὲ τὸν Ζὰν καθισμένοι κάτω ἀπ' τὸ τιμολόγιον τοῦ «κοιληκεῖου» κλαῖν τὴ μοῖρα τους.

Ὁ Ζὰν καπνίζει τὸ ἕνα καὶ μοναδικὸ τσιγάρο. Ἔχει συμφωνηθῆ νὰ τὸ καπνίση μέχρι τὰ «γράμματα» κι' ἀπὸ κεῖ νὰ τὸ παραδώση στὸν Τσότρα διὰ τὰ περαιτέρω.

Ὁ Ζὰν καπνίζει μανιωδῶς.

— Μὴν τραβᾶς ἔτσι,ρὲ Στραβάραπα, θὰ τὸ πανιάσης το τσιγάρο. Δῶσε νὰ τραβήξω μία.

— Θὰ σοῦ δώσω γόπα, ρέ.

— Ἔλα, ρὲ σύ, τὄφτασες στὰ γράμματα.

Καμμιὰ φορά, τέλος πάντων, ὁ Ζὰν δίνει μὲ πόνο ψυχῆς τὸ ἀποτσίγαρο. Ὁ Τσότρας ρουφᾶ μὲ τὴν ψυχή του.

— Μὴν τὸ πετάξης, ρὲ Τσότρα, σὰν τελειώσης. Δῶστο μου νὰ τραβήξω καὶ γὼ μιά.

— Ἔχεις καρφίτσα;

— Ἔχω.

— Ἐν τάξει.

***

Τέτοιου εἴδους διάλογοι γίνονται φυσικὰ μόνον ὅταν εἶναι οἱ δυό τους, ἀλλὰ ἐπειδὴ συχνὰ συμβαίνει νὰ ἔχουν ἕνα τσιγάρο καὶ νὰ εἶναι μπροστὰ καὶ οἱ μαθηταί, ἡ συζήτησις γίνεται μὲ ὁπονοούμενα.

— Κύριε Ζὰν, θὰ μοῦ στείλης γράμμα;

Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει: Θὰ μοῦ δώσης τὸ ἀποτσίγαρο μόλις τὸ φτάσης στὰ γράμματα;

Ὁ Ζὰν ἀπαντᾶ.

— Σοῦ ἔγραψα προηγουμένως.

Πρᾶγμα πάλι ποὺ σημαίνει: Σοῦδωσα γόπα προηγουμένως.

— Ἔχω πολὺ καιρὸ νὰ λάβω ἐπιστολή σου.

Μὰ ὁ Ζὰν κάνει πὼς δὲν καταλαβαίνει καὶ ἀρχίζει νὰ παραδίδη μάθημα.

— Ἕνα, δύο, τρία, μαρκέ. Ἕνα, δύο, τρία, πλάγια. Βάρα πιάνο, σὲ περικαλῶ.

***

Αὐτὰ γιὰ τὰ συνηθισμένα λαϊκὰ χοροδιδασκαλεῖα. Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλου εἴδους λαϊκὰ χοροδιδασκαλεῖα. Σ' αὐτὰ γίνεται εὐρύτατον ἐμπόριον χασίς. Οἱ πελάτες εἶναι σεσημασμένοι «μαστούρηδες» καὶ συμβαίνει πολὺ συχνὰ ἡ ὀρχήστρα ν' ἀφίνη στὴ μέση τὸν «Μπιάνκο» γιὰ νὰ ἐκτελέση παθητικώτατα τὸ «ἐμεῖς κι' ἂν τὸ φουμάρωμε». Οἱ πελάτες ὀρύονται.

— Ἀμὰν Βαγγελίστρα μου, δὲν πάω σπῆτι μου.

Ἢ:

— Ἔλα, μάνα μου, νὰ δῆς τὸν γυιόκα σου πῶς τὸν κατάντησε ἡ ἄσπλαχνη.

Ὑπάρχουν ἀκόμα χοροδιδασκαλεῖα, στὰ ὁποῖα... δὲν χορεύουν.

Καὶ βλέπει κανείς, κάποτε, ἀστυνομικοὺς νὰ περιζώνουν τὰ κέντρα αὐτὰ καὶ νὰ κάνουν ἐφόδους πολύ.... καρποφόρους.

— Ποῦ εἶνε τὰ ζευγάρια ποὺ χορεύουν; ρωτᾶ ὁ ἀστυνόμος.

— Νά, δὲν εἶναι δυὸ λεπτὰ ποὺ μπήκανε νὰ ξεκουραστοῦν...

— Ποῦ; Στὰ σεπαρέ;

— Ἀμ' ποῦ; Στὰ κεραμίδια;

— Καὶ γιὰ νὰ ξεκουράζωνται ἔβαλες διβάνια στὰ σεπαρέ;

— Ἀμ' τί ἤθελες νὰ βάλω;...Ξυλόπρογκες;

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
(Σκίτσα τοῦ ἰδίου)

ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

Αλήθεια ή ἀνάμνησις τῆς βραδυᾶς ἐκείνης δὲν θὰ σβυσθῇ ποτέ. Αἰσθάνθηκα ὅλο τὸ βάρος τῆς ἀόρατης μοίρας. Ἄγγιξα τὸ μαῦρο φόντο τῆς ἀνθρώπινης κακομοιριᾶς. Ἔνοιωσα, πῶς, εἶναι ἀδύνατον γιὰ μερικοὺς ἡ τίμια ζωή.

Ἦτανε μεσάνυχτα περασμένα κι' ἔβρεχε. Ἐπήγαινα ἀπὸ τὸ θέατρο στὸ σπίτι, μὲ βῆμα βιαστικό. Ἡ ἄσφαλτος ἐγυάλιζε καὶ γλυστροῦσε. Ὅλοι ἔτρεχαν δίχως νὰ βλέπουν τίποτε.

Οἱ τροτέζες, μὲ τὸ φουστάνι σηκωμένο, δείχνοντας τὶς γάμπες τους, καρτεροῦσαν στὶς μισοσκότεινες γωνιές, ἐκαλοῦσαν ἢ καὶ προσπερνοῦσαν βιαστικές, σφυρίζοντας στ' αὐτί σας λόγια ξετσίπωτα. Ἀκολουθοῦσαν τὸν ἄντρα λίγα βήματα, ἀκουμπῶντας ἐπάνω του, καὶ τὸ βαρὺ χνῶτο τους ἄγγιζε τὸ πρόσωπό του. Ἔπειτ' ὅταν ἔβλεπαν πὼς τὸ δόλωμα δὲν ἔπιανε, τὸν ἄφιναν μὲ μιὰ θυμωμένη καὶ ἀπότομη κίνηση καὶ ξανάρχιζαν νὰ βηματίζουν κυματίζοντας τοὺς γλουτούς των.

Ἐπροχωροῦσα, μ' ἐκαλοῦσαν ὅλες, μὲ τραβοῦσαν, ἔνοιωθα μιὰ ἀηδία. Ξάφνου, βλέπω, τρεῖς ἀπ' αὐτὲς νὰ τρέχουνε σὰν τρελλὲς πετῶντας λόγια γρήγορα στὶς ἄλλες. Καὶ οἱ ἄλλες τὸ ἴδιο· ἀρχίζαν νὰ τρέχουν, νὰ φεύγουν, σηκώνοντας μὲ τὰ χέρια τὰ φουστάνια τους. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Ἀστυνομία τὶς ἔστρωσε στὸ κυνῆγι.

Καὶ μὲ μιᾶς αἰσθάνομαι ἕνα χέρι νὰ περνάη στὸ μπράτσο μου καὶ μιὰ φωνὴ σβυσμένη νὰ μοῦ ψιθυρίζη στ' αὐτί: «Σῶστε με, κύριε, σῶστε με, μὴ μ' ἀφίνετε».

Τὴν ἐκύτταξα. Ἦτανε μόλις εἴκοσι ἐτῶν, μὲ μοῦτρο κουρασμένο. Τῆς εἶπα: «Ἔλα μαζί μου». Ἐψιθύρισε: «Ὦ! εὐχαριστῶ». Φθάσαμε κι' ὅλας στὴν ζώνη ποὺ εἶχαν σχηματίσει οἱ ἀστυνομικοί. Ἄνοιξαν καὶ μ' ἄφισαν νὰ περάσω. Ἡ σόντρόφισσά μου τότε μοῦ εἶπε:

— Πᾶμε στὸ σπίτι;

— Ὄχι!

— Γιατὶ ὄχι; Μούκανες ἕνα τέτοιο καλὸ ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω.

— Γιατὶ εἶμαι παντρεμένος. Τῆς ἀπάντησα γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῶ.

— Ἔ καὶ τί πειράζει;

— Ἔλα, ἔλα τώρα, φτάνει, σ' ἐγλύτωσα, ἄσεμε τώρα ἡσυχο.

Ὁ δρόμος ἦτανε ἔρημος καὶ θεοσκότεινος. Καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ ποὺ μοῦσφιγγε τὸ μπράτσο, μοῦ ἐμεγάλωνε τὴν θλίψη ποὺ μὲ εἶχε κυριεύσει. Θέλησε νὰ μ' ἀγκαλιάση, νὰ μὲ φιλήση.

Τραβήχτηκα μὲ φρίκη, καὶ μὲ μιὰ σκληρὴ φωνὴ τὴν ἔστειλα στὸ δίαολο! Ἀπελπισμένη ἐκείνη ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ ἀναφυλλητά. Τάχασα, συγκινήθηκα δίχως νὰ ξέρω τί μοῦ γίνεται.

— Ἔλα, ἔλα τὶ ἔπαθες;

Μέσα στὰ δάκρυά της μοῦ εἶπε:

— Ἂν ἤξερες, ἂν ἤξερες τὴ ζωή μου!..

— Ἐσὺ τὴν ἐδιάλεξες!

— Καὶ φταίω ἐγώ;

— Ἀμ' ποιὸς ἄλλος!

— Σάμπως ξέρω κι' ἐγώ.

Ἄρχισα νὰ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸ πλάσμα αὐτὸ καὶ σ' ἕνα ἀπόμερο ἐκεῖ κοντὰ νυκτερινὸ καφενεῖο τὴν ἔβαλα νὰ μοῦ διηγηθῇ τὴν ἱστορία της. Καὶ μοῦ τὴν εἶπε:

— Ὀρφανή, δεκάξη χρονῶν, ὑπηρετοῦσα κάποιον στὸ χωριό. Δὲν εἶχα κανένα στὸν κόσμο. Ὁ ἀφεντικός μου μοῦ εἶχε ριχτεῖ. Τὸ καταλάβαινα γιατὶ μοῦ γάϊδευε τὰ μάγουλα καὶ γούρλωνε τὰ μάτια ὅταν μὲ κύτταζε. Ἤτανε ὅμως τόσο θρῆσκος πήγαινε τακτικὰ στὴν ἐκκλησία κ' ἔτσι δὲν φανταζόμουνα πὼς μποροῦσε νὰ μοῦ κάνη κακό. Μιὰ μέρα θέλησε νὰ μ' ἀγγαλιάση στὴν κουζίνα, τὸν ἔσπρωξα, ἔφυγε. Ἀντίκρυ μας ἤτανε ἕνας μπακάλης, ποὺ εἶχε ἕνα παιδὶ στὸ μαγαζί, κουκλί. Ἄρχισα νὰ τὰ παίζω μαζί του. Ἔ; Αὐτὸ δὰ ὅλες τὸ κάνουν. Τὰ βράδυα ἄφινα τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ αὐτὸς ἐρχότανε καὶ μ' εὕρισκε.

Μιὰ νύχτα ὅμως, τ' ἀφεντικό μου, ἄκουσε, ἀνέβηκε, τὸν βρῆκε καὶ θέλησε νὰ τὸν σκοτώση. Καρέκλες, κανάτια, γλάστρες, ὅλα, σωστὸς πόλεμος. Ἐγὼ ἄρπαξα ὅ,τι βρῆκα καὶ βγῆκα στὸ δρόμο. Πῆρα μιὰ τρομέρα, ἕνα φόβο. Ντύθηκα κατ' ἀπὸ μιὰ πόρτα καὶ ὕστερα ἄρχισα νὰ περπατάω ὁλόϊσα. Ἐνόμισα πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ σκοτώθηκε καὶ οἱ χωροφύλακες μὲ κυνηγοῦσαν κι' ὅλας. Πῆρα τὸν μεγάλο δρόμο καὶ τραβοῦσα γιὰ τὴν χώρα. Ἤτανε σκοτάδι, δὲν ξεχώριζες τίποτε. Ἄκουα τὰ σκυλιὰ τὰ γαυγίζουν στὰ κτήματα. Καὶ τί δὲν ἀκούει κανεὶς τὴ νύχτα; Σκοξίματα, στριγγιές, κουδουνίσματα, σφυριξιές, γκαρίσματα καὶ τόσα ἄλλα. Ἔτρεμα σὰν τὸ πουλί. Κάθε τόσο ἔκανα τὸ σταυρό μου. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Καμμιὰ φορὰ ξημέρωσε. Πεινοῦσα τρομερά. Καὶ δὲν εἶχα πεντάρα, ὅλα τὰ λεφτά μου τά εἶχα ξεχάσει!

Ξεκουράστηκα λίγο, ὕστερα ἄρχισα νὰ περπατῶ... Ἔκανε ζέστη! Ὁ ἥλιος ἔκαιγε! Μεσημέρι περασμένο περπατοῦσα ὁλοέ /α.

Ξάφνου ἀκούω ἄλογα πίσω μου. Γυρίζω. Οἱ χωροφυλάκοι! Ἐπάγωσε τὸ αἷμα μου. Πῆγα νὰ πέσω ἀλλὰ κρατήθηκα. Μὲ ζυγώσανε. Μὲ κυττᾶνε. Ὁ ἕνας, ὁ πιὸ γέρος μοῦ λέει:

— Καλημέρα κοπέλα.

— Καλημέρα κύριε.

— Κατὰ ποῦ ἀπὸ δῶθε;

— Κατεβαίνω στὴ χώρα γιὰ νὰ πιάσω δουλειά.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε τόσο ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω. Ἔλεγα μέσα μου: Μ' ἔπιασαν. Καὶ ἔτσι μοῦ ἐρχότανε νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια καὶ νὰ τρέχω. Ἀλλὰ θὰ μὲ ξανάπιαναν. Ὁ γέρος ξαναμίλησε:

— Ὥστε ὡς τὸ ρέμα, σὰ νὰ λέμε, θὰ πᾶμε μαζί, κορίτσι μου, ἀφοῦ ἔχουμε τὸ ἴδιο δρομολόγιο.

— Εὐχαριστως κύριε. Κι' ἔτσι πιάσαμε κουβέντα. Ἔκανα ὅσο μποροῦσα τὴν εὐχαριστημένη, τί νὰ κάνω; Καὶ γελοῦσα τόσο, ποὺ αὐτοί μὲ παρεξήγησαν. Καὶ σὲ λίγο ποὺ περνούσαμε τὸ δάσος ὁ γέρος μοῦ λέει:

— Πᾶμε νὰ ξαπλώσουμε λίγο στὸ χορτάρι κοπέλλα μου;

Ἐγὼ χωρὶς νὰ τὸ συλλογιστῶ εἶπα:

— Καὶ δὲν πᾶμε!

Κατεβαίνει καὶ δίνει στὸν ἄλλον τ' ἄλογό του καὶ νάμαστε οἱ δυὸ μας ὁλομόναχοι στὸ δάσος. Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ πῶ ὄχι.

Κ' ἐσεῖς τί θὰ κάνατε στὴ θέση μου; Πῆρα τέτοια ντροπή, κύριε, ἤθελα νὰ κλάψω, μὰ δὲν τολμοῦσα ν' ἀντισταθῶ, καταλαβαίνετε κύριε.

Κι' ἔτσι τραβήξαμε πάλι ἐμπρός. Δὲν μιλούσαμε. Εἶχα ἕνα πένθος στὴν ψυχή. Κι' ἔπειτα περπατοῦσα μὲ δυσκολία ἀπὸ τὴν τόση πεῖνα. Σὲ κάποιο χωριουδάκι μ' ἐκέρασαν ἕνα κρασὶ κι' αὐτὸ μὲ δυνάμωσε κάπως. Καὶ ὕστερα μ' ἄφισαν καὶ χαθήκανε στὴ μεγάλη στροφὴ μὲ καλπασμό. Τότε κάθησα χάμω, ἔκλαψα κι' ἔχυσα ὅσα δάκρυα εἶχα. Περπάτησα ἀκόμη τρεῖς ὧρες γιὰ νὰ φτάσω στὴν πόλη. Ἦτανε ἑφτὰ τὸ βράδυ ὅταν πιὰ ἔφτασα. Τὰ γόνατά μου λυγίζανε καὶ εἶχα τέτοιες ζαλάδες, ποὺ ἐνόμιζα πὼς θὰ πέσω κάτω. Ἄρχισε νὰ βρέχη. Ἡ βροχὴ πάντα μοῦ φέρνει γρουσουζιά. Ἄρχισα λοιπὸν νὰ περπατάω μέσα στοὺς δρόμους.

Ἐκύτταζα τὰ σπίτια κ' ἔλεγα: Πόσα κρεββάτια καὶ πόσο ψωμὶ κ' ἐγὼ νὰ μὴν ἔχω οὔτ' ἕνα ξεροκόμματο ἢ τσούλι. Βρέθηκα σὲ κάτι στενοσόκακα ποὺ μισόγυμνες γυναῖκες ἀπ' τὰ παράθυρα ἢ τὶς πόρτες ἐκαλοῦσαν τοὺς διαβάτες. Ἄρχισα κ' ἐγὼ νὰ προσκαλῶ ὅλους. Ἀλλὰ δὲν μ' ἀπαντοῦσαν. Καλύτερα νάμουνα πεθαμένη. Αὐτὸ βάστηξε ὡς τὰ μεσάνυχτα. Δὲν ἤξερα κ' ἐγὼ ἡ ἴδια τί ἔκανα. Τέλος κάποιος μ' ἐπρόσεξε καὶ μ' ἐρώτησε:

—Ποῦ κάθεσαι;

Ἡ ἀνάγκη σὲ κάνει πονηρό. Δὲν ἀπάντησα. Μὲ πέρασε ἀπὸ ἕνα γεφῦρι καὶ μὲ τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, σ' ἕνα λειβάδι κοντὰ στὸ ποτάμι. Σερνόμουνα, δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ περπατήσω. Μ' ἔβαλε νὰ καθήσω καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ ἐξηγιέται γιὰ πιὸ λόγο μ' εἶχε φέρει ἐκεῖ. Ἀλλ' ὅπως ἤτανε φλύαρος, κ' ἐγὼ πιασμένη ἀπὸ τὴν κούραση ἀποκοιμήθηκα.

Τόσκασε δίχως νὰ μοῦ δόση πεντάρα. Οὔτε τὸν κατάλαβα. Ἔβρεχε, ὅπως σᾶς ἔλεγα. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἔχω πόνους σὲ ὅλο τὸ κορμί μου, ἀφοῦ ὅλη τὴν νύχτα κοιμήθηκα μέσα στὴ λάσπη.

Δυὸ ἀστυφύλακες μὲ ξύπνησαν καὶ μ' ὡδηγήσανε στὸ τμῆμα, μετὰ στὴ φυλακή, ὅπου ἔμεινα ὀκτὼ μέρες, ὡς ποὺ νὰ μάθουν ἀπὸ ποῦ ἐρχόμουνα καὶ ποῦ πήγαινα. Δὲν θέλησα νὰ τοὺς πῶ τίποτε, ἀπὸ φόβο.

Τὰ μάθανε ὅμως καὶ μ' ἄφισαν ἀφοῦ πρῶτα μὲ ἄθωώσανε στὸ δικαστήριο. Ἔπρεπε νὰ δουλέψω γιὰ νὰ φάω. Προσπάθησα νὰ βρῶ μιὰ δουλειά, μὰ δὲν μπόρεσα ἐξ αἰτίας τῆς φυλακῆς. Τότε θυμήθηκα ἕνα γέρω δικαστὴ ποὺ μοῦκανε τὸ μάτι, ὅταν δικαζόμουνα. Καὶ πῆγα νὰ τὸν βρῶ. Δὲν εἶχα γελαστεῖ. Ὅταν τὸν ἄφισα μοῦδωσε ἕνα τάληρο λέγοντάς μου:

— Κάθε φορὰ ποὺ θἄρχεσαι θὰ τὸ τσιμπᾶς, μὰ νὰ μὴν ἔρχεσαι παράδυο φορὲς τὴν ἑβδομάδα.

Ὁ καϋμένος ἤτανε γέρος. Αὐτὸ ὅμως μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ πῶς μόνο ἀπὸ τοὺς γέρους μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεκολλήση κάτι. Ξέρετε τί ἔκανα λοιπόν; Ντυνόμουνα σὰν δουλίτσα, ποὺ ἐγύριζε ἀπὸ τὴν ἀγορὰ καὶ κυνηγοῦσα στοὺς δρόμους τὰ γεροντάκια. Τοὺς ἐτοάκωνα μὲ τὴν πρώτη ματιά. Μὲ σίμωναν κι' ἄρχιζαν ἀμέσως τὴν ψιλοκουβέντα. Ἐγὼ ἔκανα τὴν ντροπαλή, ἔρριχνα τὰ μάτια κάτω, στεκόμουνα σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ τραβήξω τάχα τὴν κάλτσα μου κι' αὐτοὶ μ' ἕνα χαϊδάκι μὲ προσκαλοῦσαν στὸ σπίτι τους. Κι' ἔτσι ἐπέτυχα νἄχω δυὸ τρεῖς πελάτες κάθε πρωῖ καὶ τ' ἀπομεσήμερα νἄμαι ἐλεύθερη νὰ τρέχω ὅπου θέλω. Πέρασα καλὲς μέρες. Ἤμουνα εὐτυχισμένη τότε. Ἡ εὐτυχία ὅμως δὲν διαρκεῖ καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς ποτὲ νἄναι ἥσυχος. Ἡ κακοτυχία μου θέλησε νὰ γνωρισθῶ μ' ἕνα πολὺ πλούσιο ἀριστοκράτη, ἕνα πρώην πρόεδρο, ἑβδομηνταπεντάρη.

Ἕνα βράδυ τρώγαμε μαζὶ σ' ἕνα ἐξοχικὸ ἐστιατόριο. Ἤτανε λιχούδης, δὲν μπόρεσε νὰ βαστήξη καὶ μοῦ πέθανε ἐπάνω στὰ φροῦτα.

Πῆγα τρεῖς μῆνες φυλακή. Ὅταν βγῆκα ἤρθα στὴν πρωτεύουσα.

Ἐδῶ ὅμως, κύριέ μου, εἶναι δύσκολη ἡ ζωή. Ἔχει πολλὲς σὰν κι' ἐμένα. Καὶ πολλὲς φορὲς μένω νηστική. Τί τὰ θέλετε,; ὁ καθένας μὲ τὸν πόνο του.

Σώπασε. Σηκώθηκα μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη. Μόλις μὲ εἶδε ἕτοιμο νὰ φύγω μοῦ λέει στὸν ἐνικό:

— Δὲν θαρθῆς λοιπὸν ἀπόψε μὲ μένα χρυσό μου;

— Ὄχι.

— Καλά! Ὀρεβουάρ, στὸ καλό, εὐχαριστῶ καὶ μὴ θυμώνης. Θὰ μετανοιώσης ὅμως.

Κύτταξε μιὰ ματιὰ γύρω της ἔπειτα μὲ κύτταξε στὰ μάτια σὰ νἄθελε νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν ἀστιευόμουν ἢ πὼς θ' ἄλλαζα γνώμη.

Ἔπειτα πέρασε τὸ χέρι στὰ μαλλιάτης.

Καὶ βγῆκε! Τὴν ἔχασα μέσα στὴν βροχὴ καὶ στὸ σκοτάδι. Τὴν εἶδα νὰ χάνεται σὰν σκιὰ μέσα στὸ γκρίζο πέπλο τῆς πυκνῆς μονότονης βροχῆς.

Ἔσβυσε σιγὰ—σιγὰ ὅπως σβύνουν τὰ ὄνειρα. Οἱ ἐφιάλτες ἔπρεπε νὰ πῶ...

Καϋμένη μικροῦλα!

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Ο ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

Ὅταν ἀγροίκησε ὁ Γιαννιὸς τὸν κόσμο,
Δὲν ἤξερε γιατ' εἶχε γεννηθῆ.
Κι' εἶχ' ἕνα βάρος μέσα στὴν καρδιά του
Καὶ τὴν ἀνησυχία μεσ' στὴν ψυχή.

Τὸ σκοτεινὸ κι' ἀγέλαστο σχολεῖο
Τοῦ φάνηκε σὰ μαύρη φυλακή,
Κ' ἦταν στὴν Ἱστορία ἀφηρημένος
Καὶ τελευταῖος στὴν Ἀριθμητική.

Στὸ διάλειμμα τὸν ἔδερναν οἱ ἄλλοι,
Χωρὶς κι' αὐτοὶ νὰ ξέρουν τὸ γιατί.
Τὸν ἔδερναν γιατ' ἦτανε καμπούρης
Κ' ἦταν σὰν ἀρρωστιάκο γιατί.

Μιὰ νύχτα, ὅπως ἡ μάννα του ἀγρυπνοῦσε,
Τὸν ἄκουσε νὰ κλαίη στὴ σιγαλιά
Καὶ τοῦδωκε κινίνο — ὅπως συνήθως —
Φαρμάκι ἀναλυτό, μιὰ κουταλιά.

Κι' ἔτσι μεγάλωνε ὁ Γιαννιὸς στὸν κόσμο,
Χωρὶς ποτὲ νὰ ξέρη τὸ γιατί,
Κι' ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους σὰν ἐθρούς του
Κι' ὅλους μαζὶ τοὺς ἔλεγεν: «Αὐτοί!»

Σακάτης ἀπὸ γέννα καὶ καμπούρης,
Σὰν τί μποροῦσε τάχα νὰ γενῆ;
Κι' ἀπ' ὅλα - ἀπ' ὅλα ἐγνώρισε μονάχα
Τὸν πόνο καὶ τὴ μαύρη ὑπομονή.

Καὶ ἀπ' τὰ πολλὰ κατέληξε νὰ γίνη
Λησταρχος — γραφιὰς στὸ Δημαρχεῖο,
Κι' ἔγραφε «τὰς γεννήσεις, τοὺς θανάτους»,
Στὸ σκοτεινὸ καὶ σκονισμένο Ἀρχεῖο.

Κάποιος ἀπ' τοὺς παληοὺς συμαθητάς του
Πέρασε ἀπὸ τὰ χέρια του μιὰ μέρα.
Τὸν ἔγραψε χωρὶς μνησικακία
Καί, σοβαρός, προχώρησε πιὸ πέρα.

Κ' ἡ μέρες του περνοῦσαν μία—μία,
Χωρὶς κανένα νόημα καὶ σκοπό,
Ἡ μέρες του στ' ἀνήλιαγο γραφεῖο
Κι' ἡ νύχτες στὸ δωμάτιο τὸ ὑγρό.

Καί, τέλος, μιὰ ἀνοιξιάτικην ἡμέρα,
Ποὺ ὅλα γυρεύαν ἔρωτα στὴ γῆ,
ἐσκέφθηκε ὁ Γιαννιὸς πὼς ἦταν ὥρα
«Στὸ ζήτημα μιὰ λύσις νὰ δοθῆ».

Κι' ἀφοῦ τελείωσε τὰ συνηθισμένα
καὶ «τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐκκρεμῶν»,
Μὲ γράμματα μικρά, ὀτὸ κάτω μέρος,
Σημείωσε στὴ στήλη τῶν νεκρῶν:

«Γιαννιὸς τοῦ τάδε — ἐτῶν τριανταδύο».
Κι' ἔβαλε μιὰ μικρὴ μονογραφή·
Κι' ἔφυγε, καθὼς ἦρθε, ἀπὸ τὸν κόσμο,
Χωρὶς ποτὲ νὰ μάθη τὸ γιατί.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΙΝΑΣ

(Ἀπὸ τὸ νέο του βιβλίο «Καταφύγια» ποὺ κυκλοφόρησε πρὸ ἡμερῶν)

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΝΤΡΕΓΙΕΒ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΙΓΝΑΖΙΕΒΙΤΣ

Στὶς 11 Δεκεμβρίου 19.. ὁ ἰατρὸς Ἀντώνιος Ἰγνάζιεβιτς Κερζεντζὲφ διέπραξε φόνο. Τὰ περιστατικὰ τοῦ ἐγκλήματος μαζὶ μὲ μερικὰ προηγούμενα γεγονότα, δίνουν τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ δράστης δὲν βρισκότανε σὲ κατάσταση πνευματικῆς ἰσορροπίας. Γι' αὐτὸ ἡ ἀνάκριση διάταξε νὰ κλειστῆ στὴν φρενολογικὴ κλινικὴ τῆς Ἐλισάβετ, ὅπου οἱ καλύτεροι ψυχίατροὶ παρακολουθοῦσαν καὶ μελετοῦσαν τὴν κατάστασή του. Ἕνα μῆνα μετὰ τὴν εἰσαγωγή του στὴν κλινικὴ ὁ ἰατρὸς Κερζεντζὲφ ὑπέβαλε στὴν Διεύθυνση τοῦ ψυχιατρείου ἕνα πολυσέλιδο ὑπόμνημα, ὅπου ἱστοροῦσε ὅλα τὰ γεγονότα. Παραθέτουμε μερικὰ ἀποσπάσματα αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου:

Ἀπέφυγα, κύριοι, ὡς σήμερα νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια. Τώρα ὅμως βλέπω πὼς δὲν μοῦ εἶναι πιὰ δυνατὸν νὰ μὴ μιλήσω. Ὅταν θὰ γνωρίσετε καλύτερα αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, θὰ καταλάβετε ὅτι δὲν εἶναι τόσο ἁπλῆ. Δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα κοινὸ ἔγκλημα, ὑπάρχει ἕνα πολὺ σοβαρότερο στοιχεῖο, ποὺ, νομίζω, θὰ κινήση πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσα, ὁ Ἀλέξης Κωνσταντίνοβιτς Σαβιέλοφ, ἦτανε συμμαθητής μου, στὸ κολλέγιο πρῶτα καὶ κατόπι στὸ πανεπιστήμιο, μ' ὅλο ποὺ ἐγὼ σπούδαζα ἰατρικὴ κι' ἐκεῖνος νομικά. Δὲν τὸν ἀντιπαθοῦσα, ἦταν ὁ στενότερος φίλος μου.

Ὁ Ἀλέξης ἦτανε παντρεμμένος. Ἔπρεπε νὰ γνωρίσετε τὴ γυναίκα του πρὶν γίνη χήρα. Τώρα ἔχασε πολύ. Τὰ μάγουλά της χλώμιαναν καὶ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου της γέμισε βαθειὲς ρυτίδες. Τὸν ἀγαποῦσε πολύ! Τὰ μάτια της ἔχασαν πιὰ τὴν παλιά τους ζωηρὴ λάμψη. Μόλις μιὰ στιγμὴ τὴν εἶδα στὸ δικαστήριο καὶ ἔμεινα κατάπληκτος ἀπ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀλλαγή.

Μονάχα ἐμεῖς οἱ τρεῖς—ὁ Ἀλέξης, ἡ Τατιάνα καὶ ἐγώ—γνωρίζαμε, ὅτι πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια, δηλαδὴ δυὸ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους, εἶχα ζητήσει ἀπὸ τὴν Τατιάνα νὰ γίνη γυναίκα μου. Ἀρνήθηκε.

Νὰ θυμᾶται ἄραγε τώρα τὰ γέλια ποὺ ἔκανε σὰν ἄκουσε τὴν πρότασή μου; Πολὺ ἀμφιβάλλω: εἶχε πολλὲς ἀφορμὲς γιὰ γέλια ἐκεῖνο τὸν καιρό! Ὅπως κι' ἂν εἶναι, θυμῆστε της αὐτὸ μονάχα: ὅτι στὶς πέντε Σεπτεμβρίου μὲ κορόϊδευε κατὰ πρόσωπο μὲ τὸν σκληρότερο τρόπο. Κι' ἐγώ, ἐγὼ ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος, πού δὲν ἔχυσα ποτέ μου οὔτ' ἕνα δάκρυ, ἔτρεμα μπροστά της, σὰν μαθητάκος. Καθώς λοιπὸν ἔτρεμα ἔτσι, τὴν εἶδα νὰ δαγκώνη τὰ χείλια της. Τότε ἁπλωσα τὰ χέρια μου νὰ τὴν ἀγκαλιάσω, ὅταν εἶδα πὼς βαστιόταν γιὰ νὰ μὴ γελάση. Τὰ χέρια μου ἔπεσαν ἄτονα. Τότε ἔσκασε δυνατὰ γέλια. Γελοῦσε πολὺν ὥρα ὥσπου στὸ τέλος κατάλαβε κι' ἡ ἴδια καὶ μοῦ ζήτησε συγνώμη. Τότε χαμογέλασα κι' ἐγώ, δὲ θὰ συγχωρέσω ὅμως ποτὲ τὸν ἑαυτό μου γιὰ κεῖνο τὸ χαμόγελο. Αὐτὰ ἔγιναν στὶς πέντε Σεπτεμβρίου, ἡ ὥρα ἔξη τὸ βράδυ. Δὲν θυμοῦμαι πιά, πότε μοῦ ἦρθε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ἰδέα νὰ σκοτώσω τὸν Ἀλέξη. Ἤθελα πρὸ πάντων, νὰ κάνω τὴν Τατιάνα νὰ ὑποφέρη, νὰ πονέση, καὶ εἶχα ἐξετάσει πολὺ πρὶν διαφόρους ἄλλους τρόπους, πολὺ λιγώτερο φριχτοὺς γιὰ τὸν Ἀλέξη.

Καὶ τώρα; Τώρα ποὺ πέτυχα τὸ σκοπό μου, μήπως ἔχω τύψεις; Μήπως μετανοιώσω; Διόλου.

Ὑποφέρω—μαρτυρῶ κυριολεκτικὰ—ὑποφέρω, ὅσο δὲν ὑπέφερε ποτὲ ἄλλος ἄνθρωπος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, καὶ τὰ μαλλιά μου γίνονται γκρίζα. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἄλλο πρᾶμμα. Ὅλως διόλου ἄλλο πρᾶμμα. Εἶναι κάτι τρομερό, μέσα στὴ σκληρὴ ἁπλότητά του.

Τὸ πρόβλημα, ποὺ εἶχα νὰ λύσω, ἦτανε δύσκολο: νὰ σκοτώσω τὸν Ἀλέξη. Ἔπρεπε ὅμως, χωρὶς ἄλλο, ἡ Τατιάνα νὰ ξέρη ὅτι ἐγὼ σκότωσα τὸν ἄντρα της, κι' ἔπρεπε ἀκόμα ν' ἀποφύγω τὴν νόμιμη τιμωρία. Ἐκτὸς ποὺ ἡ τιμωρία μου θὰ ἔδινε μιὰ περιττὴ ἱκανοποίηση στὴν Τατιάνα, τὸ ἐνδεχόμενο νὰ μὲ ρίξουν στὴ φυλακὴ μοῦ ἦτανε, ὅπως σ' ὅλο τὸν κόσμο πολὺ δυσάρεστο. Λατρεύω τὴ ζωή. Ὥπως βλέπετε, ἐκεῖνο ποὺ μεγάλωνε ὑπερβολικὰ τὴ δυσκολία τοῦ προβλήματος ἦτανε ἡ ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ μάθη ἡ Τατιάνα ποιὸς σκότωσε τὸν ἄντρα της. Ἀλλοιώτικα, σὰν γιατρός, εἶχα ἄπειρα μέσα νὰ τὸν σκοτώσω χωρὶς νὰ φανερωθῶ.

Ἡ τύχη ὅμως, αὐτὸς ὁ μεγάλος σύμμαχος τῶν γνωστικῶν ἀνθρώπων, μὲ βοήθησε καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Μιὰ μέρα διάβασα στὶς ἐφημερίδες τὴν ἱστορία κάποιου ταμία, ποὺ προσποιήθηκε μιὰ προσβολὴ ἐπιληψίας γιὰ νὰ κλέψη. Ἡ ἰδέα δὲν ἦτανε οὔτε κακή, οὔτε ἀνεφάρμοστη: Νὰ προσποιηθῶ τὸν τρελλό, να σκοτώσω τὸν Ἀλέξη πάνω σ' ἕνα παροξυσμὸ κι' ἔπειτα νὰ συνέλθω—αὐτὸ ἦτανε τὸ σχέδιο ποὺ γέννησε μέσα στὸ μυαλό μου αὐτὴ ἡ εἴδηση.

Μπορεῖτε, λοιπόν, τώρα νὰ ἐξηγήσετε τὴν τρομερὴ κρίση, ποὺ μ' ἔπιασε στὸ λαμπρὸ δεῖπνο τῶν Κοργκακώφ. Αὐτὴ ἡ ἀπόπειρα, ἡ πρώτη ποὺ τόλμησα, πέτυχε πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅσο περίμενα. Κανεὶς δὲν ὑποπτεύθηκε τὸ παραμικρὸ καὶ ὅλοι τους πρόσθεσαν κάτι γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου μου.

Πολλοὶ λίγοι πρωταγωνισταὶ ἔχουν τὴν τύχη νὰ περιστοιχίζωνται στὴ σκηνὴ ἀπὸ τόσο κατάλληλα πρόσωπα, ὅπως ἐκεῖνα ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν συγκέντρωση τῶν ἠλιθίων, ἀφελῶν καὶ μωροπίστων καλεσμένων τῶν Κοργκακώφ. Σᾶς εἶπαν γιὰ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου μου, γιὰ τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπάνω στὸ παγωμένο μέτωπό μου. Σᾶς περιέγραψαν τὸν τυρετὸ τῆς τρέλλας ποὺ φλόγιζε τὰ μάτια μου.

Τὸ σχέδιό μου ἐφαρμόστηκε στὴν ἐντέλεια. Κανεὶς δὲν πρόσεξε ὅτι πρὶν σπάσω μὲ μιὰ γροθιὰ τὸ πιάτο μου, φρόντισα νὰ τὸ σκεπάσω μὲ τὴν πετσέτα γιὰ νὰ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ κοπῶ. Ἄρχισα νὰ κάνω παράξενες χειρονομίες καθὼς μιλοῦσα μὲ ὑπερβολικὴ ἔξαψη μὲ τὸν γείτονά μου. Τὰ μάτια αὐτοῦ τοῦ κτήνους εἶχαν γουρλώσει ἀπὸ τὴν κατάπληξη καὶ τὸν φόβο. Τά χρειάστηκε φαίνεται. Ὑστερα βυθίστηκα ἀπότομα σὲ βαθειὰ μελαγχολία καὶ σιωπή.

— Τί ἔχεις λοιπόν, Ἀντώνη; ρώτησε ἡ οἰκοδέσποινα μ' ἐνδιαφέρον. Γιατὶ δὲν μᾶς λὲς τίποτα;

Ὅταν ὅλοι γύρισαν νὰ μέ ἰδοῦν, χαμογέλασα θλιβερά.

— Μήπως εἶσαι ἀδιάθετος;

— Δὲν εἶμαι στὰ καλά μου. Ἔχω ἴλιγγο, τὸ κεφάλι μου γυρίζει. Μὴν ἀνησυχεῖτε ὅμως, σᾶς παρακαλῶ. Θὰ περάση.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἡσύχασε κάπως ὁ γείτονάς μου ὅμως μὲ παρακολουθοῦσε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, ἀνήσυχος. Μιὰ στιγμὴ πιὸ ὕστερα, κσθὼς ἔφερνε εὐχαριστημένος τὸ ποτῆρι του στὸ στόμα, τοῦδωκα μιά, τοῦ τῶσπασα κατάμουτρα, κι' ἀμέσως ὕστερα κατέβασα μὲ μεγάλο κρότο, δυνατά, τὴ γροθιά μου στὸ πιάτο μου, ποὺ ἔγινε θρύμματα καὶ σκορπίστηκε γύρω. Οἱ γυναῖκες ἔβαλαν τὶς φωνές. Σᾶς βεβαιώνω, τὸ θέαμα ἦτανε ὑπερβολικὰ κωμικό. Ναί! Ὅλοι τους ἔτρεξαν γύρω μου, μοῦ ἔφεραν κρύο νερό, μὲ κάθησαν σὲ μιὰ πολυθρόνα ἐνῶ ἐγὼ βογγοῦσα καὶ μούγγριζα σὰν θηρίο. Ὅλοι τους εἶχανε τόσο ἠλίθια πρόσωπα, ποὺ μοῦ ἦρθε νὰ ἐπωφεληθῶ καὶ νὰ χαστουκίσω μερικούς, μπόρεσα ὅμως καὶ συγρατήθηκα

Ἡ δεύτερη κρίση τῆς τρέλλας μου ἔγινε μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία ἕνα μῆνα σχεδὸν ἀργότερα. Ὕστερα ὅμως ὁ κόσμος ἄρχισε πιὰ νὰ μὲ φοβᾶται. Ἔπαψαν νὰ μὲ προσκαλοῦν. Στὸ δρόμο, παρατήρησα πὼς μὲ ἀπόφευγαν. Μποροῦσα λοιπὸν ἀπὸ τότε νὰ κάνω μιὰ κακὴ πράξη μὲ τὴν βεβαιότητα τῆς ἀτιμωρησίας. Δὲν μοῦ ἔφτανε ὅμως αὐτό. Ἤθελα νἄχω μιὰ ἐπίσημη βεβαίωση, ἤθελα δηλαδὴ αὐτὴ ἡ δῆθεν τρέλλα μου νὰ πιστοποιηθῆ ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ γιατρό.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀποφάσισα νὰ περιμένω νὰ προτρέψη κανένας φίλος ὥστε νἄχω κι' αὐτὸ τὸ προηγούμενο. Φαντάζεστε λοιπὸν μὲ τὶ ἡδονὴ ἄκουσα τὴν Τατιάνα καὶ τὸν ἄντρα της νὰ μοῦ λένε πὼς θἄπρεπε νὰ συμβουλευτῶ ἕναν εἰδικὸ νευρολόγο:

— Σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου Ἀντώνη, πήγαινε σ' ἕνα νευρολόγο, τί ἔχεις νὰ χάσης; μοῦ εἶπε ἡ Τατιάνα.

Ἤτανε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μὲ ἔλεγε «ἀγαπητό της». Ἔπρεπε νὰ περάσω ἀπ' τὴν τρέλλα γιὰ ν' ἀξιωθῶ αὐτὴ τὴν εὐτυχία.

— Ναί, Ἀντώνη παιδί μου, πρέπει νὰ πᾶς χωρὶς ἄλλο, εἶπε κι' ὁ Ἀλέξης, μὲ κάπως ἐπιταχτικὸ τόνο, γιατὶ ἀλλοιώτικα, ὁ Θεὸς ξέρει τί θαύματα εἶσαι ἱκανὸς νὰ κάνης.

— Πῶς; Θαύματα; Τί νομίζεις λοιπὸν πὼς θὰ μποροῦσα νὰ κάνω;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Μπορεῖς νὰ σπάσης καὶ κανένα κεφάλι καμμιὰ φορά...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχα στὸ χέρι μου ἕνα βαρὺ μπρούντζινο μπιμπελὸ τοῦ γραφείου του. Κύτταξα μιὰ τὸν Ἀλέξη καὶ μιὰ τὸ μπιμπελὸ καὶ ρώτησα:

— Κεφάλι; Εἶπες τὸ κεφάλι;

— Καὶ γιατὶ ὄχι τὸ κεφάλι; Μιὰ μέρα, ποὺ θὰ κρατᾶς στὰ χέρια σου, νά, ἕνα πρᾶμμα σὰν κι' αὐτό, μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῆ χωρὶς οὔτε καὶ νὰ τὸ καταλάβης!

Ἡ συνομιλία γινότανε πολὺ ἑλκυστική: Ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ κεφάλι ἤθελα νὰ σπάσω καὶ ἀκριβῶς μὲ αὐτὸ τὸ πρᾶμμα ἤθελα νὰ τὸ σπάσω, καὶ νά, ποὺ τὸ ἴδιο αὐτὸ τὸ κεφάλι εἶχε φανταστῆ τὸ δρᾶμα σὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες. Κι' ἔκανε αὐτὴ τὴν τραγικὴ πρόγνωση μὲ τὸ χαμόγελο μιᾶς ἀπόλυτης ἀδιαφορίας.

— Μ' αὐτὸ ἐδῶ; Δὲ βαριέσαι, εἶναι πολὺ ἐλαφρό.

— Πῶς; ἐλαφρό;.. Γιατὶ πολὺ ἐλαφρό; εἶπε ὁ Ἀλέξης μὲ ἀπορία.

Πῆρε τὸ μπιμπελὸ ἀπ' τὰ χέρια μου καὶ κρατώντας το ἀπ' τὴ λαβή, τὸ ζύγιζε κουνῶντας το στὸν ἀέρα:

— Ἐλαφρὸ αὐτό; γιὰ κύτταξε λοιπόν, νά, πιάστο καλὰ ἀπ' τὸ χεροῦλι..

— Δὲ βαριέσαι...

— Ὄχι, πιάστο καλά, ἔτσι, ἔ; τί λές τώρα;

Κακόκιεφος, ἂν καὶ προσπαθοῦσα νὰ γελάσω, πῆρα τὸ βαρὺ μπρούντζινο ἀντικείμενο ποὺ μοῦ ἔδινε. Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ μπῆκε στὴ μέση ἡ Τατιάνα. Ἦταν κατάχλωμη καὶ τὰ χείλια της ἔτρεμαν ὅταν εἶπε, ὅταν φώναξε:

— Ἀλέξη, φτάνει! Φτάνει γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Τί τρέχει, Τατιάνα, ρώτησε κεῖνος μὲ ἀπορία.

— Φτάνει, σοῦ λέω! Μὲ στενοχωροῦν αὐτὰ τ' ἀστεῖα...

Γελάσαμε τότε κι' οἱ τρεῖς μας κι' ἀκούμπησα τὸ μπιμπελὸ στὸ τραπέζι....

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, στὶς 11 Δεκεμβρίου, ἡ ὥρα πέντε τὸ ἀπόγευμα, πῆγα πάλι στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀλέξη. Βεβαιώθηκα ὅτι τὸ μπρούντζινο μπιμπελὸ ἦτανε στὴ θέση του.

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τ' ὡραῖο βιβλίο ἀγαπητέ μου, μοῦ εἶπε ὁ Ἀλέξης, σφίγγοντας τὸ χέρι μου. Εἶχα σκοπὸ νὰ περάσω νὰ ἰδῶ πὼς εἶσαι, ἡ Τατιάνα ὅμως μὲ βεβαίωσε, πως εἶσαι πιὰ ὁλότελα καλά. Λοιπόν, ἀπόψε εἴμαστε γιὰ τὸ θέατρο, ἔρχεσαι μαζύ μας;

Κατόπι ἡ συνομιλία πῆρε μιὰ γενικώτερη ὄψη. Μιλοῦσα μὲ ἀκρίβεια, χωρίζοντας κάθε μου λέξη. Καὶ ὅμως ἐνῶ μιλοῦσα δὲν ἔπαυσα νὰ παρακολουθῶ τοὺς δεῖχτες τοῦ ρολογιοῦ στὸν τοῖχο καὶ σκεπτόμουνα: «ὅταν πάη ἡ ὥρα ἕξη θὰ εἶμαι δολοφόνος.»

Δὲν ἔμεναν παρὰ ἑπτὰ λεπτὰ ἀκόμα, ὅταν ὁ Ἀλέξης σηκώθηκε τεμπέλικα ἀπ' τὸν καναπέ, τεντώθηκε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο λέγοντας:

— Ἔφτασα σὲ μιὰ στιγμή.

Θέλοντας ν' ἀποφύγω τὰ μάτια τῆς Τατιάνας πλησίασα στὸ παράθυρο καὶ κύτταζα ἔξω. Ἂν καὶ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν δῶ, αἰσθάνθηκα ὅτι ἡ Τατιάνα ἐρχότανε κοντά μου. Ἄκουσα τὴν ἀναπνοή της καὶ ἤξερα πὼς μὲ κύτταζε. Δὲν εἶπα τίποτα.

— Πῶς λάμπει τὸ χιόνι ἀπόψε! παρετήρησε ἡ Τατιάνα. Δὲν εἶπα τίποτα.

— Ἀντώνη! φώναξε. Σώπασε ὅμως ἀμέσως.

Ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ σωπαίνω.

— Ἀντώνη! ξανάπε, καὶ ἡ φωνή της ἔτρεμε.

Τότε γύρισα καὶ τὴν κύτταξα. Κλονίστηκε καὶ κόντεψε νὰ πέση, τρομαγμένη ἀπ' τὴ φοβερὴ δύναμη ποὺ ἔλαμπε μέσα στὰ μάτια μου. Ὕστερα ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἄντρα της ποὺ ἔμπαινε στὸ δωμάτιο:

— Ἀλέξη, ψιθύρισε, Ἀλέξη! Θὰ σέ...

— Τί τρέχει;

Ἔκαμα ν' ἀστειευτῶ, ἡ φωνή μου ὅμως εἶχε κάτι τὸ τρομαχτικό:

— Φαντάζεται, πὼς θέλω νὰ σέ σκοτώσω, τοῦ εἶπα. Καὶ μὲ ὅλη τὴν ἡσυχία μου, σὰν νὰ ἔκανα τὴν φυσικώτερη κίνηση, πῆρα τὸ μπρούντζινο βαρύδι καὶ προχώρησα ἥσυχα κατ' ἀπάνω του.

Μὲ κύτταξε, κίτρινος, κατάματα καὶ ἐπανέλαβε:

— Φαντάζεται..

Μὴ μιὰν ἀργὴ καὶ μετρημένη κίνηση σήκωσα τὸ χέρι μου. Ἡ Τατιάνα ἔμπηξε μιὰ πνιγμένη φωνὴ ἦτανε ὅμως ἀργά.... Τὸν εἶχα χτυπήση δυνατὰ στὸν κρόταφο μὲ τὴν αἰχμὴ τοῦ μπρούντζου.

* * *

Ὅλοι ξέρουμε, ὅτι τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι ἔχει δυνατὴ ἐπίδραση σ' ἕνα κουρασμένο νευρικὸ σύστημα. Στὶς νυχτερινὲς λοιπὸν ὧρες, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἔγκλημά μου, ἤμουνα, καθὼς καταλαβαίνετε, σὲ μιὰ τρομερὴ νευρικὴ ὑπερδιέγερση.

Ἕνα βραδάκι περιμένοντας τὸ ταξὶ εἶχε ξαπλώση στὸ

ντιβάνι. Τὰ βλέφαρά μου ἔκλεισαν μόνα τους, θὰ κοιμώμουνα, ὅταν μιὰ νέα σκέψη πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου, σχηματίστηκε σιγὰ—σιγά, χώθηκε ἐκεῖ μέσα, χαράχτηκε βαθειά. Θὰ σᾶς τὴν γράψω ἐδῶ, ὅπως μοῦ ἦρθε καὶ σὲ τρίτο πρόσωπο, ὅπως σχηματίστηκε μέσα στὴ φαντασία μου.

—Εἶναι πολὺ πιθανόν, ὁ γιατρὸς Καρζεντ'ἐφ τώρα νὰ εἶνε τρελλός. Νόμιζε πῶς ἔκανε τὸν τρελλό, ἐνῶ ἤτανε πραγματικὰ τρελλός. Καὶ τώρα, νά, αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶναι τρελλός.

Στὴν ἀρχὴ νόμισα πὼς αὐτὰ τὰ λόγια τὰ πρόφερε ἡ Βασιλίβνα, ἡ καμαριέρα μου, ποὺ σερβίρισε τρομαγμένη τό τσάϊ. Κατόπι φανταζόμουν πὼς ἤτανε ἡ φωνὴ τοῦ 'Αλέξη. Ναί, ναί, δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία, ἤτανε ἡ φωνὴ τοῦ πεθαμένου, ἡ φωνὴ τοῦ 'Αλέξη. Καὶ ἐπὶ τέλους κατάλαβα, ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔκαμα αὐτὴ τὴ σκέψη κι' αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ γέμισε φρίκη. Τότε ἄρπαξα τὰ μαλλιά μου, σηκώθηκα ὄρθιος μ' ἕνα πήδημα, πῆγα—οὔτε ξέρω γιατὶ—στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ φώναξα:

— "Ἔγινε! "Ἔγινε! "Ολα τέλειωσαν! Κι' ἐκεῖνο ποὺ ἔτρεμα ἦρθε κι' αὐτό. Δὲν βασταξα, δὲν μπόρεσα νὰ βαστάξω. Καὶ νά! νὰ! ἡ τρέλλα, ἡ τρέλλα!...

Καὶ τώρα! ναί, τώρα, ἐδῶ μέσα ποὺ εἶμαι κλεισμένος, ὅλοι γύρω μου μὲ κυττάζουν καὶ φεύγουν τρομαγμένοι, σὰν τὴν καμαριέρα μου. Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς μοῦ ἔρχεται νὰ κάνω παράξενα πράμματα: "Ηθελα, ἐγώ, ὁ ἰατρὸς Κερζεντζέφ, ἤθελα νὰ οὐρλιάσω. "Οχι νά φωνάξω μονάχα, ἀλλὰ νὰ οὐρλιάσω! Εἶχα τὴν ἐπιθυμία νὰ κουμματιάσω τὰ ροῦχα μου, νὰ ξεσκίσω τὰ μάγουλά μου. Εἶχα τὴν ἐπιθυμία,—ἐγὼ ὁ ἰατρὸς 'Ιγνάζιεβιτς—νὰ γονατίσω χάμω καὶ νὰ περπατήσω μὲ τὰ τέσσερα! Τότε ἔκανα τὴ σκέψη: «Γιατὶ θέλω νὰ περπατήσω μὲ τὰ τέσσερα; Εἶμαι λοιπόν στ' ἀλήθεια τρελλός;» "Ετρεμα σύγκορμος. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως αἰσθανόμουν τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ κάνω τρία πράμματα μαζί: νὰ οὐλιάσω, νὰ περπατήσω μὲ τὰ τέσσερα καὶ νὰ γραντσουνίσω τὸ πρόσωπό μου.

Λύσσαξα ἀπὸ τὸ θυμό μου: «Θέλεις λοιπόν νὰ περπατήσης μὲ τὰ τέσσερα;» ρώτησα τὸν ἑαυτό μου.

Καμμιὰ ἀπάντηση. 'Η ἐπιθυμία εἶχε περάσει.

«Θέλεις λοιπὸν νὰ περπατήσης μὲ τὰ τέσσερα;» ἐπέμενα.

Καὶ πάλι καμμιὰ ἀπάντηση.

— "Ε, λοιπὸν περπάτα! φώναξα.

'Ανασήκωσα τὰ μανίκια μου, γονάτισα χάμω καὶ περπάτησα μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ γόνατα. Κι' ἀφοῦ τράβηξα ἔτσι ὡς τὴ μέση τοῦ δωματίου, ἔμεινα κατάπληκτος ἀπ' τὴν ἀνοησία μου αὐτή, τόσο πολύ, π' ἄρχισα νὰ γελῶ, νὰ γελῶ, ὅσο δὲν γέλασα ποτὲ στὴ ζωή μου.

Εἶναι ὅμως γεγονός, ὅτι περπάτησα μὲ τὰ τέσσερα, περπάτησα μὲ τὰ τέσσερα! Τότε λοιπόν, τί εἶμαι; ἕνας τρελλὸς ποὺ γυρεύει νὰ δικαιολογηθῆ, ἢ ἕνας γνωστικὸς ἄνθρωπος, μὲ γερὸ μυαλό, ποὺ αἰσθάνεται ὅτι ἀρχίζει νὰ τρελλαίνεται;

Βοηθῆστε με, κύριοι, βοηθῆστε με, ἐσεῖς οἱ σοφοί. Σκεφθῆτε, ἐξετάστε, ἀλλὰ σᾶς ἐξορκίζω, λυπηθῆτε με, λυπηθῆτε με, βρῆτε μιὰ λύση σ' αὐτὸ τὸ σκληρὸ πρόβλημα: μήπως εἶμαι τρελλός.

ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ

ΤΟΥ ALPHONSE KARR

Βιαστικὰ ἕνα βράδυ ἔκτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ γιατροῦ Κλαρίντεν. 'Ο γιατρὸς τρομαγμένος ἄνοιξε. Τὸν ζητοῦσαν ἀπὸ τὸ σπίτι μιᾶς γυναίκας ποὺ εἶχε δηλητηριασθῆ.

'Ο γιατρὸς ντύθηκε κι' ἀκολούθησε τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε κτυπήσει. Μ' ἕνα ἁμάξι τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα σπίτι πολυτελέστατο, ποὺ ὅλα του ἔδειχναν χλιδὴ καὶ σπατάλη, ὄχι ὅμως καὶ γοῦστο κι' εὐγένεια.

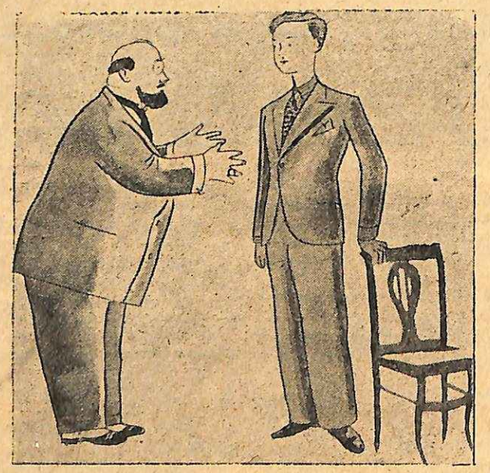

'Εκεῖ ὁ γιατρὸς ἐξέτασε τὴ γυναίκα καὶ μὲ μιὰ σύντομη ἐπέμβασή του τὴν ἔσωσε.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ γιατρὸς δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς ἀσπρομάλλη κυρίου:

— Γιατρέ, τοῦ εἶπε, μοῦ σώσατε μιὰ γυναίκα τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ καὶ λατρεύω. Μ' ἀπαλλάξατε ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος, ποὺ θὰ μὲ βάραινε σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἂν αὐτὴ ἡ νέα πέθαινε. Τῆς δείχτηκα σκληρὸς καὶ φιλάργυρος. 'Η καϋμένη ἡ κοπέλλα μοῦ εἶχε ζητήσει νὰ τῆς ἀγοράσω ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἐγὼ τῆς τὸ ἀρνήθηκα. 'Απ' αὐτὸ νόμισε ὅτι δὲν τὴν ἀγαπῶ ἀρκετὰ καὶ γι' αὐτὸ θέλησε ν' αὐτονήση. Θέλησα νὰ σᾶς ἰδῶ ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω θερμὰ καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι δὲν θεωρῶ ἐξωφλημένον τὸ χρέος μου σὲ σᾶς μὲ τὴν ἀμοιβὴ αὐτὴ ποὺ σᾶς δίνω.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ ἀσπρομάλλης κύριος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του δέκα χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων, τὰ ἔδωσε στὸ γιατρό, τὸν χαιρέτησε εὐγενικώτατα, κι' ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ γιατρὸς δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς πενηντάρη κυρίου, εὐτραφέστατου, καλοντυμένου καὶ γεμάτου δακτυλίδια καὶ διαμάντια.

— 'Αγαπητέ μου γιατρέ, τοῦ εἶπε. "Ηλθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιατὶ σώσατε τὴν ἀνόητη ἐκείνη κοπέλλα ποὺ θέλησε νὰ δηλητηριασθῆ. Τὴ μάλλωσα τελευταῖα ἀπὸ ζήλεια ἐξ αἰτίας κάποιου νέου. πού ὅπως φαίνεται εἶναι συγγενής της, καὶ ἐπειδὴ ἔχω χαρακτῆρα βίαιο, τὴν ἀπείλησα ὅτι θὰ τὴν ἐγκαταλείψω. Ποτὲ δὲν πίστευα ὅτι θὰ πάρη τόσο βαρειὰ τὸ ζήτημα καὶ ὅτι ἔχει γιὰ μένα τόσο ἀληθινὴ ἀγάπη. "Αν πέθαινε θὰ ἦταν ἡ τρίτη ποὺ θὰ πέθαινε ἐξ αἰτίας μου. Σᾶς εὐχαρι στῶ πολὺ ποὺ τὴ σώσατε. 'Ιδοὺ καὶ ἡ ἀμοιβή σας.

"Εβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του δέκα χιλιάρικα, τὰ ἔδωσε στὸ γιατρό, τὸν χαιρέτησε κι' ἔφυγε.

Δὲν εἶχε προλάβει ὁ γιατρὸς νὰ συνέλθη ἀπ' τὴν ἀμηχανία του καὶ τὴν κατάπληξη, ὅταν ἕνας νεαρὸς κύριος, κομψός, μυρωμένος, τοῦ κουτιοῦ, ἄνοιξε τὴν πόρτα.

— Εἴστε ὁ γιατρὸς Κλαρίντεν; ρώτησε.

— Μάλιστα! Στὶς διαταγές σας.

— "Ερχομαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, γιατρέ, γιὰ τὶς ἀποτελεσματικὲς περιποιήσεις σας στὴν ἀγαπημένη ἐκείνη κοπέλλα, ποὺ θέλησε νὰ δηλητηριασθῆ ἐπειδὴ τῆς ἔκανα μιὰ μικρὴ ἀπιστία. Σᾶς βεβαιώνω, δὲν ἦταν τίποτα τὸ σοβαρό. 'Εκείνη ὅμως, γεμάτη ἀγάπη γιὰ μένα, ἐπῆρε τὸ ζήτημα τραγικά. Εὐτυχῶς, γιατρέ, ποὺ μοῦ τὴ σώσατε σεῖς. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ ὁρίστε καὶ ἡ ἀμοιβή σας.

'Ο νεαρὸς ἄφισε πάνω στὸ τραπέζι πέντε χιλιάρικα, χαιρέτησε χαριέστατα κι' ἔφυγε.

'Ο γιατρὸς, γεμάτος πιὰ ἔκπληξη καὶ ἀμηχανία, ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς γυναίκας.

— Κυρία μου, τῆς εἶπε. 'Ο τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον θελήσατε νὰ μοῦ δείξετε τὴν εὐγνωμοσύνη σας ποὺ σᾶς ἔσωσα, μὲ ἔχει βάλει σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Τρεῖς κύριοι μ' ἐπισκεφθήκανε μέχρι τώρα καὶ μὲ πλήρωσαν κι' οἱ τρεῖς τους. Κι' οἱ τρεῖς τους, εἶνε ὅπως πρέπει κύριοι καὶ, ὅπως κατάλαβα ἀπ' τὰ λόγια τους, σᾶς ἀγαποῦν πάρα πολύ.

— "Α, κύριε, εἶπε ἡ γυναίκα. "Αν μ' ἀγαποῦσε κι' ἐκεῖνος ὅπως αὐτοί, ποτὲ δὲν θὰ ἔπερνα τὴν ἀπόφαση ν' αὐτοκτονήσω.

— Πῶς; Ρώτησε ὁ γιατρός. 'Εκεῖνος; Ποιὸς ἐκεῖνος;

— Ποιός; "Αχ γιατρέ, ἐκεῖνος ὁ ἀχάριστος! 'Εκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖον θέλησα ν' αὐτοκτονήσω. Εἶναι ἠθοποιὸς στὸ μελόδραμα, ἀλλὰ προχτὲς μ' ἄφισε κι' ἔφυγε γιὰ τὴν 'Αμερική!

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

ΤΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΦΙΛΜ

Τὸν τελευταῖον καιρὸ, εἰς τὰ γερμανικὰ ἰδίως κ.νηματογραφικὰ στούντια, εἶναι τῆς μόδας τὰ ἀκίνδυνα διὰ τὰς περὶ πατρίδος καὶ ἠθικῆς ἀντιλήψεις τοῦ χιτλερισμοῦ «διδακτικὰ» λεγόμενα φίλμ. Πολλὰ φίλμ τοῦ εἴδους αὐτοῦ, γυρισθήκανε στοὺς διαφόρους ζωολογικοὺς κήπους τῆς Γερμανίας καὶ παριστάνουν διάφορες σκηνὲς τῆς ζωῆς τῶν θηρίων. "Αλλα πάλι γυριστήκανε στὰ μικροβιολογικὰ ἐργαστήρια καὶ θὰ μᾶς γνωρίσουν σὲ μεγέθυνση τὴ ζωὴ καὶ τὶς συνήθειες τῶν μεγαλυτέρων ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος, τῶν μικροβίων, καὶ ἄλλα μέσα σὲ σέρρες γιὰ νὰ μᾶς γνωρίσουν τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὴν γονιμοποίηση διαφόρων σπανίων φυτῶν.

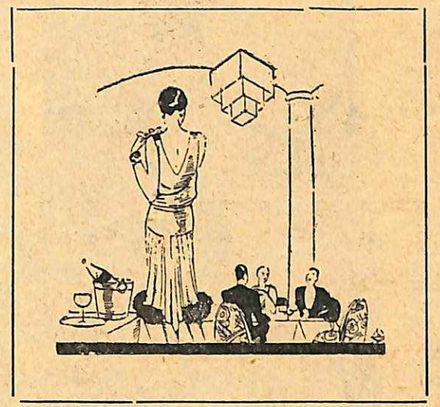

'Εκτὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ «διδακτικὰ φίλμ» ἡ Οὔφα ἐγύρισε καὶ μιὰ ταινία ἐκλαϊκευτικὴ τῆς «ἱστιοπλοΐας» δηλαδὴ τῆς ἀεροπλοΐας χωρίς μοτέρ. 'Η ταινία αὐτὴ ὅπου καὶ ἂν ἐπαίχθη στὴ Γερμανία ἔκανε ἀληθινὸ «φουρόρε», Οἱ νέοι ἰδίως, στὰ διάφορα Λύκεια καὶ Πανεπιστήμια ὑποδέχονται τὴν προβολή της μὲ ζωηρότατες ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ.

Στὴ ταινία αὐτή, ποὺ ἔχει γιὰ πρόσχημα μιὰ στοιχειώδη ὑπόθεση, βλέπει κανεὶς ὅλα τὰ στάδια τῆς μηχανικῆς ἐξελίξεως τῆς ἱστιοπλοΐας, ποὺ εἶναι νὰ ποῦμε ἡ πραγματοποίηση τοῦ ὀνείρου τοῦ 'Ικάρου: ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾶ φτερὰ καὶ πετάει μὲ μόνη τή μυϊκή του δύναμη.

"Ενα γεράκι —τὸ γεράκι εἶναι ὑπόδειγμα πτήσεως στὴν ἱστιοπλοΐα— πρωταγωνιστεῖ στὴν ταινία αὐτὴ μαζὶ μὲ τὴν Σίβιλλα Σμίτς, Χίτλε Γκέμπορ καὶ τὸν Κλάους Κλάουζεν. 'Αλλ' ἐνῶ τὸ γεράκι ἤξαιρε τὸν ρόλο του ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτά, οἱ ἄνθρωποι συμπρωταγωνισταί του, ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ προπονοῦνται συνεχῶς καὶ γι' αὐτὸ παρακολούθησαν ἐπὶ μῆνες ἰδιαίτερα μαθήματα στὸ γνωστὸ πτηνολογικὸ σταθμὸ τοῦ Ρόσσιγκεν τῆς 'Ανατολικῆς Πρωσσίας.

Τὶ τραβοῦν ἀλήθεια αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι στάρ!

'Η Σίβιλλα Σμίτς σὲ μιὰ συνέντευξη ποὺ ἔδωσε σχετικὰ μὲ τὴν ταινία αὐτὴ, ἐλεεινολογεῖ τοὺς ἀστέρας: «Δὲ φτάνει ποὺ πρέπει νά ξαίρουν ὅλα τὰ σπὸρ κι' ὅλους τοὺς ἀκροβατισμούς. δὲ φθάνει ποὺ κάθε λίγο καὶ λιγάκι διακινδυνεύουν τὴ ζωή τους σὲ ἐπικίνδυνα πηδήματα ἢ πεσίματα πρέπει γιὰ τὴν πρόοδο νὰ γίνουν καὶ... πουλιά.»

ΤΑ ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΙΑ

Στό γαλλικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ «Πούρ-Βοῦ» δημοσιεύθηκε μιὰ συγκριτικὴ μελέτη τοῦ γνωστοῦ κριτικοῦ τοῦ Κινηματογράφου καὶ αἰσθητικοῦ Πὼλ Ρεμποῦ, γιὰ τοὺς χαρακτῆρες τῶν δύο λαμπροτέρων ἄστρων τοῦ κινηματογραφικοῦ στερεώματος: Τὴν Μάρλεν Ντήντριχ καὶ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ποὺ ἀποτελοῦν κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν τοὺς ἀντιπροσωπευτικοτέρους τύπους τῆς γόησσας γυναῖκας καὶ τῆς γυναῖκας μὲ τὸ σὲξ-ἀπήλ. Τὴν ξανθὴ γερμανίδα γόησσα ὁ κ. Ρεμποῦ θεωρεῖ ὡς τὴν πιὸ ἐλκυστικὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου. «Εἶναι —γράφει— ἕνα πολύτιμο διαμάντι, ποὺ ἀξίζει νὰ στολίση καὶ ἕνα βασιλικὸ στέμμα. Δροσερή, τσαχπίνα, ἀληθινὰ πικάντικη σιλουέττα, ἠλεκτρίζει τὰ πλήθη. 'Αλλὰ ἡ Μάρλεν ἀφοῦ ἐπιδείξη τὶς περίφημες... γάμπες της καὶ ὅ,τι ἄλλο πολύτιμον ἔχει, ἐξαφανίζεται γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ στὸ παιδί της σὰν καλὴ μητέρα καὶ στὶς δουλιὲς τοῦ σπιτιοῦ της σὰν καλὴ νοικοκυρά. Εἶναι γερμανίδα σωστή».

Γιὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο ὁ κ. Πὼλ Ρεμποῦ, ἀναλύοντας τὸν χαρακτῆρα της, γράφει ὅτι δὲν κατωρθώνει νὰ λύση τὸ αἴνιγμα τῆς μυστηριώδους βεντέτας. «Οἱ δημοσιογράφοι—λέει—ποὺ ἐπιχείρησαν τόσες φορὲς νὰ τὴν πλησιάσουν δὲν τὸ κατόρθωσαν: 'Η γόησσα, ἡ σφίγγα, φρουρεῖται ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους καὶ εἶναι ἐντελῶς ἀθέατη. Ζῆ μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ξένη ἀπὸ κάθε χαρὰ τῆς ζωῆς. Αὐτὸ τὸ μυστήριο, ἀκριβῶς, ποὺ τὴν περιβάλλει, τὸ ἄλυτον αἴνιγμα τῆς ξανθῆς κόρης τοῦ Βορρᾶ, μαγνητίζει περισσότερο τὰ πλήθη. Μήπως αὐτὸ τὸ μυστήριο εἶναι τὸ κυριώτερο στοιχεῖο τῆς ἐπιτυχίας της;

Κανεὶς δὲν ξαίρει ἂν ἡ καρδιά της χτυπᾶ ἢ ἂν εἶναι ἀπὸ γρανίτη. "Αλλοι λένε πὼς μιὰ ἐρωτικὴ ἀπαγοήτευση τῆς ἔχει δώσει αὐτὴ τὴν πίκρα στὰ μάτια κι' αὐτὴν τὴν ἔντονη μισανθρωπία στοὺς τρόπους. "Αλλοι πάλι λένε πὼς ἡ βασίλισσα τοῦ «σὲξ-ἀπήλ» κρατάει αὐτὴ τὴ στάση γιὰ νὰ κάνη «ζάνρ», γιὰ νὰ γίνη πιὸ ἐνδιαφέρουσα.

Πάντως ὅποια κι' ἂν εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο μὲ τὴν αἰνιγματική της στάση ἔχει αὐξήσει τὸ γόητρό της»

Η ΕΥΘΥΜΗ ΧΗΡΑ

'Η περίφημη ὀπερέττα «Εὔθυμη Χήρα», ποὺ ξετρέλλανε παλαιότερα τοὺς 'Αθηναίους μὲ τὴν γλυκυτάτη μουσικὴ τοῦ Λεχὰρ' γυρίστηκε τελευταῖα ὡς φιλμοπερέττα ἀπὸ τὴν Μέτρο Γκόλντο.ΐν μὲ τὸν Μωρὶς Σεβαλιὲ στὸν ρόλο τοῦ πρίγκηπος Δανήλου. 'Ο Μωρὶς Σεβαλιὲ ἔσπασε ὡς γνωστὸν τὸ συμβόλαιό του μὲ τὴν Παραμάουντ καὶ προσεκολλήθη στὴ Μέ.ιρο Γκόλντουϊν ἁπλῶς καὶ μόνο, γιατὶ δὲν τοῦ ἄρεσαν οἱ παρτεναίρ του. Τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τοῦ Παρισιοῦ ἔχει βλέπετε τὰ καπρίτσια του.

Τὶ νὰ γίνη;

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΟΛΙ

Εἶναι ὁ τίτλος τῆς νέας ταινίας, ποὺ γυρίζεται μὲ πρωταγωνιστὰς τὸν καρδιοβόρον, καρδιοκλέπτην καὶ καρδιοπυρπολητὴν Ραμὸν Νοβάρο καὶ τὴν ἀνταζίαν του εἰς καρδιοκαταστροφὰς Τζανέτ Μακ-Ντόναλντ. 'Η Τζανὲτ, ποὺ εἶναι χαδιάρα σὰν γατοῦλα ὑποδύεται ἕνα ρόλο ναζιάρας κοπέλλας. "Οσο γιὰ τὸν Νοβάρο δὲν ξέρωμε τὶ ρόλον ὑποδύεται ἀλλὰ ἀπὸ τὸν τίτλο μποροῦμε νὰ ὑποθέσωμε ὅτι κι' αὐτὸς θὰ ἐξαλουθεῖ τὸ «βιολί του» καίοντας καρδιές

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΠΕΛ 1933

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΑΝΤΟΦΛΑΚΙΑ

ΙΒΑΝ ΜΠΟΥΝΙΝ

Καμμιὰ ἄλλη γυναίκα δὲν εἶχε νοιώσει τὴν ἀγωνία ποὺ πέρασε ἡ Πόλα Μανίσκη ἐκείνη τὴ νύχτα, πού, καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἄκουε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο τὴν βαρειὰ ἀναπνοὴ τῆς Ἀννούτσας της.

Δὲν ἐτολμοῦσε νὰνοίξη τὴν πόρτα καὶ νὰ σταθῆ ἀπὸ πάνω της. Ἡ μικρὴ Ἀννούτσα μέσα στὸ παραμιλητό, ποὺ τῆς ἔφερνε ὁ πυρετός, ἐζητοῦσε διαρκῶς τὰ κόκκινα παντουφλάκια, ποὺ κάθε χρόνο τῆς ἔφερνε ὁ πατέρας της, παραγεμισμένα μὲ σοκολατάκια καὶ ἄλλα παιχνιδάκια.

Μιὰ βδομάδα τώρα τὴν ἔψηνε τὴ μικροῦλα ὁ πυρετὸς καὶ οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι, μέσα σ' ἐκείνη τὴ μακρυνὴ στέπα, οὔτε τὰ μέσα εἶχανε γιὰ νὰ φέρνουν τὸ γιατρὸ πρωΐ καὶ βράδυ οὔτε καὶ τὰ φάρμακα πρόχειρα γιὰ νὰ προφτάσουνε τὴ σωτηρία τοῦ παιδιοῦ τους.

Χιόνιζε τόσο πολὺ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς γιορτῆς τῆς Ἀννούτσας ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ κάνη ἔξω οὔτε δυό βήματα.

—Τὰ κόκκινα παντοφλάκια μου,μουρμούριζε ἡ μικρὴ Ἀννούτσα κάθε τόσο.

Κι' ὁ Πέτρο Μανίσκη, ὁ ἐπιθεωρητὴς, δὲν μπόρεσε νὰνθέξη περισσότερο.

Φόρεσε μιὰ γούνα βαρειὰ καὶ τράβηξε μὲ τὰ πόδια νὰ πάη στὴν πιὸ κοντινὴ κωμόπολη. 3 ὧρες δρόμο ἀπὸ τὴν ἀγροικία του νὰ βρῆ τὰ παντοφλάκια γιὰ τὴν Ἀννούτσα του. Ἂς ἦταν κι' ἄσπρα. Αὐτὸς θὰ τάβαφε, καὶ θὰ τἄφερνε νὰ δώση ἔτσι λίγη χαρὰ στὴν κοροῦλα του ὅπως ἄλλοτε, ὅπως πάνια τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς της.

Οὔτε τὰ παρακάλια τῆς γυναίκας του δὲν τὸν βάσταξαν, οὔτε ὁ κίνδυνος τοῦ χιονιοῦ, ποὺ ἔπεφτε βαρειὰ σὰ σάβανο μέσα στὴ στέπα...

***

Καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα ἐπέρασε τὴ νύχτα της ἡ Πόλα Μανίσκη ἀνάμεσα στὸ παραμιλητὸ τῆς Ἀννούτσας καὶ τὸ ἄγριο μούγγρισμα τῆς χιονοθύελλας.

Ἡ σκέψη της φτερούγιζε ἀπὸ τὸ χλωμὸ προσωπάκι τῆς Ἀννούτσας στὴν ἀπελπιστικὴ θέση τ' ἀντρός της ἀνάμεσα στὰ χιόνια.

Πέρασε ἡ νύχτα κ' ἦρθε ἡ αὐγή...

Πέρασε ἡ αὐγὴ καὶ πλησίαζε μεσημέρι. Τ' αὐτιὰ τῆς Πόλας βοοῦζανε σὰν νἄρχουνταν ἀπὸ μακριὰ οἱ ἦχοι κάποιας καμπάνας.

— Ἄργησε... Ἴσως νὰ περιμένη νὰ περάση ἡ θύελλα... θἄρθη, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἔρθη μέρα ποῦναι.

Καὶ ἡ καρδιὰ της σφιγγότανε, ἐνῶ περπατοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ κρεββατάκι τῆς Ἀννούτσας.

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα χτύπησε μὲ δύναμη, κάποιος ἄνοιξε ἀπότομα καὶ μέσα στὸ δωμάτιο ὁ ἀέρας ἔσπρωξε τὸ χιόνι σὰ σύγνεφο ἄσπροκομματιαστό.

Ἕνας ἄντρας ψηλὸς μὲ γένεια μπῆκε μέσα. Ἦταν ὁ δασοφύλακας.

—Κάνε κουράγιο Πόλα Μανίσκη, εἶπε, ἴσαμε χθὲς καὶ ὄχι παραπάνω τοῦ ὥριζε ὁ Θεός.

Ἡ φτωχὴ Πόλα δὲν μπόρεσε πιὰ νἀνθέξη...

Τὴν πῆραν σηκωτὴ καὶ μόλις τἀπόγευμα μπορέσαν νὰ τὴ συνεφέρουν.

Πάνω σ' ἕνα καναπὲ κοίτονταν νεκρὸς ὁ Πέτρος Μανίσκη, στὴν πολυθρόνα λιγοθυμισμένη ἡ Πόλα Μανίσκη καὶ πάνω στὸ κρεββατάκι ἡ Ἀννούτσα κρατώντας στὰ χέρια της τὰ κόκκινα παντοφλάκια.

Ἔτσι πέρασε τὸ χρόνο ἐκεῖνο ἡ γιορτὴ τῆς Ἀννούτσας μέσα στὸ σπίτι τῶν Μανίσκη, ἔξω μακριὰ στὴ στέπα, μακριὰ κι' ἀπὸ τὸν κόσμο....

Τὶ κι' ἂν ὁ πατέρας ἦταν κίτρινος σὰ θιαφο. κέρι κι' ἡ μητέρα εἶχε τὰ μάτια κλειστά; Τὸ προσωπάκι τῆς Ἀννούτσας ἔφεγγε σὰν ἀπριλιάτικη αὐγὴ ἀπὸ τὴ χαρά.

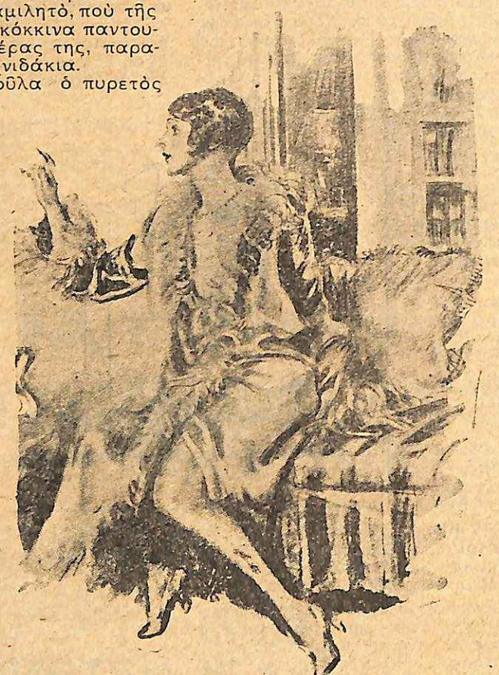

ΓΕΛΑΤΕ... ΤΟ ΓΕΛΟΙΟ ΞΑΝΑΝΙΩΝΕΙ

Τρομερὸ λάθος τοῦ μπεκρῆ.

— Καλά, δὲ βλέπεις πὼς πᾶς ν'ἀνοίξης τὴ πόρτα σου μ' ἕνα ποῦρο;

— Διάβολε, τότε ἔκανα λάθος, θὰ κάπνισα στὸ δρόμο τό κλειδί μου...

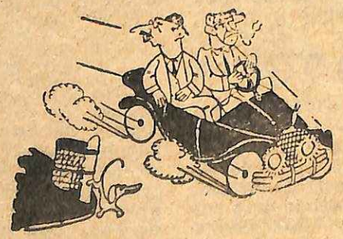

Σημεῖον στροφῆς:

— Τί κάνεις; Πρὸς θεοῦ μὴ στρίβης ἀριστερά! Θὰ δοῦν προφὶλ τὴ μύτη σου καὶ θὰ νομίσουνε πὼς κάνουμε σημεῖο ὅτι θὰ σταθοῦμε.

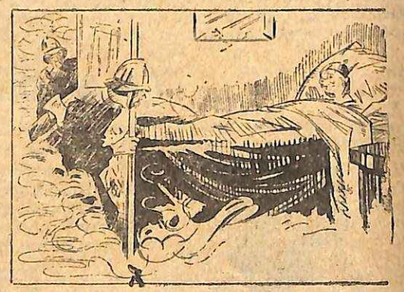

Μὴ μοῦ τοὺς κύκλους τάραττε:

— Γρήγορα σηκωθῆτε, φωτιά! Καίγεται ὅλο τὸ σπίτι!

— Οὔφ, τώρα ποὺ μόλις ἄρχισα νὰ ζεσταίνομαι!

ΕΝΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΤ ΓΚΡΙΜΠΛ

Ἡ εἴδηση τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ περιφήμου ἐγκληματολόγου Δρος Πάττερσον σχολιαζόταν ἀπ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες. Ὁ Πάττερσον ἀναγκάστηκε νὰ παραιτιθῆ γιατὶ ἡ ἀρραβωνιαστικιά του δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη νὰ στέλνη κάθε μέρα τόσες ὑπάρξεις στὴν καταδίκη καὶ στὸ θάνατο— ἔστω κι' ἂν ἦταν κακοῦργοι.

Ἀλλὰ ὁ Πάτερσον ἀγαποῦσε τὸ ἐπάγγελμά του. Μόλις παραιτήθηκε ἄρχισε νὰ γράφη ἕνα σχετικὸ βιβλίο καὶ τώρα βρισκόταν στὸ κεφαλαιο «Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῆ ἔγκλημα ἐπιστημονικῶς τέλειον;» Τὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἦταν σκόπελος γιὰ τὴν ἐργασία τοῦ Πάττερσον. Ὁ Δόκτωρ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα γινόταν πιὸ νευρικός. Ἡ ἀϋπνία τὸν βασάνιζε.

***

Ὁ Δρ. Πάττερσον ἰδιοκτήτης ὁλοκλήρου ἀλινή ου ἐνοικίαζε φθηνότατα τὰ διαμερίσματα σὲ ἐργατικὸ κόσμο. Ἀπὸ τοὺς πιὸ τακτικοὺς ἐνοίκους ἦταν ἕνας ἐργάτης σκαφτιᾶς, ὁ Στίμψον, κι' ἡ γυναίκα του Μπέττυ. Κρατοῦσαν ἕνα διαμέρισμα στὸ δεύτερο πάτωμα. Τὸ γραφεῖο τοῦ Πάττερσον ἔβλεπε στὸ διάδρομό τους.

Ὁ Στίμψον ἦταν καλοπληρωτής, μὰ ἕνα μῆνα τώρα καθυστεροῦσε τὸ νοίκι, γιατὶ ὑπέφερε ἀπὸ μία τρομερὴ νευραλγία, ποὺ τὸν ἀνάγκαζε νὰ πίνη καὶ νὰ χασομεράη ἀπὸ τὴ δουλειά του. Κι' ἡ Μπέττυ ποὺ αὐτὴ εἶπε τὸν πόνο της στὸν Πάττερσον ἄκουσε ἀπὸ τὸν δόκτωρα, τὴν παρήγορη φράση.

— Στεῖλέ μου τον θὰ τοῦ δώσω ἐγὼ λεφτὰ νὰ περάση τὶς δύσκολες μέρες κι' ἀργότερα μοῦ τὰ ἐπιστρέφετε.

***

Δὲν τοῦδωσε μόνο λεφτὰ ὁ Δόκτωρ, ἀλλὰ κι' ἕνα κουτάκι μὲ ἕξη σκονάκια. Θὰ τἄπερνε τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆ, θἄκλεινε καλὰ τὸ παράθυρό του καὶ τὴν πόρτα μὲ τὸν σύρτη ἀπὸ μέσα, ἔπειτα θἄπεφτε στὸ κρεββάτι καὶ τὴν ἐπομένη ὁ πόνος θὰ ἔπαυε γιὰ πάντα. Ὁ Στίμψον δὲν ἤξερε πῶς νὰ εὐχαριστήση τὸν εὐεργέτη του κι' ἔφυγε γεμάτος χαρά.

***

Ἡ Μπέττυ ἐκείνη τὴν νύχτα ξενόπλενε στὸ πλυσταριό. Τὰ χαράματα θὰ ξυπνοῦσε τὸν ἄντρα της καὶ θὰ ξάπλωνε μισὴ ὥρα γιὰ νὰ ξαναρχίση τὴ δουλειά.

Ἡ νύχτα ἦταν θεοσκότεινη. Φυσοῦσε κι' ἔβρεχε δυνατά. Ὁ Πάττερσον ἄγρυπνος ὅλη τὴν νύχτα, παρακολουθοῦσε μὲ μεγάλη ἀνησυχία τὸν διάδρορο, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ βαρειὰ βελούδινα παραπετάσματα τοῦ παραθυριοῦ του.

***

Χαράματα κι' ὅμως σκοτάδι βαθύ. Τέσσαρες εἶχαν χτυπήσει κι' ἔβρεχε ἀκόμη. Ἡ Μπέττυ ἀργοανέβηκε τὴ σκάλα. Στὸ κάθε πάτωμα ἄναβε τὰ μπὲκ τοῦ γκαζιοῦ.

Στὸ ἰσόγειο ἕνα παράθυρο ἦταν ἀνοιχτό, ὁ ἀέρας τὸ χτύπησε μὲ ὁρμὴ καὶ γίνηκε χίλια κομμάτια. Στὸ δεύτερο πάτωμα ἕνας ὁλόμαυρος γάτος ἀγρίεψε στὸ πέρασμά της καὶ νιαούρισε παράξενα. Κάποιο κακὸ προαίσθημα βάρυνε τὴν ψυχὴ τῆς Μπέττυ. Ἔφθασε στὸ δωμάτιο. Χτύπησε δυὸ τρεῖς φορές. Καμμιὰ ἀπάντηση. Ξαναχτύπησε. Ἡ ἴδια νεκρικὴ σιωπή. Χτύπησε γιὰ τρίτη φορὰ καὶ συγκρατήθηκε στὸ πόμολο μὴν πέση. Τὰ γονατά της τρέμανε. Φώναξε στρίγγλισε μᾶλλον μισοπνιγμένα καὶ μὴ περιμένοντας ἀπάντηση κατέβηκε τρία τρία τὰ σκαλιά. Σκεπάστηκε μὲ τὸ σάλι της, βγῆκε στὴν αὐλὴ κι' ἔφθασε στὴ κατοικία τοῦ Πάττερσον. Δυὸ μάτια παρακολουθοῦσαν τὴν κάθε της κίνηση κι' ἕνα χέρι ἄνοιξε ἕνα συρτάρι. Τὰ δάχτυλα ἁρπάξανε νευρικὰ ἕνα ρεβόλβερ κι' ἕνα ξυράφι.

***

— Τὶ τρέχει κυρὰ Μπέττυ; ρώτησε ὁ Πάττερσον ἀνοίγοντας τὴν πόρτα.

Ἡ γυναίκα ἔντρομη τοῦ ἐξήγησε τὶ συνέβη καὶ τοῦ ὡμολόγησε τὴν ἀνησυχία της. Κι' οἱ δυό τους τώρα ἀκολουθήσανε τὸν ἴδιο δρόμο. Γύρω τους ὁ ἴδιο νιαούρισμα τῆς γάτας, ποὺ κανε τὴ γυναίκα νὰ τρομάξη, τὰ ἴδια χτυπήματα. Χρειάστηκε ὁ Πάττερσον νὰ παραβιάση τὴν κλειδωνιά, γιὰ νἀνοίξη τὴν πόρτα. Τὸ δωμάτιο ἦταν θεοσκότεινο.

Κι' ὅμως μιὰ ἀνάσα ἀκούόταν. Ἕνα σῶμα ἦταν ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι. Ὁ Πάττερσον στεκόταν στὴν πόρτα καὶ σχεδὸν τὴν ἔκλειε μὲ τὸ κορμί του.

— Ἔγκλημα! τραύλισε, τὸν δολοφόνησαν! κι' ἐμπόδισε τὴν εἴσοδο στὴν Μπέττυ πού, μισολυπόθυμη, σωριαζόταν στὸ δάπεδο. Ἕνα χέρι μάζεψε τὸ μικρὸ κουτὶ ποὺ εἶχε ἀκόμη δύο χάπια καὶ τὸ ἴδιο χέρι ἐγκλημάτισε κόβοντας τὸν λαιμὸ τοῦ δύστυχου Στίμψον μὲ τὸ ξυράφι. Κι' ὅλα αὐτὰ σὲ μιὰ στιγμή.

— Κυρὰ Μπέττυ, φώναξε ὁ Πάττερσον στὴν γυναίκα, κουράγιο: Θυμήσου καλὰ τὸ περιβάλλον, ὅλες τίς λεπτομέρειες γιὰ νὰ τὰ ἐκθέσης στὴν ἀνάκριση. Ἔτσι μόνο θ' ἀνακαλύψουμε τὸν ἔνοχο.

***

Ἡ ἐφημερίδες γράψανε τὴν ἴδια ἡμέρα τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ ἐργάτη. Μερικὲς μιλοῦσαν γι' αὐτοκτονία κι' ἄλλες ἐπέμεναν στὸ ἔγκλημα, ἔπειτα μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ ξυραφιοῦ ποὺ ἀνῆκε σ' ἕναν ἔνοικο, τὸν νεαρὸ χαρτοπαίκτη Τζίμ, ποὺ κατοικοῦσε μὲ τὴν γυναίκα του στὸ ἰσόγειο καὶ ποὺ δὲν μπόρεσε ν' ἀποδείξη τὸ ἄλλοθι τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ Τζίμ προφυλακίστηκε. Ἡ καταδίκη του ἦταν βεβαία....

***

Τὴν ἡμέρα τῆς δίκης ὁ Πάττερσον δεχόταν τὴν ἐπίσκεψη τῆς γυναίκας τοῦ κατηγορουμένου, ἡ ὁποία ρίχτηκε στὰ πόδια του καὶ τὸν ἱκέτευε νὰ διαλευκάνη τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνο θάνατο. Κι' ἡ Νόρμα Σάουερ, ἡ ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Πάττερσον συγκινήθηκε καὶ παρεκάλεσε κι' αὐτὴ τὸν ἐγκληματολόγο νὰ σώση τὸν ἀθῶο ποὺ θὰ καταδικαζόταν ἄδικα.

— Μοῦ ζητᾶς μιὰ μεγάλη θυσία, ἀγαπημένη μου, εἶπε πικρόχολα ὁ Πάττερσον.

Κι' ὅμως τὴν ἄκουσε κι' ἔφυγε μὲ κεφάλι σκυφτὸ, βαρύς, ἀμίλητος, σάμπως νάταν αὐτὸς ὁ ὑπόδικος.

***

«Κύριοι,

Σᾶς περιμένω εἰς τὶς ἕξη ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔλαβε χώραν τὸ ἔγκλημα, διὰ νὰ σᾶς διελευκάνω τὸ μυστήριον ποὺ τὸ περιβάλλει.

Δρ. Πάττερσον»

Αὐτὴ τὴ σημείωση ἔλαβαν δύο ἄλλοι ἄσσοι τῆς ἐγκληματσλογίας, πρὼην συνεργάται τοῦ Πάττερσον, καὶ σπεύσανε στὴν πρόσκλησή του.

***

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ: «Προχωρῶ στὴν πόρτα μὲ τὴν γυναίκα τοῦ Στίμψον. Εἶνε κλειστή, κλειδωμένη ἀπὸ μέσα. Ὅλα εἶνε κλειστά: τὸ παράθυρο, ἡ πόρτα. Στὸ ἐπάνω μέρος ὑπάρχει ἕνας σύρτης, ποὺ ὅταν γίνηκε ἡ διάρρηξη ἦταν στὴ θέση του. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν μπῆκε ὁ δολοφόνος;»

Τὸν κύτταξαν ἔκπληκτοι.

«Κι' ὅμως, κύριοι, μετὰ τὴν διάρρηξη τὸ θῦμα ἀνέπνεε ἀκόμη, ναί, ἀνέπνεε... ὥστε βλέπετε ὅτι ἄλλος εἶνε ὁ ἔνοχος κι' ὄχι ἐκεῖνος ποὺ καταδικάζετε».

Καὶ πρότεινε ἑνωμένα τὰ χέρια του γιὰ τὶς χειροπέδες...

Μιὰ μακρὰ διαμονὴ τοῦ Δρ. Πάττερσον σὲ φρενολογικὴ κλινικὴ τὸν ἀπέδωσε ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ ἐξαγνισμένο στὴν Κοινωνία καὶ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Νόρμας Σάουερ. Κ' ἕνα χέρι, τὸ ἴδιο χέρι ποὺ σκότωσε, συνεπλήρωσε τὶς κενὲς σελίδες στὸ κεφαλαιο:

«Ναί, τὸ ἐπιστημονικῶς τέλειο ἔγκλημα εἶναι δυνατὸν ὅταν διαπράττεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐπιστήμονα».

ΤΙ ΕΙΝΕ ΟΜΟΡΦΙΑ:

Σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ σὲ κάθε τόπο οἱ ποιηταὶ τραγούδησαν τὴν ὀμορφιά.

Δὲν εἶμαι ποιήτρια.

Θαυμάστρια καὶ σκλάβα τῆς ὀμορφιᾶς τῶν τραγουδιῶν πῆρα τὴ στήλη αὐτή, Κυρία μου, μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ σᾶς μεταδώσω ὅλο τὸ ἄρωμα καὶ τὴ χάρη ποὺ ἀποδίδει ἡ λέξη αὐτή: ὀ μ ο ρ φ ι ά.

Σταματῶ ὅμως ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη γραμμή.

Πέρνω μιὰ ὑποχρέωση ἀπέναντί σας, Κυρία μου, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐκπληρώσω: Θὰ εἶμαι εἰλικρινής.

Ἀκοῦστε με λοιπόν:

Γιὰ νὰ ἀποκτήσετε ὄμορφο δέρμα: Πρέπει νὰ τὸ πλένετε καλά, νὰ τὸ τρίβετε, νὰ τὸ βουρτσίζετε, νὰ τὸ μαλάζετε.

Γιὰ νὰ ἀποκτήσετε ὄμορφο χρῶμα: Πρέπει ν' ἀναπνέετε μεθοδικά, ὅσο μπορεῖτε, ἀέρα καθαρό, μέρα καὶ νύχτα.

Γιὰ ν' ἀποκτήσετε ὄμορφες γραμμὲς καὶ χαρακτηριστικά: Νὰ κοιμόσαστε ἀρκετὰ καὶ ὄχι πάρα πολύ.

Γιὰ ν' ἀποκτήσετε ὄμορφες φόρμες: Πρέπει νὰ τρῶτε ἀρκετὰ ἀλλὰ ὄχι ὑπερβολικά.

Καὶ πάντοτε, μὰ πάντοτε, ἀκοῦστε με καλά, πρέπει νὰ ἐπιβλέπετε μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὴ λειτουργία τοῦ στομαχιοῦσας.

Μὲ μιὰ λέξη. ἡ ὀμορφιὰ εἶναι ἕνα πραγματάκι λεπτὸ καὶ εὔθραυστο, σχεδὸν ἰδανικό, ποὺ χρειάζεται περιποίηση, προσοχή, τάξη μὰ ὄχι καὶ σχολαστικότητα.

Γιὰ νὰ διατηρήσετε λοιπὸν τὴ δροσιά σας, τὴν ὀμορφιά σας, τὴ γλυκύτητά σας, ὅπως τὸ λουλοῦδι, δὲν πρέπει νὰ μένετε ἀδιάφορη, οὔτε σᾶς ἐπιτρέπεταινὰ ἀγνοῆτε μερικὰ πράγματα ὑγιεινῆς, ποὺ θὰ σᾶς συστήσω εἰς τὰ ἐρχόμενα φύλλα.

Ἐν πρώτοις ὅμως τὶ εἶναι ἡ ὀμορφιά; Ὁ ποιητὴς ἀπαντᾶ:

Ὀμορφιά, εἶναι ὅλη ἡ γυναῖκα.

Ἡ ἐξήγηση εἶναι πολὺ σύντομη. Τὴ δέχομαι γιὰ σᾶς, ἀγαπητὴ Κυρία, καὶ σᾶς ἀφίνω νὰ καταλάβετε ὅπως νομίζετε ἐσεῖς καλλίτερα.

Ἐγὼ ὅμως ξέρω πὼς εἴτε εἶσθε, εἴτε δὲν εἶσθε ὄμορφη, ἂν ἀκούσετε τὶς συμβουλές μου μέχρι τέλους, δὲν θὰ πάψετε νὰ ἀρέσετε.

Ξέρετε ὅτι ὁ ἄντρας λατρεύει τὴν ἄσχημη, ὅταν τοῦ ἀρέση κι' ἀρχίση νὰ τὴν ἀγαπᾶ;

Αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι κι' ἀσχημη νὰ εἶναι ἡ γυναῖκα ἔχει χαρίσματα καὶ ὅταν ξέρη νὰ τὰ διατηρήση καὶ νὰ τὰ ἐκμεταλλευθῆ, μπορεῖ νὰ ἀρέση περισσότερο κι' ἀπὸ μιὰ «καλλονὴ» στὸν ἄντρα.

Κατ' ἀρχὴν λοιπόν, γυναῖκα ἄσχημη δὲν ὑπάρχει.

Ὅ,τι ἀρέσει ὡς ὀμορφιὰ σὲ μᾶς τοὺς Εὐρωπαίους δὲν ἀρέσει στοὺς ἄλλους λαούς.

Ἡ λευκότητα τοῦ κορμιοῦ μας δὲν προκαλεῖ καμμιὰ συγκίνηση στοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἀσίας.

Στὴν Κονχινκίνα γιὰ νἆναι ὤμορφες βάφουν τὰ δόντια τους μαῦρα.

Στὴν Κίνα παραμορφώνουν τὰ πόδια τους.

Στὴ Βραζιλία καὶ στὸ Περροῦ σφίγγουν τὸ κρανίο τῶν μωρῶν γιὰ νὰ γίνη τὸ κεφάλι μακρουλό.

Στὶς μαῦρες ἐν γένει φυλές, τρυποῦν τὶς μύτες καὶ τ αὐτιά.

Στὸ Σουντάν χαράζουν τὸ πρόσωπο.

Ἀλλοῦ, κόβουνε τ' αὐτιά, πρίζουν τὰ πόδια, τὴ μύτη ἢ τὴν κοιλιά.

Ἐμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι νιώθουμε γιὰ ὄμορφο κάθε τι τὸ ἁ ρ μ ο ν ι κ ὸ σὲ χρῶμα, σὲ γραμμή, σὲ σχῆμα ὅπως καὶ σὲ κάθε ζήτημα τέχνης, πέρνοντας τὰ κλασικὰ ἰδεώδη ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα καὶ εἰδικῶς ἀπὸ τοὺς τύπους τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἕνας παληὸς ἱσπανὸς ποιητὴς ὅμως, ποὺ ὕμνησε πολὺ τὴ γυναῖκα, νομίζει πὼς κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ ἔχη:

Τρία πράγματα λευκά: Δέρμα, δόντια, χέρια.

Τρία μαῦρα: μάτια, τσίνουρα, φρύδια.

Τρία κόκκινα: χείλια, μάγουλα, νύχια.

Τρία μακρουλά: σῶμα, μαλλιά, χέρια.

Τρία κοντά: δόντια, αὐτιά, πόδια.

Τρία φαρδιὰ: μέτωπο, πλάτες, βλέφαρα.

Τρία χοντρά: Μπράτσο, μποῦτι γάμπα.

Τρία μικρά: στῆθος, μύτη, κεφάλι.

Ὅλ' αὐτά, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, ὅπως σᾶς εἶπα, χρησιμεύουνε γιὰ τοὺς ποιητὰς καὶ τὴ φαντασία τους. Γιατὶ ἡ σημερινὴ ὀμορφιὰ εἶναι κάτι τὸ πιὸ ἐλκυστικό, τὸ πιὸ συμβατικό, φτάνει νὰ ὑπάρχη μιὰ νεανικὴ δροσιά, λίγο κέφι, ἕξυπνα μάτια, δόντια λευκά, κόκκινα χείλη, μύτη ψηλὰ σηκωμένη.

Εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς ὑγείας.

Μάλιστα, Κυρία μου, ὀμορφιὰ καὶ ὑγεία εἶναι συνώνυμα, σχετικὰ κι' ἀδιαχώριστα.

Καὶ μόνο τὸ σύνολο τῶν ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων, μιᾶς πλήρους ζωτικῆς δυνάμεως, ποὺ παρουσιάζει σὲ ἁρμονικὲς γραμμὲς καὶ χρώματα τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα μιᾶς γυναίκας, εἶνε ὁ τύπος ποὺ ἐνσαρκώνει τὴν σημερινὴ ἀντίληψη τῆς πραγματικῆς ὀμορφιᾶς.

Σ' αὐτὸ συμφωνοῦν ὄχι μόνον οἱ σύγχρονοι φυσιολόγοι, ποὺ ἀποδεικνύουν τὸ πρᾶγμα μὲ σοφὲς ἐργασίες καὶ πειράματα, ἀλλὰ καὶ οἱ καλλιτέχναι καὶ ἰδιαίτερα οἱ «αἰσθητικοί».

Πάνω σ' αὐτὰ θ' ἀσχοληθοῦμε καὶ θὰ βασίσω τὶς συμβουλές μου.

Η ΚΟΚΕΤΑ

Βραδυνὴ τουαλέττα ἀπὸ πορτοκαλλιὰ μουσελίνα. Πλαταίνει κάτω χάρις σὲ νερβὶρ ποὺ ἀρχίζουν κάτω ἀπὸ τὴν τάγια. Οἱ ἴδιες νερβὶρ δίνουν τὴ χάρη στὰ ἐπινώτια μανίκια.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ

Ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ μιὰ ἀναγνώστριά μου, μὲ τὴν παράξενη ὑπογραφή. «Ἡ π α ρ ὀ λ ί γ ο ν ν α ὐ τ ο κ τ ο ν ή σ η»

Τὸ γράμμα περιέχει τὰ ἀκόλουθα, ποὺ σᾶς παραθέτω ἐπὶ λέξει.

«Εἶμαι ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα. Ὁ πατέρας μου εἶνε ἕνας ἐργατικὸς ἀλλὰ σκληρὸς ἄνθρωπος. Ἐργάζομαι κ' ἐγὼ σ' ἕνα ἐργοστάσιο. Ἐκεῖ μέσα γνωρίστηκα μ' ἕνα συνάδελφό μου κι' ἀγαπηθήκαμε.

Δὲ βρίσκω νἆναι πρᾶγμα κακὸ ἡ ἀγάπη, καὶ, σὰν τίμιοι ἄνθρωποι ἕνα σαββατόβραδο, ποὺ εἴχαμε σκολάσει ἀπὸ τὴ δουλειὰ καὶ πήγαμε νὰ φᾶμε μιὰ πάστα καὶ νὰ κουβεντιάσουμε, ἀποφασίσαμε νὰ παντρευτοῦμε.

Τὰ εἴπαμε, τὰ ξανάπαμε καὶ συμφωνήσαμε ναρθῆ ἐκεῖνος τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ ἦταν καὶ Κυριακή, σπίτι μου νὰ μὲ ζητήση ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

Ἦρθε, ὁ πατέρας μου ἀρνήθηκε καὶ τοῦ μίλησε μάλιστα ὄχι τόσο εὐγενικά. Τὴν ἄλλη μέρα στὸ ἐργορτάσιο, οὔτε κεῖνος, μὰ οὔτε κι' ἐγὼ εἴχαμε ὄρεξη γιὰ δουλειά.

Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσις, μᾶς ἀφαιροῦσαν τὴ χαρά, μᾶς κατεδίκαζαν κι' ἐπειδὴ εἴμαστε τίμιοι, τὶ νομίζετε πὼς ἀποφασίσαμε; Ν' αὐτοκτονήσωμε.

Τὸ ἄλλο βράδυ δὲν ἀλλάξανε οἱ γνῶμες μας κ' ἐπὶ μία ἑβδομάδα, συζητούσαμε πιά, γιὰ τὸν τρόπο, τὸ μέρος καὶ τὴν ἡμέρα τῆς αὐτοκτονίας μας.

Ἀποφασίσαμε τὴν ἐρχομένη Κυριακή. Ἀπὸ τὴν Κυριακὴ ἐκείνη ἔχουνε περάσει πέντε μῆνες. Σήμερα εἶμαι παντρεμένη καὶ σὲ τέσσαρες μῆνες θὰ εἶμαι μητέρα.

Βλέπετε πὼς δὲν αὐτοκτονήσαμε.

Ἁπλούστατα σκεφτήκαμε νὰ στεφανωθοῦμε ἀφοῦ σὲ μᾶς ἀνῆκε ἡ ζωὴ καὶ ἡ νεότης καὶ ὄχι στὴ λογικὴ ἢ στὴν ἰδιοτροπία τοῦ πατέρα μου. Κ' ἔτσι, ἀντὶ νὰ πᾶμε στὸ Πολύδροσο ν' ἀφήσουμε στὸ ρέμα τὰ κορμιά μας, πήγαμε σὲ μιὰ ἐκκλησοῦλα, λειτουργηθήκαμε, βρήκαμε ἔπειτα τὸν παπᾶ, ξεμολογηθήκαμε, κ' ἔτσι αὐτὸς ἐδέχτηκε μὲ χαρὰ μέχρι τὴν ἄλλη Κυριακὴ νὰ ἑτοιμάση τὰ χαρτιά μας. Ἔτσι κ' ἔγινε. Ὁ πατέρας μου βρέθηκε κι' αὐτὸς στὸ γάμο μου. Φαίνεται πὼς ὁ παπᾶς εἶχε φροντίσει καὶ γι' αὐτό.

Καὶ τώρα, κυρία μου, δὲ σᾶς φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ λύση εἶναι ἡ καλή;»

Ἐγὼ νομίζω πὼς κάθε ζευγάρι ἀπελπισμένο, φτάνοντας στὸ ἀπροχώρητο ἀντὶ ν' ἀπελπίζεται καὶ ν' αὐτοκτονῆ, εἶναι προτιμότερο νὰ βρίσκη ἕναν παπᾶ, νὰ τοῦ τὰ ἐξομολογεῖται ὅλα καὶ νὰ τοῦ ζητῆ τὸ στεφάνωμα.

Ἕνας τρίτος ὡς σύμβουλος καὶ μάλιστα παπᾶς, μὲ δικαιώματα ἐπέμβασης καὶ ἐνεργείας, εἶναι ἡ μόνη καλλίτερη λύση γιὰ δύο τίμιους νέους ποὺ ἀγαπιῶνται.

ΠΡΙΟ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

(Παρακαλῶ τὶς ἀναγνώστριές μου ποὺ μ' ἐρωτοῦν γιὰ διάφορα προσωπικὰ ζητηματάκια τους, ν' ἀπευθύνουν τὰ γράμματά τους: «Γιὰ τὴν Κα Λάουρα, Περιοδικὸν Πάνθεον, Σωκράτους 43, Ἀθῆναι).

Ποντία.— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σας. Νομικῶς βέβαια δὲν ὑπάρχει εἴσοδος στὸ ζήτημά σας οὔτε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὴν κατάσταση ὅμως μποροῦν νὰ παραδεχθοῦν καὶ οἱ νόμοι ἀκόμα, ἂν ὑπάρξη μιὰ θεληματικὴ ἐξ ἀμφοτέρων σας συγκατάθεσις νὰ βρεθοῦν ὅλοι ἐξ ἀπροόπτου μπροστὰ σὲ τετελεσμένα γεγονότα μὴ ἐπιδεχόμενα κανένα διόρθωμα. Γιὰ τέτοιες περιπτώσεις ἔχουμε πολλὰ παραδείγματα.

Ζ ο ζ ώ.— Εὐχαριστῶ. Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς φανῶ εὐχάριστη.

Κα Μ. Ν.,— Τὸ «Γκράντ Ὀτὲλ» εἶναι τῆς Βίκι Μπάουμ, κ' ἔχει μεταφραστεῖ στὴν Ἑλληνικὴ ἀπὸ τὴν Κα Α. Λαλαούνη. Ζητεῖστε το ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Σ. Σ. Σ.: Μπράβο, εἶστε ἀξιέπαινη. Ἐλπίζω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη ὅταν ἰδωθοῦμε στὴν Ἀθήνα.

Κον Ρ: Ἔχετε δίκηο, ἀγαπητέ μου Κύριε, ποιὸς νὰ τὸ φανταζότανε πὼς ἡ ἀγάπη σας ὅλη ἄξιζε εἰκοσιπέντε δραχμές. Ὑπομονή, καὶ προσπαθῆστε νὰ εἶσθε πιὸ ἐκλεκτικός.

Σ α ρ ῆ: Ἴσως. Πάντως μόλις πληροφορηθῶ, θὰ σᾶς γράψω ἀμέσως ἰδιαιτέρως.

Π ο ν ε μ έ ν η: Γιατὶ αὐτὴ ἡ θλίψη, ἡ ἀπογοήτευση; Μήν ξεχνᾶτε ὅτι εἶσθε μόλις 20 χρονῶν καὶ ἡ ζωὴ σᾶς προσμένει χαρούμενη...

W.: Μάλιστα! Ὅποτε θέλετε. Πολὺ εὐχαρίστως.

Σ. Ρ. Ρ.: Φτάνει νἄχη κανεὶς θέλησι, δὲ χάνεται ποτέ. Ἡ μεγάλες πολιτεῖες προσφέρουν πάντα σὲ μιὰ γυναίκα ὅ,τι θελήσει.

Λ. Λ.: Ρωτῆστε τὸ γιατρό σας καὶ μάλιστα σύντομα.

Κ α λ.: Πολὺ εὐχαρίστως μιὰ Πέμπτη στὰς 7 ἀπὸ τὰ γραφεῖα.

ΛΑΟΥΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Ν' ἀπευθύνετε τὰ γράμματά σας στὴν: «Δερματολόγον», Πάνθεον, Σωκράτους 43, Ἀθήνα).

Κ λ ά δ ο ν, ἐνταῦθα: Κάνετε ἕνα πρακτικὸ φάρμακο ποὺ θὰ σᾶς συμβουλέψω. Πᾶρτε 100 δρ. ρετσινόλαδο καὶ ἑκατὸ ρῶμι ἢ κονιάκ, ἀνακατεύετε καλὰ καὶ ποτίζετε καλὰ τὶς ρίζες τρίβοντας πρὶν νὰ κοιμηθῆτε κάθε βράδυ. Ξαναρωτῆστε με ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα.

Λ ό ρ ι α: Μεταχειρισθῆτε:

Acide acetique	100 gr.
Camphre	10 »
Ess de canelle	0.20
» de girofle	0.20
» de lavande	0.20

Ζ ο σ ε λ ί ν α: Ἕνα ὑπέροχο νερὸ γιὰ φριξιὸν εἶναι τὸ παρακάτω:

Alcoolature vulnéraire	125 gr.
Vinaigre blanc	875 gr.

Κα Χ.: Ἀλείψετε τὰ χέρια σας μὲ:

Fulmicotton	3 gr.
Acéto e	20 gr.
Alcool	10 gr.
Huile de ricin	4 gr.

Τ α σ ο ῦ λ α: Συμβουλευθῆ ε ἕνα χειρουργό.

Λ. Μ.: Μὲ τὸ χυμὸ τοῦ λεμονιοῦ πρωῒ καὶ βράδυ.

ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Ἡ ἁπλή, ἡ σκέτη τουαλέττα τῶν ἀπογευματινῶν ὡρῶν βαρέθηκε τὴ μονοτονία. Ἡ γυναίκα τοὐλάχιστον φαίνεται πὼς κουράστηκε νὰ φορῆ τέσσερα χρόνια τώρα τὴν σκέτη τουαλέτα.

Κεντήματα λοιπὸν γιὰ τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα. Φροντῖδες γιὰ σχέδια, γιὰ χρώματα καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα τὸ πιὸ σπουδαῖο: Ποῦ νὰ τοποθετηθῆ τὸ κέντημα.

Λοιπὸν, ὡραῖα χρωματιστὰ κεντήματα ἀπὸ μαλλί, ἀπὸ βελοῦδο ἁπλικέ, ἀπὸ φλὸς ἢ καὶ ἀπὸ ψιλὴ θαμπὴ χάντρα, εἶναι ἡ τελευταία λέξη τῆς μόδας.

Τὰ κεντήματα αὐτὰ μποροῦν νὰ τοποθετηθοῦν στὴ φοῦσκα τοῦ μανικιοῦ, ἢ καὶ, ἂν θέλετε, στὸ φαρδύτερο μέρος τοῦ ἀγκῶνα.

Ἐπίσης μπαίνουν στὴ ζώνη, στὴν πλάτη, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ καταλήγοντας μὲ τὴ μύτη στὴ μέση.

Ἂν τὸ φόρεμα εἶναι καμωμένο μὲ τουνὶκ κεντητὴ, τότε τὸ κέντημα μπαίνει πάντοτε στὸ κάτω μέρος.

Τὸ κέντημα δὲν μπαίνει καθόλου στὸ ντεκολτὲ, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ μένη κλειστό.

Εἶναι πολὺ χαριτωμένο ἕνα ἀπογευματινὸ φόρεμα κλειστὸ ὡς τὸ λαιμὸ μὲ τὰ πλούσια σχέδια ποὺ λανσάρονται καὶ μᾶς ἐπιβάλλονται ἀπὸ τοὺς δικτάτορες τῆς μόδας.

Λοξὰ ντραπὲ γύρω στὸ λαιμὸ ποὺ καταλήγουν σὲ δυὸ λουρίδες ὡς τὴ μέση καὶ ποὺ μπορεῖ, σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο κάθε κυρίας καὶ τὴν κορμοστασιά της, νὰ ντραπάρη μὲ τὶς ἴδιες λουρίδες καὶ τὴ μέση.

Τὰ σχέδια ὅπως εἶναι, εἶναι ζήτημα φαντασίας πιά, ζήτημα καπρίτσιου καὶ σκέρτσου.

Οἱ χρωματισμοὶ εἶναι ζήτημα αἰσθητικῆς καὶ συνδυασμοῦ τοῦ φορέματος γιὰ τὸ κέντημα.

Λοιπόν, ὄχι πιὰ σκέτα τἀπογευματινά σας φορέματα, στολίστε τα, ὡραῖες μου ἀναγνώστριες, μὲ κεντήματα, ἀφοῦ μᾶς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ Α. Μ. ἡ Μόδα.

LILY

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ Η ΜΥΤΗ ΣΑΣ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Δὲν θὰ πῶ πιὰ μόνο μιὰ φράση ποὺ κάποιος Γάλλος σοφὸς εἶπε : «Un dent vaut un diamant» ἤτοι ἕνα δόντι ἀξίζει ἕνα διαμάντι. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Τὰ δόντια εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ὑγεία μας, γιὰ τὴν εὐθυμία μας, γιὰ τὴν ὠμορφιά μας.

Εἶναι ἀπαραίτητη αὐτὴ ἡ διπλῆ σειρὰ τῶν ἄσπρων μαργαριταριῶν ποὺ ξεχωρίζει ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς χείλη μας μόλις ἀνοίξωμε τὸ στόμα μας γιὰ νὰ γελάσωμε.

Πρέπει νὰ φροντίζωμε τὰ δόντια μας, γιατὶ ἡ ἀπώλεια τῶν δοντιῶν ἐπιφέρει καὶ γρήγορα γερατειά.

Πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε νὰ σπάζωμε μὲ τὰ δόντια σκληρὸ πράματα : καρύδια, φουντούκια, ἀμύγδαλα.

Πρέπει νὰ ἀποφεύγωμε νὰ τὰ φέρνωμε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ πολὺ κρύα ἢ τὰ πολὺ ζεστὰ φαγητὰ ἢ ποτά.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ τρόφιμα εἶναι βλαβερὰ γιὰ τὰ δόντια : τὰ ξυνά, τὰ ξυδάτα, τὰ ζαχαρωτὰ,γι' αὐτὸ συμβουλεύομε νὰ πλένετε τὸ στόμα ἀμέσως μετὰ τὸ φαΐ.

Ἐπίσης πρωΐ καὶ βράδυ μὲ μιὰ βουρτσίτσα πρέπει νὰ τρίβωμε τὰ δόντια μας.

Ἡ βοῦρτσα δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ σκληρὴ γιὰ νὰ μὴ ματώνη τὰ οὖλα.

Μποροῦμε νὰ μεταχειριζώμαστε γιὰ τὸ πλύσιμο τῶν δοντιῶν καὶ μονάχα σαποῦνι λευκὸ τοῦ λαδιοῦ, ποὺ εἶναι ἡ καλλίτερη ὀδοντόπαστα γιὰ τὰ δόντια καὶ τὴν ὑγιεινὴ τοῦ στόματος.

Ἂν ὅμως ἡ γεύση τοῦ σαπουνιοῦ δὲν σᾶς ἀρέση, σᾶς δίνω μερικὲς συνταγὲς καλὲς ποὺ μπορεῖτε νὰ φτιάσετε μόνες σας ἢ στὸ φαρμακοποιό σας καὶ νὰ τὶς μεταχειρίζεστε.

1) 125 gr. de miel
60 » d' alun
60 » iris en poudre

2) 0 20 gr. thymol
2.50 » acide benzoique
3.— » Teinture eucalyptus.
350.— » Νερό.

Τ' ἀνακατώνετε ὅλα μαζὶ σ' ἕνα μπουκάλι.

3) 2 gr. Charbon de saule pulverisé
1 » Chlorate de potasse pulverisé
1 » Hydrolat de menthe.

4) Ἀνακατώνετε :
10 gr. Charbon végétal
8 » Magnésie
2 » Sulfate de quinine

5) Τρίψετε μιὰ χοῦφτα φύλλα λεβάντας καὶ μιὰ χοῦφτα θυμάρι καὶ ἀνακατεύετέ τα μαζὶ μ' ἕνα λίτρο ροῦμι.

ΤΑ ΟΥΛΑ

Ὅταν τὰ οὖλα σας εἶνε μαλακὰ καὶ ματώνουν διαρκῶς,μπορεῖτε νὰ τὰ δυναμώσετε μασώντας συχνὰ φυλλαράκια ρόκας

Τὸ λεμόνι ἐπίσης κάνει καλὸ στὰ οὖλα, ὅταν τὰ βρέχετε μ' ἕνα πινελάκι προσέχοντας νὰ μὴν ἀγγίζη τὰ δόντια.

Ἐπίσης σᾶς δίνω καὶ μιὰ συνταγή.

15 gr. quinquina
6 » ratanhia
5 » Chlorate de potasse.

Καὶ μιὰ ἄλληπρακτική Μιὰ χοῦφτα θυμάρι μιὰ χοῦφτα λεβάντες λίτρο ροῦμι πλένετε τὸ στόμα.

Ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ὀμορφιᾶς τοῦ προσώπου μας. Εἴτε ἄσχημη εἶναι εἴτε κανονικὴ ἑλκύει ἀμέσως τὴν προσοχὴ ἐκείνου ποὺ θὰ σᾶς κυττάξη.

«Ἂν ἡ μύτη τῆ; Κλεοτάτρας ἦταν πιὸ μικρή, ὅλη ἡ ὄψη τοῦ κόσμου θὰ ἦταν ἀλλοιώτικη» μᾶς λέγει ὁ ἱστοριογράφος τῆς ἐποχῆς.

Καὶ πράγματι ἡ μύτη εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκφραστικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου. Μιὰ τσαχπίνικη μύτη, μιὰ σηκωτὴ πρὸς τὰ πάνω, μιὰ μύτη λεπτὴ, κερένια, πόση ἔκφραση δίνει στὴν ὅλη ἐμφάνιση μὰ καὶ σ' αὐτὸ τὸν χαρακτῆρα σας ἀγαπητή μου ἀναγνώστρια.

Μαζὶ μὲ τὶς ἴσιες, τὶς καλὲς, τὶς κοντυλένιες ὑπάρχουνε καὶ πολλὲς βέβαια ἐλαττωματικές, χοντρὲς, μεγάλες, πλακωτές, σουβλερές. Γι' αὐτὲς ὅλες ἔχει ἐπέμβει εὐτυχῶς ἡ χειρουργικὴ καὶ μᾶς κάνει θαύματα.

Θάσχοληθῶ, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, σήμερα μονάχα γιὰ ὡρισμένες παθήσεις τῆς μύτης,ποὺ διορθώνονται κ' ἐξαφανίζονται μὲ τὶς συμβουλὲς ποὺ θὰ σᾶς δώσω.

Ἀκούω καμμιὰ φορὰ νὰ λέει καμμιὰ ἀπὸ μᾶς : «Μὲ κιίει ἡ μύτη μου». Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παίρνετε 10 γραμμάρια βόρακα σκόνη καὶ τὸ ρίχνετε σὲ 150 γραμμάρια νερὸ, προσθέτετε μιὰ κουταλιὰ κολώνια, τάνακατεύετε καὶ ποτίζετε τὴ μύτη σας πότε—πότε χωρὶς νὰ τὴ σφουγγίζετε.

Ἂν οἱ ρώθωνες μέσα κάνουν κάποιο ἐλαφρὸ θόρυβο σὰ ροχαλητό, ρουφήξετε λίγο ζεστὸ νερό.

Ἰδίως ποτὲ σας νὰ μὴ πλένετε τὴ μύτη σας μὲ κρύο νερό. Βλάπτει πάρα πολὺ στὸ χρωματισμὸ τῆς ἐπιδερμίδος.

Ἡ μύτη σας κοκκινίζει; Μπορεῖ νὰ φταίη ἡ ἐπιδερμίς. Τότε τὴν ἀλείφετε μὲ τὸ ἑξῆς :

100 gr. Eau de rose
10 » Sulfate de Magnesie
25 » Hyposulfite de soude

Μεταχειρισθῆτε ζεστό.

Ἐπίσης :

4 gr. Gomme de Sénégal
10 » Souffre precipité
15 » Teinture de benjoin
100 » Eau de rose.

Ἀποφεύγετε νὰ μεταχειρίζεσθε ὑγρὰ ἢ πομάδες γιὰ τὴ μύτη ποὺ γυαλίζει. Βρέχετέ την μὲ χυμὸ λεμονιοῦ, νερὸ κατραμιοῦ, μαῦρο σαποῦνι.

Φροντίζετε νὰ πλένετε καθημερινῶς ἐσωτερικῶς τὴ μύτη μὲ ζεστὸ νερό.

Ἔπειτα κάνετε ἐλαφρὲς εἰσπνοές.

ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΟΛΕΣ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΧΑΡΙΤΟΣ

Στὸ διαγωνισμὸ αὐτὸ μπορεῖ νὰ λάβη μέρος ὁποια κυρία ἢ δεσποινὶς θελήση, χωρὶς κανένα ἄλλο προσὸν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ χάρη της ἢ τὴν τσαχπινιά της — στέλνοντας στὰ γραφεῖα μας μιὰ καλλιτεχνικὴ φωτογραφία της μεγέθους : 20×30 πολὺ καθαρή, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ γίνη κλισέ.

Ὅσες φωτογραφίες κριθοῦν δημοσιεύσιμες, θὰ δημοσιευθοῦν σὲ προσεχῆ φύλλα μας ὁλοσέλιδες καὶ θὰ κληθοῦν οἱ ἀναγνῶστες μας νὰ διαλέξουν τὶς τρεῖς καλύτερες. Ἀπ' αὐτὲς τὶς τρεῖς καλύτερες, θὰ γίνη ἡ ἐκλογὴ τῆς «Χαριτωμένης τοῦ 1934», ἀπὸ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ καλλιτεχνῶν (ζωγράφοι, γλύπται συγγραφεῖς).

«Η ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ τοῦ 1934» θὰ λάβη ὡς δῶρον μίαν πολυτελεστάτην τουαλέτταν χροσοῦ καὶ ἡ φωτογραφία της θὰ δημοσιευθῆ ἔγχρωμος εἰς τὸ ἐξώφυλλόν μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

1) Ἡ φωτογραφία μπορεῖ νἆναι ὁλόσωμη, ἢ μόνον κεφάλι στὸ ὕπαιθρο ἢ σὲ ἐσωτερικὸ (καὶ συμπλέγματα ἀκόμη δύο κυριῶν εἶναι δεκτὰ) ἀρκεῖ νὰ εἶναι καθαρὴ καὶ εἰδικὰ φτιαγμένη γιὰ νὰ γίνη κλισέ.

2) Προσοχὴ πρὸ παντὸς εἰς τὴν στάσιν : Μιὰ σκερτσόζικη ἢ μιὰ τσαχπίνικη ἔκφρασις, ἕνα πρωτότυπο σκέρτσο, ἕνα πικάντικο χαμόγελο, μιὰ ρυθμικὴ κίνησις, ἕνα ἰδιότυπο ἀξεσουὰρ (ἕνα γατάκι, ἕνα λουλούδι, ἕνα ὄργανο κτλ.) ἕνας γουστόζικος διάκοσμος, θὰ παίξουν μεγάλο ρόλο στὴν κρίση τοῦ κοινοῦ ἄλλὰ καὶ τῶν Κριτῶν μας, ποὺ δὲν θὰ ἐκλέξουν βέβαια κάτι ἄψυχο ἢ μαρμαρένιο, ἀφοῦ ὁ διαγωνισμός μας δὲν εἶναι διαγωνισμὸς καλλονῆς ἀλλὰ «διαγωνισμὸς Χάριτος».

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΟΛΩΝΙΑ

Huile volatile de pergamote	100	gr.
» » » citron	100	»
» » » cedrat	100	»
Huile volatile de romarin	50	»
» » » fleurs d' oranger	50	»
» » » lavande	50	»
» » » cannelle	25	»
Alcool á 90	12000	»
Alcool de melisse composé	1500	»
Alcoolat de romarin	1000	»

Ἀνακατώνετε καλὰ καὶ ἀφίνετε τὸ ὅλον μῖγμα νὰ ἡσυχάση. Μετὰ στραγγίζετε..

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ

ΤΑΡΑΜΟΣΑΛΑΤΑ.— Βάζομε 50 δράμια ταραμᾶ σὲ χλιαρὸ νερὸ νὰ ξαρμυρίση. Κατόπιν χύνομε τὸ νερὸ αὐτὸ καὶ τὸν πλένομε μὲ ἄλλο. Τὸν βάζομε σ' ἕνα ξύλινο γουδὶ καὶ τὸν κοπανίζομε καλὰ καὶ ἔπειτα προσθέτομε 25 δράμια ψίχα ψωμιοῦ, τὴν ὁποίαν ἔχουμε μουσκέψει καὶ στραγγίσει. Ἐξακολουθοῦμε τὸ κοπάνισμα μέχρις ὅτου γίνουν πολτὸς καὶ τότε ἀρχίζομε νὰ βάζωμε σιγὰ - σιγὰ τὸ λάδι, τὸ λεμόνι (ἢ ξύδι) καὶ λίγο νερό, δουλεύοντες μὲ τὸ κουτάλι πλέον."Αμα ἑτοιμασθῆ ἡ ταραμοσαλάτα, προσθέτομε λίγο ψιλοκομμένο κρεμμύδι.

ΠΕΡΔΙΚΑ ΣΑΛΜΟ.—Τὶς μαδᾶμε καὶ κόβομε πρῶτα τοὺς μηρούς. Ἔπειτα χωρίζομε τὴ ράχη σὲ δύο καὶ τὸ στῆθος κατὰ μῆκος σὲ τρία μέρη. Τὰ βάζομε ὅλα μαζὶ στὴν κατσαρόλα μὲ βούτυρο καὶ ἀνάλογο ἄσπρο κρασὶ (100 δράμια σὲ 2—3 πέρδικες) Σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ τὴν βάζομε στὴ φωτιά. Ἔπειτα ἑτοιμάζομε τὴ σάλτσα ὡς ἑξῆς : Στραγγίζομε τὸ βούτυρο μὲ τὸ ὁποῖον τὶς ψήσαμε σ' ἕνα τηγάνι καὶ προσθέτομε 3—4 κουταλιὲς τῆς σούπας ἀλεῦρι καὶ ἂν τὸ βούτυρο εἶναι λίγο, προσθέτομε καὶ ἄλλο. Βάζομε τὸ τηγάνι στὴ φωτιὰ καὶ τ' ἀνακατεύομε μ' ἕνα κουτάλι ἕως ὅτου τὸ ἀλεύρι πάρη χρῶμα καστανί. Ὅταν χρωματισθῆ, τὸ σβύνομε μὲ τόσο νερὸ ἢ ζουμὶ κρέατος, ὥστε τὸ ὅλον παρασκεύασμα νὰ γίνη μία σάλτσα ἀραιὰ καὶ ἀνακατεύομε μ' ἕνα κουτάλι διαρκῶς γιὰ νὰ μὴ σβολιάση. Τότε τὸ ρίχνομε στὴν κατσαρόλα ποὺ εἶναι οἱ πέρδικες, προσθέτοντες, δεμένα μάτσο γιὰ νὰ μὴ σκορπίσουν, ἕνα φύλλο δάφνης, λίγα σπυριὰ πιπέρι, λίγο σέλινο ἢ μαϊντανὸ ρίζες. Ρίχνομε λίγο ἁλάτι καὶ δυὸ κουταλιὲς πελτὲ (στὶς 2—3 πέρδικες). Σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφήνομε νὰ ψηθοῦν οἱ πέρδικες. Ὅταν ψηθοῦν, ἀφαιροῦμε τὸ δέμα μὲ τὸ σέλινο κτλ., καὶ τὰ σερβίρομε ὡς ἑξῆς : Βάζομε τὸ κρέας στὴ μέση τῆς πιατέλλας καὶ γύρω κρουτόν. Τὰ κυνήγια γενικῶς πρέπει νὰ τ' ἀποφεύγουν οἱ νεφριτικοί, διαβητικοί, ἀρθριτικοί, ρευματικοί, λιθιῶντες καὶ οἱ παχύσαρκοι. Μόνον οἱ ἀπολύτως ὑγιεῖς πρέπει νὰ τὰ τρῶνε.

ΣΟΥΤΖΟΥΚΑΚΙΑ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ. Ζεματίζομε 25—30 δράμια ρύζι καὶ τὸ βάζομε μαζὺ μὲ μιὰ ὀκᾶ κυμᾶ, 2 ἀσπράδια αὐγῶν, 2—3 ψιλοκομμένα κρεμμύδια, λίγο διόσμο καὶ ἁλατοπίπερο, σὲ μιὰ λεκάνη καὶ τὰ ζεματοῦμε. Ἔπειτα ζεματίζομε λίγα φύλλα λάχανο καὶ τὰ βάζομε στὸν πυθμένα καὶ στὰ πλάγια μιᾶς κατσαρόλας, τὴν ὁποίαν ἔχομε ἀλείψει μὲ βούτυρο. Πλάθομε τὰ σουτζουκάκια μὲ τὰ χέρια τὰ ὁποῖα βρέχομε γιὰ νὰ μὴν κολλάη ἀπάνω τους ἡ ζύμη. Βάζομε τὰ σουτζουκάκια στὴν κατσαρόλα μὲ τὰ φύλλα τοῦ λάχανου, τοποθετοῦντες στὶς πλευρές τους κομμάτια λάχανο γιὰ νὰ μὴν κολλᾶνε μεταξύ τους. Ἐὰν βάλωμε δύο στρώσεις σουτζουκάκια, θὰ βάλωμε μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης φύλλα λάχανο. Τ' ἁλατίζομε λίγο ἀκόμα καὶ βάζομε νερὸ ἕως ὅτου σκεπασθοῦν. Βάζομε ἐπάνω τους ἕνα πιάτο ἀνάποδα. γιὰ νὰ μὴν ἐπιπλέουν, σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ τὴν βάζομε σὲ σιγανὴ φωτιὰ νὰ βράσουν. Ὅταν βράσουν καὶ μείνη τόσο ζουμὶ, ὥστε ν' ἀρκῆ γιὰ τὴ σάλτσα, τότε ἑτοιμάζομε τὸ αὐγολέμονο, μὲ τὸ ὁποῖο τὰ περιλούομε, ἀφοῦ πρὶν τὰ τοποθετήσομε στὴν πιατέλλα.

ΑΡΝΙ ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ.—Πέρνομε τὸ κρέας (πολλοὶ προτιμοῦν μπούτι), τὸ ἁλείβομε καλὰ μὲ χυμὸ λεμονιοῦ, τοῦ ἀνοίγομε λίγες τρύπες μὲ τὸ μαχαῖρι σὲ διάφορα μέρη καὶ βάζομε μέσα ἁλάτι, πιπέρι καὶ σκόρδο ἂν θέλωμε. Ἐπίσης τὸ ἐξωτερικὸ μέρος τὸ ἀλείβομε μὲ λίγο βούτυρο. Τὸ τυλίγομε πρῶτα μ' ἕνα λαδόχαρτο, ὕστερα μὲ ἄλλο χαρτὶ καὶ τρίτο μὲ χασαπόχαρτο. Τὸ δένομε μὲ σπάγκο καλὰ καὶ τὸ στέλνομε στὸ φοῦρνο.

ΑΓΓΙΝΑΡΕΣ ΑΛΑ ΠΟΛΙΤΑ.—Καθαρίζομε ἀπὸ τὰ ἔξω φύλλα τὶς 10—15 ἀγγινάρες καὶ κόβομε σὲ μικρὰ κομμάτια τὰ κοτσάνια τους μὲ τὸ χέρι καὶ ὄχι μὲ μαχαίρι καὶ τὶς ρίχνομε σὲ μιὰ λεκάνη ποὺ ἔχει νερό καὶ λίγο ἁλάτι, ἀφοῦ προηγουμένως τὶς τρίψωμε μὲ λεμόνι γιὰ νὰ μὴ μαυρίσουν. Ρίχνομε ἔπειτα στὴν κατσαρόλα 100—125 δράμια λάδι κι' ἕνα ψιλοκομμένο κρεμμύδι. Ἀφοῦ τὰ ζεστάνωμε, χωρὶς νὰ κοκκινίση τὸ κρεμμύδι, προσθέτομε μισὴ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ ἀλεῦρι, τ' ἀνακατώνομε καὶ ρίχνομε τόσο νερό, ὥστε νὰ σκεπαστοῦν οἱ ἀγγινάρες, 7—8 μικρὰ ξεραὰ κρεμμύδια, 2 κουταλιὲς ἄνιθο ψιλοκομμένο, ἁλάτι, πιπέρι καὶ τὸ ζουμὶ 2 λεμονιῶν. Βάζομε ἕνα ἄσπρο χαρτὶ ἐπάνω (ὅση εἶναι ἡ περιφέρεια τῆς κατσαρόλλας) γιὰ νὰ μὴ ἐξέχουν οἱ ἀγγινάρες καὶ μαυρίσουν, σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφήνομε νὰ βράσουν μιὰ ὥρα. Ἀφοῦ ψηθοῦν δὲν τὴν ξεσκεπάζομε παρὰ ὅταν κρυώση, γιὰ νὰ μὴ μαυρίσουν καὶ τὶς σερβίρομε μὲ τὸ κοτσάνι πρὸς τὰ ἄνω.

ΤΣΑΓΙ—Πῶς ἑτοιμάζεται : Βράζομε νερὸ καὶ ὅταν κοχλάση, κατεβάζομε τὴν κατσαρόλα, ρίχνομε τὸ νερὸ στὴν τσαγιέρα, προσθέτομε τὸ ἀνάλογο τσάϊ, σκεπάζομε τὴν τσαγιέρα καὶ μετὰ 5 λεπτὰ εἶναι ἕτοιμο. Τὸ σερβίρομε στὰ φλυτζάνια, περασμένο ἀπ' τὸ τρυπητὸ τῆς τσαγιέρας. Στρώσιμο τοῦ τραπεζιοῦ : Τὸ τραπεζομάντηλο καὶ ἂν δὲν εἶναι λινὸ νἆναι πολὺ λευκὸ καὶ καλὰ σιδερωμένο. Ἐπίσης τὰ πετσετάκια συνήθως εἶναι κεντημένα. Στρώνομε τὸ τραπεζομάντηλο καὶ τὸ τεντώνομε καλὰ, ἂν θέλωμε βάζομε στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ ἕνα μικρότερο τραπεζομάντηλο, ὁποιουδήποτε σχήματος, τὸ ὁποῖον λέγεται σεμὲν ντὲ τάμπλ. Θὰ ὑπολογίσωμε πόσοι θὰ καθίσουν στὸ τραπέζι καὶ θὰ τοποθετήσωμε σὲ ἀνάλογες ἀποστάσεις τὰ σερβίτσια. Δηλαδὴ, τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ πιατάκι του καὶ μπροστὰ ἀπ' αὐτὸ ἕνα πιατάκι γιὰ τὸ βούτυρο, τὴ μαρμελάδα κλπ., τὰ μαχαιροπήρουνα καὶ τὸ κουταλάκι. Ἀριστερὰ τοῦ πιάτουπάει τὸ πηροῦνι καὶ ὁριζοντίως ἀπ' ἔξω τὸ κουτάλι. Βάζομε στὸ τραπέζι μιὰ ἢ δυὸ ζαχαριέρες, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τῶν καλεσμένων, μιὰ ἢ δυὸ γαλατιέρες, τὰ πιατάκια μὲ τὰ γλυκίσματα, τὰ κέϊκ, τὰ μπισκότα, τὰ κουλουράκια, τὴ μαρμελάδα, τὸ φρέσκο βούτυρο καὶ ὅ,τι ἄλλο πρόκειται νὰ προσφέρωμε. Ἕνα μικρὸ μπουκέτο λουλούδια μπορεῖ νὰ στολίση τὸ τραπέζι, ἕνα μπουκάλι κονιὰκ καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶναι ἀπαραίτητο.

Ἡ τσαγιέρα μὲ τὸ τσάϊ καὶ ἕνα δοχεῖο μὲ ζεστὸ νερὸ γιὰ ν' ἀραιώση ὅποιος θέλει τὸ τσάϊ, φθάνουν στὸ τραπέζι τὴ τελευταία στιγμή.— Πῶς σερβίρεται : Ἡ οἰκοδέσποινα παίρνει τὸ φλυτζάνι της, τὸ γεμίζει τσάϊ, ρωτάει τὴν κυρία ποὺ θὰ τῆς τὸ προσφέρη ἂν τὸ πίνη ἐλαφρὸ ἢ βαρὺ, μὲ γάλα ἢ μὲ κονιάκ, μὲ πολὺ ἢ λίγη ζάχαρι καὶ ἀναλόγως τὸ ἑτοιμάζει. Τὸ προσφέρει ἔτσι γεμάτο, ἀρχίζουσα ἀπ' τὶς κυρίες καὶ τοὺς γεροντότερους καὶ πέρνουσα τὸ ἄδειο ποῦναι μπροστά τους.

Πῶς πίνεται : Μόλις μᾶς προσφέρουν τὸ φλυτζάνι, πέρνουμε βουτήματα καὶ ἀρχίζομε νὰ τρῶμε χωρὶς νὰ τὰ βουτᾶμε, ἐνῶ πίνομε τὸ τσάϊ μόνο του. Μποροῦμε νὰ ζητήσωμε, ἂν θέλωμε καὶ δεύτερο, ὄχι ὅμως καὶ τρίτο. Δὲν εἶνε σωστό. Τσάϊ μπορεῖ νὰ προσφερθῆ καὶ μετὰ τὶς 10 τὸ βράδυ, ἐὰν ἡ ἐσπερὶς πρόκειται νὰ παραταθῆ πέρα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι	Βράδυ
ΠΕΜΠΤΗ	
Ψάρι βραστὸ σούπα	Αὐγὰ βραστὰ, πατάτες, κομπόστα
Τυρί, φρουῦτα	
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	
Ταραμοσαλάτα	Χόρτα ραδίκια
Ἐλιὲς—φρουῦτα	Ἐλιὲς—κομπόστα
ΣΑΒΒΑΤΟΝ	
Πέρδικα σαλμὸ	Πιλάφι σκέτο
Πατάτες τηγανιτὲς	Τυρὶ φέτα—φρουῦτα.
ΚΥΡΙΑΚΗ	
Σουτζουκάκια	Σούπα χόρτα
Τυρὶ—φρουῦτα	Γιουρτι—κομπόστα.
ΔΕΥΤΕΡΑ	
Ἀρνὶ στὸ χαρτὶ	Μακαρόνια σάλτσα
Τυρὶ—σαλάτα—φρουῦτα	Αὐγὰ μάτια, φρουῦτα
ΤΡΙΤΗ	
Φασόλια γιαχνὶ	Κουνουπίδι βραστὸ
Ρέγκα—φρουῦτα	Ἐλιὲς—κομπόστα
ΤΕΤΑΡΤΗ	
Ἀγγινάρες ἀλὰ πολίτα	Παντζάρια—ἐλιὲς
Ἐλιὲς—φρουῦτα	Χαλβᾶς

ΤΟ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΙ ΤΕΡΑΪΓ

Η συνθήκη τοῦ αἵματος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ : ΟΙ ΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ

Ἕνας μυστηριώδης ἄνθρωπος, ὁ ταγματάρχης Λεόν, ἱδρύει τὴν ἑταιρίαν τοῦ ξίφους μὲ ἕξη ἀνθρώπους ἀπελπισμένους ἀλλὰ καὶ τρομεροὺς ξιφομάχους. Φανερὸς σκοπός της ἦταν νὰ ἐπιτύχουν τὰ μέλη τοὺς σκοπούς των· ἀλλ' ὁ ταγματάρχης ἔχει τοὺς δικούς του σκοποὺς ποὺ δὲν τοὺς ξέρει κανείς. Καὶ πρῶτον βοηθεῖ τὸν Γοντράνον δὲ Λασὲ νὰ πάρῃ πίσω τὴν Λεόνην ποὺ τὴν ἀγαποῦσε, ἀπὸ τον ληστὴν Γιουζέππον μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε αὐτὴ κλεφτῆ. Ἀλλὰ μόλις τοῦ τὴν ἔδωσε τὸν ἀναγκάζει νὰ μονομαχήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν στρατηγὸν Ρουβιγνὺ ἐπιστήθιον φίλον τοῦ πατέρα του, ὕστερα τὸν στέλνει νὰ βοηθήσῃ τὸν ἑταῖρον δ' Ἀστὺ νὰ πάρῃ γυναῖκα τὴν ξαδέλφην του Μαργαρίταν. Ὁ Γοντράνος ἐρωτεύθη τὴν Μαργαρίταν καὶ ἐκείνη τὸν ἀγάπησε. Ἀλλ' ὅταν τὴν ἔκλεψε παρουσιάσθη ἡ Λεόνη ἡ ὁποία ἰσχυρίσθη ὅτι ἦταν ἄνδρας της καὶ ἡ Μαργαρίτα τὸν ἔδιωξε. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ταγματάρχης ἐξακολουθεῖ τὰς δολοπλοκίας του κατὰ τοῦ δὲ Βέρν, ὁ ὁποῖος εἶχε θείαν τὴν βαρώνην Μορντιέ. Ὁ ἄνδρας τῆς βαρώνης, προαισθανόμενος τὸ τέλος του τῆς ἀποκαλύπτει ὅτι τὸ παιδί του δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ πιστεύεται ἀλλ' ὁ δὲ Βέρν. Ἕνα πρωῒ ὁ ταγματάρχης Λεὸν ἐπεσκέφθη τὸν δ' Ἀστὺ ποὺ συνομιλοῦσε μὲ τὸν ἄλλον ἑταῖρον τοῦ ξίφους, τὸν Ἐμμανουήλ. Τοῦ ἀνέθεσε νὰ φροντίσῃ, ν' ἀγαπηθῇ ἀπ' τὴν νεαρὰν χήραν Μορ Ντιὲ τὴν θεία τοῦ δὲς Βέρν καὶ ἐπῆγε ἔπειτα πρὸς συνάντηση τοῦ Ἕκτορος Λαμβλίνου, τὸν ὁποῖον ἔστειλε στὸ Ἀλγέρι νὰ μονομαχίσῃ μὲ τὸν δὲ Βέρν. Ἐκεῖνος πῆγε, ἐμονομάχησε ἀλλ' ἐχτυπήθη καὶ ὅταν ὁ δὲ Βέρν ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλλία τὸν παρακάλεσε, νὰ πάῃ στὸν ταγματάρχη καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ ὅτι ἐπληγώθη βαρειά. Ὅταν ὁ Λέον τὄμαθε ἐφρόντισε καὶ ἔστειλε νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸν δὲ Βέρν ὁ ἱππότης δ' Ἀστύ. Ἀλλὰ κι' αὐτὸν τὸν ἐπλήγωσε βαρειά. Τότε ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐξοντώσῃ μὲ ἄλλο τρόπο καὶ πῆγε στὴ Λεόνη. Τὴν ἔκανε νὰ ζηλέψῃ τὴν ἔπεισε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό του καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Γοντράνου ὁ ὁποῖος μετὰ τὴ φυγή της πῆγε στὸν ταγματάρχη καὶ τοῦ γύρεψε νὰ φροντίσῃ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Ἐκεῖνος ὑπεσχέθη νὰ τὴν βρῇ σὲ εἴκοσι τέσσερες ὧρες. Ὁ Γοντράνος ἔφυγε καὶ ὁ μυστηριώδης ἀρχηγὸς ἔμεινε μόνος.

(Συνέχεια)

Ὅποιος τὸν ἔβλεπε, θὰ τὸν ἐνόμιζε γιὰ μιὰ μεγαλοπρεπῆ προσωποποίηση τοῦ κακοῦ, γιὰ ἄνθρωπο ποὺ δὲν ὀπισθοχωρεῖ μπροστὰ σὲ κανένα ἐμπόδιο προκειμένου νὰ φθάσῃ στὸ σκοπό του, σκοπὸ λαμπρὸ ἢ καταχθόνιο.

— Δυστυχισμένη Λεόνη! ἐψιθύρισε. Αὐτὴ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς χυδαίους αὐτοὺς ποὺ ἐμάζεψα καὶ τοὺς ἔκανα ἕνα μάτσο. Ἐγὼ μονάχα εἶμαι ὁ δυνατὸς σ' αὐτὴ τὴν ἑταιρία, ποὺ εἶναι ἔργον μου καὶ τὴν ἔκανα γιὰ τὸ συμφέρο μου.

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ἠλίθιοι! ἐσυνέχισε. Σᾶς ὑπηρέτησα ὅλους· ἀλλ' ὅταν θἄρθῃ ἡ ὥρα νὰ κανονίσουμε τοὺς λογαριασμούς μας, θὰ ἰδοῦμε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ ὑπηρέτησε τὸν ἄλλον: ἐγὼ σᾶς ἢ σεῖς ἐμένα. Μοῦ ἀνήκετε ὅλοι, εἴσαστε σκλάβοι μου γιατὶ εἴσαστε ἐγκληματίαι.

Ἀρκετὲς στιγμὲς ἔμεινε σιωπηλός.

— Τί παράδοξο, ἐμουρμούρισε πάλι, κι' αὐτὸς ὁ Σατανᾶς θὰ γελοῦσε ἂν ἤξερε ὅτι ἀγαπάω τὸ παιδί μου, καὶ ὅτι, γιὰ νὰ κάνω κάποιον πλούσιο, σωρεύω ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα καὶ ἀνακατεύω ὅλον αὐτὸ τὸν βοῦρκο. Ὅσο γιὰ τὴν Λεόνη, εἶναι δυνατὴ καὶ ἀξιοθαύμαστη γιατὶ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀρετή. Ἀλλὰ μιὰ καὶ ξέρει τὸ μυστικό μου, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἐγκαταλείψω στὴν τύχη της.

Ἕνα τρομερὸ χαμόγελο πλανήθηκε στὰ χείλη τους. Κι' αὐτὸ τὸ χαμόγελο ἦταν ἡ ἀνέκλητη καταδίκη της...

Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς φυγῆς τῆς Λεόνης, ὁ ταγματάρχης τὴν ἐγκατέστησε εἰς ἕνα μέγαρο τῆς ὁδοῦ Σωσσὲ δ' Ἀντίν. Τῆς συνέστησε νὰ πάῃ τὸ βράδυ στὸ μελόδραμα μὲ κατεβασμένο τὸ πέπλο της, τῆς ἔδωσε τὸ εἰσιτήριο ἑνὸς θεωρείου καὶ τὴν ὡδήγησε πῶς θὰ φερότανε στὸν δὲ Βέρν, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ σπίτι ἐπῆγε γιὰ νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψη.

Ὁ δὲ Βέρν, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔπερνε εἰδήσεις γιὰ τὸν δ' Ἀσύ, ποὺ εἶχε τρυπημένο τὸν λάρυγγα, ἀλλ' ὁ ταγματάρχης προσποιήθηκε ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸν ἱππότην. Στὴν συζήτηση ἐκεῖνος, τοὖπε γιατὶ μονομάχησαν καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ τὴν Λεόνην, γιὰ τὴν ὁποία τόσες φορὲς τοὖχαν μιλήσῃ οἱ φίλοι του.

Ὁ ταγματάρχης ἀπήντησε ὅτι τὴν γνώριζε, ὅτι μάλιστα ἐκείνη θὰ πήγαινε στὸ μελόδραμα, ἀλλὰ τοῦ συνέστησε νὰ μὴ ἀσχοληθῇ μ' αὐτήν, γιατὶ θὰ ἔχῃ νά κάνῃ μὲ τὸν ἐραστή της Γοντράνον δὲ Λασώ. Ἐπροκάλεσε μὲ τέχνη τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ νέου, ἔθιξε τὴν φιλοτιμία του, τὸν παρεκίνησε νὰ πάῃ κι' αὐτὸς στὸ μελόδραμα καὶ χάρις στὶς ἐνέργειές του, τὸ βράδυ εἰς τὴν παράστασιν ὁ δὲ Βέρν βρέθηκε στὸ ἀπέναντι θεωρεῖο ἐκείνου ὅπου ἦταν ἡ Λεόνη, ποὺ τὴν εἶχε εἰδοποιήσῃ καὶ τὴν εἶχε διδάξει ὁ ταγματάρχης, πῶς θὰ φερότανε καὶ τί θὰ ἔκανε.

Οἱ φίλοι του εἶπαν στὸν Ὀκτάβιο ποιὰ ἦτο κι' ἐκεῖνος τῆς ἔστειλε ἕνα σημείωμα ποὺ τῆς ζητοῦσε συνέντευξη. Ἐκείνη τοῦ ἀπήντησε ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ κάνῃ χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ ἡ ζωή της.

Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὴν πειράξῃ, ἀφ' οὗ θὰ τὴν ἐπροστάτευε αὐτός; Σ' σὺ ἡ τὴ σκέψη ὁ δὲ Βέρν, ἐθύμωσε. Πῆγε στὸ θεωρεῖο τῆς Λεόνης καὶ τῆς ἐδήλωσεν ὅτι τὴν ἀνελάμβανε ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ ἀδιαφοροῦσε διὰ τοὺς θυμοὺς ἐκείνου ποὺ τὴν τρομοκρατοῦσε κι' εἶχε ἀπειλήσει πῶς θὰ τὴν σκότωνε, καὶ μοναχὰ τὸ πέπλο της ἂν ἐσήκωνε κι' ἔδειχνε τὰ ὄμορφα μάτια της.

— Κύριε! ἐψιθύρισε ἡ Λεόνη, φύγετε, σᾶς παρακαλῶ. Μ' ἀγαπάει ἕνας ἄνθρωπος καὶ θὰ ἐσκότωνεπρῶτα σᾶς κι' ἔπειτα ἐμένα, ἂν σᾶς εὕρισκε δῶ πέρα.

— Νὰ σᾶς σκοτώσῃ ἐνῶ εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ; φώναξεν ὁ δὲ Βέρν.

Ἄ, ὄχι, φαίνεται πὼς τὸν ἀγαπᾶτε. Ἂν εἶναι ἔτσι, φεύγω κυρία.

— Τὸν ἀγαποῦσα! ἐτραύλισε ἡ Λεόνη. Τώρα τὸν φοβᾶμαι.

— Ἀφ' οὗ εἶναι ἔτσι θὰ καθήσω κοντά σας. Καὶ ὅποιος τολμίσῃ, ἄς σᾶς ἐνοχλήσῃ.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ θέατρο τὴν συνώδευσε ἕως τ' ἀμάξι της καὶ μπῆκε κι' αὐτὸς μαζί. Καὶ πρὶν ἐκείνη εἰπῇ τίποτα, ὁ Ὀκτάβιος δὲ Βέρν διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τοὺς πάῃ στὴν ὁδὸν Νίκης, στὸ σπίτι του!

Τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὴν ἀπόδραση τῆς Λεόνης, ὁ Γοντράνος δὲ Λασώ, ὅπως εἴπαμε, πῆγε στὸν ταγματάρχη Λεὸν καὶ ἀξίωσε νὰ τοῦ τὴν βρῇ. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὴν σκοτώσῃ. Πῶς ἀλλοιῶς θὰ τὴν τιμωροῦσε γιὰ ὅσα τοὖκαμε;

Μετὰ εἴκοσι τέσσαρες ὧρες ὁ ταγματάρχης τὸν εἰδοποίησε ποῦ ἦταν ἡ Λεόνη, καὶ ὅτι εἶχε γνωριστῆ στὸ θέατρο μὲ τὸν κ. Ὀκάτβιον δὲ Βέρν, ποὺ κατοικοῦσε στὴν ὁδὸν Νίκης 51. Ὁ Γοντράνος ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τοῦ ἀντιζήλου του, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔτρωγε μὲ τὴ Λεόνη. Μόλις τὴν ἀντίκρυσε ὁ Γοντράνος νὰ κάθεται ἀπέναντι τοῦ ἀντεραστοῦ του, ὠχρίασε ἀπὸ θυμὸ καὶ λύπη. Ὅμως δὲν τοῦ ξέφυγε, οὔτε ἡ παραμικρότερη ἀναφώνηση, δὲν ἔκανε καμμιὰ χειρονομία, ἔμεινεν ἀπαθὴς σὰν εὐγενικὸς ἄνθρωπος.

— Κύριε, εἶπε ὑποκλινόμενος μπροστὰ στὸν δὲ Βὲρν καὶ τὴν Λεόνην, σὰν νἄβλεπε κι' αὐτὴν γιὰ πρώτη φορά, νομίζω τὸν ἑαυτό μου εὐτυχῆ ἐπειδὴ πιστεύω πὼς ἔχετε ἀκούσει τὸ ὄνομά μου.

— Πράγματι κύριε! ἀπάντησε ἐπίσης εὐγενικὰ ὁ δὲ Β ρν.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ποὺ χαιρετοῦντο μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη εἶχαν ἀνταλλάξει βλέμματα μίσους, σὰν να προκαλοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον εἰς πόλεμον ἐξοντώσεως.

— Κύριε, εἶπε πάλι ὁ Γοντράνος ποὺ δὲν δέχθηκε νὰ καθήσῃ ὅπως τοῦ πρότεινε ὁ δὲ Βέρν, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μιὰ ἀδιάκριτη ἐρώτηση.

— Μιλῆστε κύριε, δὲν κάνετε καμμιὰ ἀδιακρισία.

— Ἀπὸ πότε ἀγαπᾶτε αὐτὴν ἐδῶ τὴν κυρία;

— Ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες.

— Καλά, κύριε. Τὴν ἀγαπᾶτε πολύ;

— Πάρα πολύ. Θὰ τὴν διεφιλονικοῦσα καὶ πρὸς βασιλέα, ἂν μοῦ τὴν ἐζήλευε κανένας βασιλῆας.

— Τότε κύριε, εἶπε ὁ Γοντράνος πάντοτε ἀπαθής, ἤρεμος καὶ χαμογελῶν δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε ἕνα περίπατον αὔριο στὰς ἐνιὰ τὸ πρωΐ, εἰς τὸ δάσος τῆς Βυυλώνης;

— Δὲν βλέπω κανένα ἄτοπο σ' αὐτό.

— Θὰ πάρετε μαζί σας τὰ πιστόλια καὶ τὰ σπαθιά σας τῆς μονομαχίας.

Ὁ κ. δὲ Βὲρν ἔκυμε χειρονομίαν ἐκπλήξεως, σὰν νἄθελε να εἰπῇ τὶ θὰ ἐχρειάζοντο νὰ πάρουν δυὸ εἰδῶν ὅπλα.

— Κύριε, τοῦ ἐξήγησε ὁ Γοντράνος, πρῶτα θὰ ἀνταλλάξουμε μιὰ σφαῖρα· ἐὰν δὲν σκοτωθῇ κανείς μας, θὰ μονομαχήσωμε μὲ σπαθὶ μέχρι θανάτου.

— Ἐννοῶ καὶ δέχομαι! εἶπεν ὁ δὲ Βὲρν μὲ ἀδιαφορία.

Ὁ Γοντράνος γύρισε τότε στὴ Λεόνη.

— Κυρία, τῆς εἶπε, ἐπειδὴ εἶσθε τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, δίκαιο εἶναι νὰ τηρήσετε οὐδετερότητα. Δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε ἐδῶ. Ἔχετε σπίτι στὴν ὁδὸν Σωσὲ δὲ Ἀντέν. Εὐαρεστηθῆτε νὰ πᾶτε ἐκεῖ.

Ὁ τόνος καὶ ἡ χειρονομία τοῦ Γοντράνου ἦσαν τόσον ἐπιτακτικοὶ ὅσο τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ληστοῦ Γιουζέππου στὰ βουνὰ τῶν Ἀβρουζίων. Ἡ Λεόνη τὸ θυμήθηκε· καὶ ἡ ἐπιβολὴ ποὺ ἐξασκοῦσε ἐπάνω της ὁ Γοντράνος, ποὺ εἶχε ἐξασθενήσει λίγο ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τοῦ ταγματάρχου, ἔγινε καὶ πάλιν ἰσχυρή. Καὶ σηκώθηκε τότε σὰν λέαινα δαμασθεῖσα.

Ὁ δὲ Βέρν τῆς ἐζήτησε νὰ μείνῃ, ἀλλ' ἐκείνη προχωροῦσε πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ Γοντράνος, τοὖπε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ θέλῃ νὰ τὴν κρατήσῃ διὰ τῆς βίας καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν θαρῇ δική του παρὰ μονάχα ὅταν θὰ τὸν σκότωνε. Προσέφερε τὸ μπράτσο του στὴ Λεόνη καὶ βγῆκε μαζί της, ἐνῶ ὁ Ὀκτάβιος εἶχε γίνη κυριολεκτικὰ τρελλὸς ἀπὸ ζήλεια.

Στὸ δρόμο ἡ Λεόνη γύρισε πρὸς τὸν δὲ Λασώ. Καὶ μὲ ἱκετευτικὸ βλέμμα τοῦ εἶπε.

— Γοντράνε, ἤμουν τρελλή. Ἂν ἤξερες...

— Δὲν θέλω νὰ ξέρω τίποτα, κυρία. Προχωρῆστε...

Ἔφθασαν στὸ νέο σπίτι τῆς Λεόνης χωρὶς νὰ εἰποῦν λέξη. Πρὶν χωριστοῦν θέλησε ἐκείνη νὰ τοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις, ἀλλ' ἀρνήθηκε νὰ τὶς ἀκούσῃ. Τὴν διέταξε νὰ μὴ βγῇ καθόλου ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἔφυγε κι' ἐπῆγε στοῦ ταγματάρχου, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐδέχθη νὰ πάῃ μάρτυράς του, χωρὶς νὰ εἰπῇ καὶ τὸν λόγον γιατί.

— Ἡ Λεόνη εἶναι στὸ σπίτι της! εἶπεν ὁ Γοντράνος.

— Τὴν ἔχεις καταδικασμένη πάντοτε;

— Ναί. Καὶ αὔριο αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ εἶναι νεκρή.

— Αὐτὸ ἀφορᾶ σᾶς. Ἀλλὰ νομίζω καλύτερα εἶναι ν' αὐτοκτονήσῃ.

— Ἔχεις δίκηο! Ἀλλὰ πρῶτον θέλω νὰ σκοτώσω τὸν δὲ Βέρν.

— Καὶ ἡ δική μου γνώμη αὐτὴ εἶναι!

Ἂν ὁ Γοντράνος καθότανε ν' ἀκούσῃ τὴ Λεόνη ποὖθελε νὰ τοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις, ἴσως νὰ μὴ μονομαχοῦσε τὸ ἄλλο πρωΐ...

***

Ἐνῶ ὁ δὲ Βὲρν ἀσχολεῖτο εἰς τὰς ἀνοήτους ἐπιχειρήσεις του, ἡ θεία του κ. Μὸρ—Ντιὲ δὲν ἐφρόντιζε παρὰ διὰ τὴν εὐτυχία του. Ἂν καὶ ἦταν νεωτάτη δὲν ἐσκέπτετο νὰ παντρευθῇ. Εἶχεν ἀφοσιωθῆ στὴ θρησκεία.

Ἕνα βράδυ τῆς ἀνηγγέλθη ὅτι συνέβη ἕνα ἀτύχημα ἐκεῖ κοντά. Τὸ ταχυδρομικὸ λεωφορεῖο ἀνετράπη καὶ ὁ μονοδικὸς ἐπιβάτης του ἐκτυπήθη. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κανένα ἄλλο μέρος ἐκεῖ κοντά, ὁ τραυματίας μετεφέρθη στὸ σπίτι τους. Προσεκλήθη ὁ ἰατρὸς καὶ βρῆκε τὴν κατάστασή του σοβαρά. Ἡ ἁγία γυναίκα τότε ἀφοσιώθηκε στὴν περιποίηση του. Ἀλλ' ὅμως οὔτε τὸ λεωφορεῖο εἶχε ἀναποδογυρίσει οὔτε ὁ ἐπιβάτης εἶχε κτυπηθῆ. Ὁ Ἐμμανουὴλ εἶχε πληρώσει τὸν ἀμαξηλάτην, καὶ ἐκεῖνος εἶχε ἀναποδογυρίσει ἄδειο τὸ λεωφορεῖο. Ὁ γιατρὸς εἶπε ὅ,τι αὐτὸς ἤθελε, καὶ τώρα ἡ κυρία Μὸρ—Ντιὲ στεκότανε δίπλα στὸν δῆθεν ἄρρωστο, ὁ ὁποῖος εἶχε καταφύγει σ' ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ συμπάθεια. Ἐνῶ ἔμενε στὸ σπίτι της ἔμαθε ἀπὸ κάποιον ὑπηρέτην ὅτι ὁ ἄντρας της ἀγαποῦσε τὴν ἀδελφή της κυρίαν δὲ Βέρν, κ' ἔγραψε εἰς τὸν ταγματάρχην τὴν ὑποψίαν του ὅτι ἡ κυρία Μὸρ—Ντιὲ δὲν ἦταν παρὰ ὁ ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης τοῦ ἀνδρός της, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε παιδὶ ἐκεῖνον ποὺ νομιζότανε δικό του.

Ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ὁ Ἐμμανουὴλ ἔγραφε στὸν ταγματάρχην ὅτι ἡ βαρώνη τὸν συμπαθοῦσε καὶ τοῦτο τὸ συνεπέρανε ἀπὸ τὸ ἑξῆς: Τῆς ἐξεμυστηρεύθη ὅτι τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ τριῶν ἐτῶν καὶ εἶχε διακινδυνεύσει τὴν ζωήν του γιὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ. Καὶ κείνη τότε ταραγμένη τοὖειπε ὅτι εἶναι ἀποφασισμένη νὰ μείνῃ σὲ παντοτεινὸ πένθος καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ φύγῃ τὸ ἄλλο πρωΐ. Καὶ τελειώνοντας τὴν ἐπιστολή του ρωτοῦσε: Νὰ φύγῃ ἢ νὰ μὴ φύγῃ;

***

Ὅταν ὁ δὲ Λασὼ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ταγματατάρχου καὶ γύρισε στὸ δικό του, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ παρεδόθη σὲ σκέψεις. Γιὰ τὴ Λεόνη τὰ εἶχε χάσει ὅλα. Ἦταν αἰχμάλωτος τῆς «ἑταιρίας τοῦ ξίφους», κι' ἂν ἤθελε τώρα ν' ἀφίσῃ τὸν σκοτεινὸν ἐκεῖνον κόσμον ποὺ τὸν ἔρριψε ἡ τρελλή του ἀγάπη γιὰ τὴν Λεόνην, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸ κάνῃ.

— Ἡ Λεόνη, ἐμουρμούρισε σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῶ μιὰ λάμψη ψυχρῆς ὀργῆς ἐνεψύχωνε τὸ στυγνό του βλέμμα, εἶναι ἡ πρώτη αἰτία τῆς ταπεινώσεώς μου. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ποὺ μεταμόρφωσε τὸν μαρκήσιον δὲ Λασώ, τὸν τίμιον ἄνθρωπο, σ' ἕνα ποταπὸ ξιφομάχο, τοῦ ὁποίου τὸ χέρι ὁπλίζεται στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ χτυπήσῃ ἕνα σύζυγο πρὸς ὄφελος ἐκείνου ποὺ τὸν ἀπαίτησε, ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἀποφασισμένη παρὰ πίσω ἀπὸ τὸν ἔρωτα ποὺ μοῦ ἐνέπνευσε. Ἀφοῦ ὁ ἔρωτας αὐτὸς ἔσβυσε, δὲν τῆς δίνω παρὰ εἴκοσι τέσσερες ὧρες καιρὸ γιὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸν κόσμο. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλον.

Ἐπῆρε καὶ ἐξήτασε τὸ ὅπλο του. Ἔπειτα ἔγραψε μερικὲς ἐπιστολές, ἐκοιμήθη καὶ στὶς ἕξη τὸ πρωΐ τὸν ἐπεσκέφθησαν δυὸ ἀπόμαχοι στρατιωτικοί, ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν Λεόν, καὶ τοῦ ἐδηλώσανε ὅτι θὰ ἦσαν οἱ μάρτυρές του. Ἐμπῆκε μαζί τους στὴν ἄμαξά του καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ μέρος τῆς μονομαχίας, ὅπου δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ καὶ ὁ κ. δὲ Βέρν μὲ τοὺς δικούς του.

Οἱ μάρτυρες συνεσκέφθησαν ἂν μποροῦσαν νὰ συμβιβάσουν τοὺς πελάτας τους. Καὶ ἐπειδὴ τὸ βρῆκαν ἀδύνατο, ὥρισαν τὸν τρόπον τῆς μονομαχίας

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

-Θέλεις ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ πάρης λίγο ἀέρα; Πνίγεται κανεὶς ἐδῶ μέσα. Τί ὄμορφη ποὺ εἶναι ἡ νύχτα.. Βλέπεις ἴσως ἀπὸ τὸ κρεββάτι σου τὰ ἄστρα; Ἄκου, ὅλα εἶναι ἥσυχα... Σήκωκε λίγο τὴν κουβέρτα, θὰ κρυώσης... Δὲν θέλεις;.. Γιατί μὲ κυττάζεις ἔτσι;.. Ἄ, εἶναι γι' αὐτά, ποὺ σοῦ εἶπα ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα, ἔ;.. Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσης.. Ἤμουν νευρικός. Ἡ ἰδέα ὅτι μποροῦσες ν' ἀνήκης σ' ἕναν ἄλλον, μὲ εἶχε ἀναστατώσει. Μὰ τώρα ἐτέλειωσαν ὅλα... Δὲν τα σκέπτομαι πιά... Εἶναι ἀνόητο, ἀλήθεια, νὰ φιλονεικῆ κανείς... Μά, σήκωσε τὴν κουβέρτα, τὰ μπράτσα σου εἶναι παγωμένα... Ἀκοῦς; Χτυπᾶνε τὴν πόρτα. Ποιὸς νὰ εἶναι αὐτὴν τὴν ὥρα; Ἄ, εἶναι ἡ θυρωρός, ἀναγνωρίζω τὴ φωνή της. Πῶς; Θέλει νὰ μπῆ μέσα. Μὰ ὄχι, κυρία Ντυμπουά! Δὲν θὰ μπῆτε, δὲν ἐνοχλοῦνε τοὺς ἀνθρώπους τὰ μεσάνυχτα!.. Τί εἴπατε, ἀκούσατε φωνές;.. Μὰ ὄχι, ὄχι, ἦταν ἡ γυναίκα μου, ποὺ γελοῦσε... Ναί, ναί, σᾶς βεβαιῶ.. Ὤ, δὲν θὰ σᾶς ἀπαντήσω, γιατὶ εἶναι κουρασμένη καὶ τὴ νανουρίζω, γιὰ νὰ κοιμηθῆ... Μά ναί, σᾶς λέω... Εἶναι καλὰ τώρα... Χαμογελᾶ μάλιστα αὐτὴ τὴ στιγμή...

....Ἔφυγε, ἀγαπητή μου, μὴ φοβᾶσαι πιά!.. Τί ἰδέα κι' αὐτὴ νὰ ἐνοχλοῦν ἔτσι δυὸ ἐρωτευμένους. Γιατὶ εἴμαστε ἀκόμη ἐρωτευμένοι. Δὲν εἶν' ἔτσι, ἀγάπη μου; Θυμᾶσαι τὴν πρώτη μας συνάντηση; Σὲ ἐλάτρευσα ἀμέσως. Εἶχες ἀπὸ τότε αὐτὸ τὸ προκλητικὸ ὕφος, ποὺ μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω τόσο συχνά! Δὲν τὤχεις πιά! Μοῦ ὑπόσχεσαι; Πόσο εὐγενικιὰ εἶσαι ἀπόψε!.. Μὲ βρίσκεις λοιπὸν ζηλιάρη; Ἴσως.. Μὰ βλέπεις, ὅτι σ' ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς καρδιᾶς μου, μὲ ὅλη μου τὴν ὕπαρξη..

....Κύτταξε... Σηκώθηκε ἀέρας... Κύτταξε πῶς κολπώνει τὰ παραπετάσματα... Κάνει ψύχρα τώρα... Περίμενε, θὰ κλείσω τὸ παράθυρο... Ἐκεῖ εἶσαι καλά;... Ἔλα, κοιμήσου πιά.. Μὴ μὲ κυττάζεις ἔτσι... Σὲ βεβαιῶ, ὅτι δὲν εἶμαι πιὰ θυμωμένος μαζύ σου... Ξέρω, πιά, ὅτι δὲν μὲ ἀπάτησες... Μὰ μὴν κλαῖς, ὅπως ἔκλαιγες λίγη ὥρα πρίν... Τί κακοί, ποὺ εἶναι οἱ ἄνθρωποι... Μοῦ εἶπαν τόσες ψευτιές... Αὔριο θὰ πᾶμε νὰ φᾶμε στὸ ἐξοχικὸ ἐκεῖνο ρεστωράν, ποὺ τρώγαμε, ὅταν εἴμαστε ἐρωτευμένοι. Θυμᾶσαι; Κι' ἔπειτα θὰ σοῦ κάνω μιὰ ἔκπληξη...

....Μὰ ναί, τὸ ξέρω, σὺ εἶσαι πολὺ λογική, τὶ τὰ θέλεις ὅμως, πρέπει νὰ εἶναι λίγο τρελλὸς κανείς, καμμιὰ φορά... Σὺ θὰ μὲ εὐχαριστήσης μὲ τὸ γλυκό σου χαμόγελο... Κι' ἔπειτα ὅλα θὰ ἀλλάξουν γύρω μας. Θ' ἀλλάξουμε ζωή, ἀγαπημένη μου γυναικούλα... Μὰ ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα νοιώθω τόσο διαφορετικὸ τὸν ἑαυτό μου! Αἰσθάνομαι μιὰ τέτοια ἀνακούφιση... Κατάλαβα πῶς πρέπει νὰ σὲ ἀγαπῶ μὲ ἕναν ἄλλον ἔρωτα, γλυκειά μου ἀγαπούλα. Εἶσαι ἕνας ὁλόκληρος θησαυρὸς γιὰ μένα! Θὰ μὲ συγχωρήσης, γιὰ ὅσα σοῦ εἶπα; Δὲν εἶναι ἔτσι; Φαντάσου ὅτι ἐγὼ τὸ ξέχασα πιὰ πῶς μαλλώσαμε. Δὲν τὸ θυμᾶμαι πιά, σοῦ ὁρκίζομαι.. Ἄ, νοιώθω μιὰ τέτοια ἀνακούφιση τώρα, ἀγαπημένη μου!..

...Τὶ παράξενο ὅμως... Βλέπω πάνω σου ἕνα μεγάλο κόκκινο, κατακόκκινο σημάδι.. Ἄ, ἄ, ἄ!.. Ἄφησέ με νὰ γελάσω.. Εἶναι ἡ ἀντανάκλασις τῶν παραπετασμάτων!.. Θὰ τοὺς πῶ αὔριο νὰ τ' ἀλλάξουν, ἀγαπητή του. Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ κόκκινο χρῶμα... Μὰ τὶ κρύο, ποὺ κάνει ἐδῶ... Πόσο ὤμορφη εἶσαι, ἀγαπημένη μου... Ἔτσι μὲ τὰ μαλλιὰ ἀκατάστατα καὶ μὲ τὸ πρόσωπο γυρμένο στὰ μαξιλάρια... Μὰ κλεῖσε τὰ μάτια σου, ἀγάπη μου... Ζεστάθηκες; Αὔριο θὰ φύγωμε κι' οἱ δυό μας καὶ θὰ πᾶμε μακρυά, σ' ἕνα μακρυνὸ τόπο, ποὺ θὰ ἔχη πολὺ ἥλιο... Θὰ φορέσης τὴν ὡραιότερη καὶ τὴν πιὸ χτυπητὴ τουαλέττα σου, τὸ πιὸ λουσᾶτο καπέλλο σου... Κι' ἐγὼ θὰ φορέσω τὸ γκρίζο μου κοστοῦμι καὶ τὴν κόκκινη γραβάτα μου... Ἄ, ὄχι, τὴν κόκκινη.

....Μὰ τρέμω, ἀγαπημένη μου, ἀπὸ τὸ κρύο... Περίμενε νὰ ἔλθω νὰ πέσω κοντά σου... Θὰ σὲ νανουρίσω, καλύτερα... Θυμᾶσαι ποὺ σὲ νανούριζα ὅταν πρωτοπαντρευτήκαμε καὶ σὲ κάθε στροφὴ τοῦ τραγουδιοῦ, ἄνοιγες, μὲ μιὰ γοητευτικὴ τσαχπινιά, τὰ ματάκια σου καὶ μοῦκλεινες τὸ στόμα μ' ἕνα φιλί;.. Θυμᾶσαι, πῶς μεθοῦσα ἀπὸ εὐχαρίστηση, ὅταν περνοῦσα τὸ χέρι μου κάτω ἀπὸ τὸν κρινένιο λαιμό σου κι' ἔνοιωθα τὸν ξανθὸ χείμαρρο τῶν μαλλιῶν σου νὰ πλημμυρίζη τὸ γυμνό μου μπράτσο;..

Ἔτσι καὶ τώρα θὰ σὲ νανουρίσω, ἀγάπη μου. Τώρα θᾶμαστε πιὸ εὐτυχισμένοι ἀπὸ πρίν...

...Θὰ κοιμηθῆς;.. Μὰ κάνε πιὸ πέρα, γιατὶ δὲν ὑπάρχει θέση καὶ γιὰ μένα!.. Δὲ θέλεις νὰ κι ηθῆς;.. Ἄ, τί πειραχτήριο ποὺ εἶσαι!.. Κύτταξε, ὅλες τὶς κουβέρτες, τὶς ἔχεις μαζέψει κοντά σου!.. Περίμενε... Θὰ τὶς διορθώσω... Ἐκεῖ, εἴμαστε καλύτερα, ἀγάπη μου, ἔ;.. Μὰ κλεῖσε τὰ μάτια σου ἐπὶ τέλους... Ἔλα, κάνε νάνι.. Ὤ, τὸ μωρό μου, θὰ κάνη νάνι—νάνι... Ἔλα τώρα, κύτταξέ με τσαχπίνικα ὅπως τότε, καὶ κλεῖσε μου τὸ στόμα μ' ἕνα φιλί... Ἔλα.. Δὲ θέλεις; Ἄ, πεισματάρικο, μοῦ κρατᾶς ἀκόμα κάκια, ἔ;.. Νομίζεις πῶς εἶμαι ἄγριος ἀκόμα, θυμωμένος, πῶς τὰ χάδια μου εἶναι ψεύτικα, σκληρά, κάτι ποὺ μοιάζει μὲ τοὺς νευρικοὺς σπασμοὺς τῆς ἀσυγκράτητης ζήλειας μου;.. Μὰ ὄχι, μωρό μου... Εἶμαι ἥσυχος πιά.. Κύτταξέ με, σὲ νανουρίζω, ὅπως ὅταν πρωτοπαντρευτήκαμε... Ἔλα, κάνε νάνι... νάνι—νάνι τὸ μωρό μου..

. . . . . .

Ὅταν οἱ χωροφύλακες, εἰδοποιημένοι ἀπ' τὴν θυρωρό, τὴν κυρία Ντυμπουᾶ, παρεβίασαν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, βρῆκαν ἕναν ἄνδρα, ποὺ τοὺς κύτταζε σὰν χαμένος καὶ τραγουδοῦσε παιδικὰ τραγούδια. Καὶ πλάϊ του ἦταν ἡ γυναίκα του, μὲ μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ λαιμό, ἀπὸ ξυράφι...

Τὰ μάτια της ἦταν ἀνοιγμένα διάπλατα, σὲ μιὰ ἔκφραση φρίκης κι' ἔπλεε στὸ αἷμα..

Κι' ὁ ἄντρας, ποὺ νανούριζε τὴ σφαγμένη γυναίκα, μόλις ἔκαναν οἱ χωροφύλακες νὰ μποῦν, τοὺς σταμάτησε, φέρνοντας τὸ δάχτυλο στὰ χείλη:

—Σσ! Μὴ μοῦ ξυπνήσετε τὸ μωρό μου, ποὺ κοιμᾶται!

ΑΡΛΕΤΤΑ ΝΤΕ ΠΙΤΡΑΙ

Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΤΟΥ **A. ALLAIN**

Ὡρισμένως ὁ λοχαγὸς Μπουαγκινιὰρ καταντοῦσε ἀνυπόφορος, μὲ τὶς αἰώνιες ἐρωτικές του ἱστορίες. Θρίαμβος, παιδί μου, ὄχι λόγια! Ὅλες ἦτανε ξετρελλαμένες μὲ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ λεβεντιά του. Ἡ μεγαλείτερη φιλοδοξία του ἦτανε νἄχη ὅλες τὶς γυναῖκες σκλάβες του, ἀλλὰ χωρὶς λεφτά.

— Δὲ μοῦχει πάρει ἐμένα πεντάρα καμμιά τους, ἔλεγε κομπαστικά. Μὲ τὰ λεφτά, δὲν ἀξίζουν αὐτὲς οἱ δουλιές, βρὲ ἀδερφέ! Ἄλλο νὰ σ'ἀγαποῦν γιὰ τὸ ἄτομό σου.

Μιὰ Κυριακὴ ἀποκρηᾶς, τὸ βράδυ, σ' ἕνα τρικούβερτο γλέντι τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Συντάγματος, ὁ νεαρὸς ὑποκόμης Ντελαφολέτ, ἀνθυπολοχαγὸς τῆς τελευταίας φουρνιᾶς τοῦ Σαὶν—Σύρ, διάβαζε γιὰ ἀτραξιὸν διάφορες δῆθεν ἐμπιστευτικὲς διαταγὲς τοῦ ὑπουργείου, ποὺ τὶς σκάρωνε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ διαβολεμένη φαντασία του: Διαταγὴ ἐπείγουσα: «Ἀπὸ 1ης Ἰουνίου οἱ ἵπποι θὰ διατίθενται διὰ τὸ πεζικόν. Τὸ ἱππικὸν θὰ περπατᾶ πεζῆ..γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν οἱ ἄντρες». Ἄλλο διάταγμα, κι' αὐτὸ ἐπεῖγον: «Οἱ κυρίες τῶν ἀξιωματικῶν, ποὺ ἀκολουθοῦν τοὺς ἄντρες τους στὶς ἐπαρχιακὲς φρουρές, ὑποχρεοῦνται νὰ παρακολουθοῦν καὶ τὰ μεγάλα γυμνάσια μὲ στρατιωτικὴ στολή ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τοῦ συζύγου των». Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴ γρηὰ τοῦ Συνταγματάρχη μὲ σπιρούνια!...

Ὅλοι γελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς εἶχε μεγάλο συξέ. Αὐτὸ ἐστενοχώρησε κάπως τὸν Μπουαγκινιάρ, ποὺ ἤθελε νὰ διακρίνεται μονάχα αὐτὸς σὲ κάθε συγκέντρωση.

— Μήπως λέει τίποτα καὶ γιὰ τὸ ξούρισμα τῶν γενειῶν; Ἂν βγῆ πάλι διαταγὴ ν' ἀφίσουμε γένεια, πᾶς χαμένος! εἶπε γιὰ νὰ τὸν πειράξη.

Ὁ Ντελαφολὲτ κοκκίνησε λιγάκι. Ἀλήθεια, αὐτὸς ἦταν ὁ κιθμός του. Ἂν καὶ ἔκλεινε πιὰ τὰ εἴκοσί του χρόνια, τὸ ροδαλό του πρόσωπο δὲν παρουσίαζε ἀκόμα τὸ ἐλάχιστο χνοῦδι. Ἀπάντησε ὅμως χωρὶς νὰ ταραχτῆ:

— Ἀλήθεια, εἶμαι ὁ μόνος ποὺ δὲν ἐπωφελήθηκα ἀπὸ τὴν ἄδεια τοῦ ξυρίσματος.

Ὁ Μπουαγκινιάρ, ἱκανοποιημένος, ἐξακολούθησε τὰ δικά του. Αὐτὴ τὴ φορά, διηγότανε, τοῦ ρίχτηκε μιὰ σαντέζα τοῦ καφὲ—κονσέρ. Θεοκόμματος!

Ὁ Ντελαφολὲτ τότε ρώτησε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο:

— Σαντέζα; καὶ δὲ σοῦ τρώει λεφτά;

— Πενταράκι! ἀπάντησε ὁ λοχαγός, στρίβοντας τὸ μουστάκι. Τρελλαίνουνται γιὰ μένα οἱ γυναῖκες, μικρούλη μου. Κομμιὰ δὲ μοῦ πῆρε λεφτά. Καὶ γιὰ μὴ γελᾶς, ὁρίστε: δίνω εἰκοσιπέντε ναπολεόνια σ' ὁποιον ἀποδείξη πῶς ἔδωσα μιὰ πεντάρα σὲ γυναῖκα. Τ' ἀκοῦς; μιὰ πεντάρα!...

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς δέχτηκε τὸ στοίχημα, κι' ἐπειδὴ ὅλοι τὸν ἤξεραν γιὰ τετραπέρατο, περίμεναν μὲ ἀνυπομονησία τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παράξενης αὐτῆς μονομαχίας.

Εἴκοσι μέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀξέχαστη αὐτὴ βραδιὰ ἦρθε τὸ Μεσοσαράκοστο. Στὸ Ἀλκαζὰρ—καὶ ποῦ δὲ βρίσκεις Ἀλκαζὰρ—εἶχε μεγάλο χορό, μασκὲ καὶ δίχως μάσκα. Ὅλοι οἱ γλεντζέδες τῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως βρῆκαν τὴν εὐκαιρία μιᾶς εὐχάριστης βραδιᾶς, ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι μέρες ἀναγκαστικῆς ἡσυχίας. Πῆγε ὅλη ἡ ἀφρόκρεμα, ἐπὶ κεφαλῆς οἱ ἀξιωματικοὶ κι' ὁ Μπουαγκινιὰρ πρῶτος καὶ καλύτερος.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ νεαρὸς Ντελαφολὲτ ἀδιαθέτησε κι' ἔφυγε νὰ πάη νὰ κοιμηθῆ. Τὸ γλέντι ὅμως ἐξακολούθησε καὶ χωρὶς αὐτόν. Ἡ σαμπάνια ἔδινε κι' ἔπερνε, σκορπώντας τὴν εὐθυμία σ' ὅλες τὶς παρέες.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, σηκώθηκαν πιὰ οἱ ἀξιωματικοὶ νὰ φύγουν. Ὑπηρεσια βλέπετε τὴν ἄλλη μέρα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἀνοίγ' ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα ἕνα ντόμινο τρέλλα: Σιλουέττα ὄνειρο, ἀνάστημα, βάδισμα, κορμάκι, ἄς τα... Καθὼς ἀντίκρυσε τὸν Μπουαγκινιάρ, ἕτοιμο νὰ φύγη, ἡ ἄγνωστη κάρφωσε τὸ γαλανό της βλέμμα στὰ μάτια του. Χάθηκε ὁ φουκαρᾶς, ἐλυωσε. Αὐτὴ τὴ φορὰ αἰσθάνθηκε στ' ἀλήθεια τὴν ἀνατρίχιλα μιᾶς πραγματικῆς ἐρωτικῆς περιπέτειας. «Θράσος καὶ ἀναίδεια χρειάζεται», σκέφτηκε, «μπρός, μέσ' στὰ ὅλα». Πλησίασε λοιπὸν τὴν κυρία κι' ἄρχισε τὰ κοπλιμέντα καὶ τὰ γλυκόλογα. Στὶς ἀρχὲς ἐκείνη δὲν εἶπε τίποτα. Αὐτὸ τοὔδωκε θάρρος καὶ προχώρησε. Ἄρχισε νὰ πιστεύη κι' ὁ ἴδιος στὸ ἀκατανίκητο γόητρό του.

Ὕστερα ἀπὸ πολλὰ, τὴν κατάφερε τὴν καλή σου καὶ μὲ ὕφος Ρωμαίου θριαμβευτοῦ τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα ἰδιαίτερο δωμάτιο. Αὐτὸ ἤτατε σουξέ! Μπάμ καὶ κάτω. Ὄχι παίζουμε! Ἀχ καὶ νὰ ἤτανε ἐκεῖ ὁ συνταγματάρχης κι' ὁ Ντελαφολὲ νὰ σκάζανε ἀπὸ τὸ κακό τους. Ἀπόψε βρῆκε ν' ἀρρωστήση κι' αὐτός; Ἄς εἶναι ὅμως, θὰ τοῦ τὰ ποῦνε οἱ ἄλλοι καὶ θὰ καταλάβη μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάνη!...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ κοπέλλα ἄξιζε μὲ τὸ πάρα πάνω τὸν κόπο. Εἶχε ἕνα σίκ, μιὰ χάρη, ἕναν ἀέρα. Τὸ ἄρωμά της ἐξάλιζε περισσότερο ἀπ' τὴ σαμπάνια. Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἔμειναν κόκκαλο. Μωρὲ αὐτός, παιδί μου, εἶναι κεραυνοβόλος! Κι' ἐμεῖς τὸν κοροϊδεύαμε τόσο κσιρό..

Ὅταν ἐπὶ τέλους κλείστηκαν στὸ ἰδιαίτερο καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ βγάλη τὴ μάσκα, ἡ ὡραία φάνηκε πολὺ σκεπτική:

— Δὲν κάνει, εἶπε.

Ὁ λοχαγὸς ἐπέμεινε.

— Δεσποινὶς, σᾶς τὸ ζητῶ γιὰ χατῆρι Ἔχετε τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πῶς αὔριο τὸ πρωῖ θᾶχω ξεχάσει τὴ φυσιογνωμία σας.

— Τόσο γρήγορα, λοχαγέ; Δὲν εἶστε καθόλου γκαλάντης.

— Τόσε, δεσποινὶς, ἔχετε τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πῶς θὰ σᾶς θυμᾶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

Ἐκείνη σώπασε πάλι.

Πέρασαν ἀρκετὰ λεπτὰ ποὺ ὁ λοχαγὸς περίμενε μ' ἕνα κατακτητικὸ χαμόγελο κάτω ἀπὸ τὰ περήφανα μουστάκια του.

—Σᾶς ἀγαπῶ, τῆς εἶπε ἀπότομα.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μέσα ἀπὸ τὴ μάσκα καὶ χαμογέλασε.

— Ὄχι δά!

— Σᾶς ἀγαπῶ ὅσο δὲν ἀγάπησα ποτέ μου, εἶπε ὁ λοχαγὸς μὲ ἕνα ὕφος σχεδὸν ἀξιολύπητο.

Ἡ μάσκα ξαναχαμογέλασε.

Ὁ λοχαγὸς ἄρχισε νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του.

— Σᾶς ἀγαπῶ, ξανάπε αὐτὴ τὴ φορὰ σὲ τόνο προστάγματος.

— Νὰ σᾶς πῶ, κύριε, τοῦ εἶπε ναζάτη καὶ λυγιστή, εἶναι τρέλλα ποὺ σᾶς παραδίνουμαι ἔτσι, θὰ ἔπρεπε λοιπὸν αὐτὴ ἡ τρέλλα νἄχη καὶ κάποιο ὄφελος γιὰ μένα. Πεντακόσια φράγκα σᾶς φαίνονται πολλά;

— Γι' αὐτὸ σκοτίζεστε; καὶ μὲ τὸν φυσικότερο τρόπο, σὰν ἄνθρωπος συνηθισμένος σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς τρυφερότητες, ὁ Μπουγκινιάρ, ἔβγαλε πέντε ἑκατόφραγκα ἀπ' τὸ πορτοφόλι του.

Τὸ ντόμινο τὰ μέτρησε προσεχτικά, τἄβαλε ὡραῖα στὸ τσαντάκι του κι' ἀμέσως, πετῶντας ἀπότομα τὴ μάσκα, τοῦ φώναξε:

— Εἴκοσι πέντε ναπολεόνια, λοχαγέ μου! τόσα εἴχαμε στοιχηματήσει. Ἐν τάξει ὁ λογαριασμός...

Ἡ ὡραία μυστηριώδης ἤτανε ἁπλούστατα ἐκεῖνος ὁ ροδομάγουλος διάολος, ὁ Ντελαφολέτ.

Εἶναι περιττὸ βέβαια νὰ ποῦμε πῶς τὰ λεφτὰ τὰ ἤπιαν καὶ τἄφαγαν τὴν ἴδιο βραδιά, ὅλοι μαζὶ οἱ ἀξιωματικοί.

Ὁ Μπουαγκινιάρ, καλόκαρδος κατὰ βάθος, ὅπως ὅλοι οἱ στρατιωτικοί, τὸ πῆρε φιλοσοφικὰ καὶ τὸ γλέντι βάσταξε πιὰ ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκούστηκε ἡ σάλπιγγα νὰ βαράη ἐγερτήριο. Τότε ἤπιανε καὶ τὸν πρωϊνὸ καφέ τους κι' ἔφυγαν ἀπ' τὸ Ἀλκαζὰρ ὅλοι μαζὶ κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ στρατῶνα.

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ Θ' ΑΦΙΣΗ ΕΠΟΧΗΝ

Η ΤΡΕΛΗ ΜΑΝΝΑ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ἡ Νότα, μιὰ ὡραία νέα, ἐνῶ ἦταν ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὴν διήγηση τῆς καμαριέρας τῆς Κωνσταντίνας, ποὺ τῆς ἀπεκάλυψε ὅτι ἦταν ἄρρωστη ἀπὸ μια τρομερὴ ἀρρώστεια τοῦ γλεντιοῦ, κι' ἔχασε τὸ παιδί της, ὅταν νοσηλευότανε μισότρελλη στὸ νοσοκομεῖο, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Στέλιου Κοντώνη, ἑνὸς ποιδιοῦ ποὺ ἦταν τρελλὸ μαζύ της ἀπ' ἀγάπη. Ὁ Στέλιος πρὸ ὀλίγου εἶχε μάθει ὅτι δὲν ἤτανε γυιὸς τοῦ Κοντώνη, ἀλλὰ κάποιας ἄρρωστης γυναίκας, ἄγνωστο ποιᾶς, καὶ ἐπήγαινε νὰ τὸν παρηγορήση ἡ ἀγαπημένη του. Ἐκείνη σχεδὸν τὸν ἔβρισε· τοῦ εἶπε νὰ περιμένη ἐκεῖ κι' ἔφυγε. Ἡ καμαριέρα ποὺ μισοῦσε τὴν κοινωνία γιὰ ὅσα ἐτράβηξε καὶ ποὺ ἔνοιωθε ἀνεξήγητο μῖσος γιὰ τὸ Στέλιο, ἄρχισε νὰ τὸν συμβουλεύη πὼς γιὰ νὰ κερδίση τὴ Νότα ἔπρεπε νὰ ξοδεύη χρήματα τὰ ὁποῖα μποροῦσε νὰ πάρη μὲ τρόπο ἀπὸ τὴν τράπεζαν ὅπου ἦτο βοηθὸς ταμίου. Ἔπειτα τὸν ἔκανε νὰ ζηλέψη καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρόπο ὅτι ἡ Νότα πῆγε σὲ μιὰ φίλη της στὸ Κολωνάκι. Ὁ Στέλιος πῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ εἶδε νὰ παραμονεύη κάποιος ἄλλος, ὁ ὁποῖος τέλος μπῆκε μέσα καὶ σὲ λίγο βγῆκε μὲ τὴ φίλη τῆς Νότας, τὴν Τούλα, ποὺ ἦταν γυναίκα του. Σὲ λίγο εἶδε νὰ βγαίνη ἡ Νότα ποὺ στηριζότανε στὸ μπράτσο ἑνὸς ἀνδρός, μ' ἕναν ἄλλον ἀκόμη, τὸν ἐρασιτὴ προφανῶς τῆς Τούλας. Θολωμένος ἀπὸ τὴ ζήλεια ἔτρεξε νὰ τοὺς προφτάση ἐν ὧ τὸ ἀνδρόγυνο μπῆκε σ' ἕνα ταξὶ καὶ γύρισε σπίτι του. Τοὺς παρακολούθησε κι' ὅταν ἡ Νοτα πῆγε σπίτι της, ἔτρεξε νὰ τὴν ἰδῆ, ἀλλ' ἐκείνη δὲν τὸ ἐδέχθη. Ἡ Κωνσταντίνα τὸν πῆρε καὶ πάλι στὴν κάμαρά της, τοῦπε καὶ πάλι τί ἔπρεπε νὰ κάνη καὶ ὁ Στέλιος, πράγματι, ἐπλαστογράφησε μερικὰ ἐντάλματα, πῆρε χρήματα ἀπὸ τὴν τράπεζα καὶ τὰ πῆγε στὴ Νότα :

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οὔτε αὐτὴ ὅμως, οὔτε ἡ κυρία της, πίστευαν πὼς θὰ κατόρθωνε νὰ κρύψη ἔως τὸ τέλος τὸ ἔγκλημά του. Ἡ κυρὰ Κωνσταντίνα μάλιστα θὰ ἔτρεχε νὰ τὸν προδώση ἡ ἴδια ὅταν θἄβλεπε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς φέρη ἄλλα, δὲν θἄφινε νὰ χάση αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση γιὰ τὴν ὁποίαν ἀγωνιζότανε ἀνένδοτα.

Ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸν ἐκμεταλλευθοῦν ὅπως μποροῦσαν καλύτερα καί τοῦ τὸ ὑπόδειξαν καὶ οἱ δυό τους. Καὶ ἀναγκάσθηκε ὁ Στέλιος, λίγες μέρες ἀργότερα, νὰ κάνη κι' ἄλλη πλαστογραφία καὶ νέα κλοπή. Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν ἡ κατάπληξή του, ὅταν τὴ στιγμὴ ποὺ τῆς παρέδινε τὰ χρήματα, τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη:

— Εἶσαι γελοῖος! Μονάχα δέκα χιλιάδες ἐπῆρες; Μιὰ ποὺ ἔκανες τὸν κόπο, καὶ μιὰ ποὺ ἀπεφάσισες κἄτι νὰ προσφέρης καὶ σύ, γιατὶ δὲν πῆρες περισσότερα;

— Μὰ, θὰ μ' ἀνακαλύψουν τότε! ἐτραύλισε ἐκεῖνος.

— Ἀνοησίες! Μὰ τόσο βλάκας εἶσαι ν' ἀφίσης νὰ σ' ἀνακαλύψουνε;

Ἡ κυρὰ Κωνσταντίτα ὑπεστήριζε καὶ πάλι ὅτι τὴ προσεχῆ φορὰ ἔπρεπε νὰ πάρη περισσότερα. Ὁ Στέλιος τρόμαξε.

— Πάλι; ἐψιθύρισε. Θὰ κλέψω καὶ πάλι;

Ἡ καμαριέρα τοῦ γέλασε κατὰ πρόσωπο.

— Διαρκῶς λὲς κουταμάρες, τοῦ εἶπε. Γέμισες τὴν καρδάρα καὶ τώρα πολεμᾶς νὰ τῆς δώσης μιὰ κλωτσιὰ νὰ τὴν χύσης. Μὰ τὸ Θεὸ δὲν μπορῶ νὰ κατατόβω πῶς σκέπτεσαι.

Μὲ τὸ ἴδιο ἀνεξήγητο μῖσος κατὰ τοῦ ὡχροῦ νέου ἡ κυρὰ Κωνσταντίνα, προσπάθησε νὰ τὸν μπερδέψη στὸ ἔγκλημα κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἡ σωτηρία του νὰ εἶναι ἀδύνατη. Τοῦ ὑπόδειξε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ διστάση σὲ τίποτα, ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ μὴ ὑποχωρήση τώρα ποὺ ἄρχισε νὰ κατακτᾶ ὁλοκληρωτικὰ τὴν καρδιὰ τῆς πανέμορφης Νότας.

— Παιδί! τοῦ εἶπε. Τί φοβᾶσαι; Ἐσὺ ξαίρεις καλὰ τὴ δουλειά σου, εἶσαι ἔξυπνος καὶ θὰ λάβης ὅλα τὰ μέτρα σου, ὥστε νὰ μὴ σ' ἀνακαλύψουνε. Ἄλλως τε, ἂν πρόκειται νὰ σὲ πιάσουν τὶ δύο πλαστογραφίες τὶ τρεῖς. Ἂν ἀνακαλυφθῆς, ποὺ δὲν πιστεύω, καλλίτερα νἄχης πάρει πολλὰ λεπτά. Θὰ μπορέσης ἔτσι νὰ συντηρηθῆς, θὰ ἀθωωθῆς καὶ θὰ ζήσης εὐτυχισμένα μὲ τὴ Νότα σου...

— Θὰ τὰ κατασχέσουν τὰ λεπτά, ἂν μοῦ τὰ βροῦν!

—Ἂν σοῦ τὰ βροῦν! Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὰ βροῦν, ἀφοῦ ἐσὺ θὰ τἄχης δώσει σ' ἡ Νότα;

Καὶ δὲν παρέλειψε νὰ τοῦ ξαναπῆ τοὺς φόβους της ὅτι ἡ Νότα θὰ χανότανε γι' αὐτόν, ἂν ἐδίσταζε. καὶ τὴν πεποίθησή της ὅτι θὰ τὴν ἔκανε πιντοτινὴ σκλάβα του, ἂν τὴν κατέπλησσε μὲ τὰ χρήματα καὶ τὰ δῶρα του.

Κι' ὁ Στέλιος ὅταν ἔφυγε, δὲν σκεπτότανε τίποτε ἄλλο, παρὰ πῶς νἄβρη τὸν τρόπο νὰ πάρη ἀπὸ τὴν Τράπεζα κι' ἄλλα χρήματα, χωρὶς νὰ προκαλέση τὶς ὑπόνοιες τῶν προϊσταμένων του.

Ἀπὸ τότε π' ἄρχισε νὰ κάνη τὶς πλαστογραφίες, ἄλλαξε ἐντελῶς. Νιυνώτανε καλλίτερα, ζοῦσε πλουσιώτερα, σκορποῦσε τὰ χρήματα ἐντελῶς ἀσυλλόγιστα. Κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε νὰ ἰδῆ τὴ Νότα—καὶ πήγαινε κάθε ἡμέρα—τῆς ἐπρόσφερε τὰ καλλίτερα λουλούδια καὶ κάπου—κάπου ἕνα δαχτυλίδι ποὺ τῆς ἔβαζε στὸ δάχτυλο ἢ ἕνα βραχιόλι ποὺ μοναχὸς τῆς περνοῦσε στὸ χέρι.

Ἡ Νότα ἦταν εὐχαριστημένη τώρα. Ἡ κυρὰ Κωνσταντίνα ἦταν εὐτυχής. Ἡ πρώτη ἐξεδικεῖτο τὸν ἄνδρα, ἡ δεύτερη ἱκανοποιοῦσε τὸ μῖσός της, καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ἑτοίμαζαν τὴν καταστροφὴ τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ.

Μεθυσμένος ἀπὸ τὰ χάδια, τὶς ὑποκρισίες καὶ τὰ σκέρτσα τῆς Νότας, βυθιζότανε ἀδιάκοπα στὴν καταστροφὴ καὶ τὴν ἐξουθένωση, δὲν ἐπρόσεχε σὲ τίποτα ἄλλο, δὲν ἐπρόσεχε οὔτε κἂν σ' ἐκείνη ποὺκλαιγε κι' ἐσπόρασσε γι' αὐτὸν, γιὰ ἕνα φτωχὸ λουλουδάκι ποὺ ἔφθινε καὶ μαραινόταν ὁλοένα. Στὸ μαρασμὸ τῆς Ρίτας δὲν ἔδινε καμμιὰ προσοχή...

Μιὰ μέρα ἡ Κωνσταντίνα εἶπε στὴ Νότα.

— Γιατὶ δὲν τὸν πέρνεις στὶς κυρίας Λούλας; Πάρτον κ' κεῖ.

— Αὔριο δέχεται!

— Πάρτον νὰ ἰδῆ τοὺς ἄλλους ποὺ πίνουν χασὶς καὶ πέρνουν ἠρωΐνη, κοκαΐνη ἢ μορφίνη. Νὰ μάθη κι' αὐτός. Γιατὶ νὰ μὴ μάθη, ἀφ' οὗ ἔτσι θὰ τὸν ἔχουμε ὑποδουλωμένο περισσότερο, ἀφ' οὗ ἔτσι θὰ πετύχουμε καλλίτερα τὸ σκοπό μας κι' οἱ δυό μας, σκοπὸ ποὺναι ὁ ἴδιος, ἂν κι' ἔχη γιὰ τὴν κάθε μιά μας, ἄλλη ἀφορμή.

— Σωστά. Θὰ τὸν πάρω...

Τὸ ἴδιο βράδυ, τοῦπαν πὼς θὰ τὸν ἔπερνε μαζί της, σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ σπίτι καὶ πὼς ἐκεῖ θἄβλεπε παράξενα πράγματα, ποὺ δὲν θἄπρεπε ὅμως νὰ τὰ διηγηθῆ πουθενά. Καὶ τὸ ἄλλο βράδυ, ἕνα ὡραῖο ταξί, τοὺς ἐπῆγε καὶ τοὺς ἄφησε μπροστὰ σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς κτίριο. Στὸ σπίτι ἐκεῖνο ἐμαζεύοντο καὶ παρεδίνοντο στὴν ἀπόλαυση τῶν νοσοκωτικῶν, ἄνδρες κάθε ἡλικίας, ὄμορφες γυναῖκες, ἀκόμη καὶ παιδιὰ εἴκοσι χρονῶν!

Ὑπάρχουν τοξικομανεῖς σὲ κάθε τάξη. Θὰ τοὺς βρῆτε στὴν ἀνωτέρα ἀριστοκρατική, πού, ἐπειδὴ ζῆ ἔκλυτη ζωή, ἔχει ἀνάγκη νὰ διεγείρη τὶς αἰσθήσεις της· στοὺς μπλαζέδες καὶ στοὺς διεστραμμένους, ποὺ τοὺς ἀρέσει κάθε τι τὸ ἔκφυλο, γιατὶ τοὺς δίνει νέες συγκινήσεις ἢ γιατὶ γυρεύουν τὴ λησμονιὰ στὴν πίπα ἢ στὴ σύριγγα! Θὰ τοὺς βρῆτε καὶ στὰ λαϊκὰ στρώματα: Στὶς ἱερόδουλες, στοὺς σωφὲρ ταξί, ποὺ παρασύρονται ἀπὸ τοὺς πελάτες τους ἕως τὰ κέντρα αὐτὰ τοῦ θανάτου. Ἕνας κύριος ἢ μιὰ κυρία πολὺ καθὼς πρέπει, φωνάζει τὸν σωφὲρ γιὰ νὰ τὴν πάη μὲ τὸ ταξί του στὸ γνωστό της σπίτι, ὅπου μπορεῖ νὰ κανονίση ἀνενόχλητη τὴν πίπα της μὲ τὴν τακτική της παρέα. Ὁ σωφὲρ ποὺ βλέπει μερικὰ ὕποπτα σημάδια, ὑποπτεύεται κάτι, καὶ ἂν τοῦ εἰποῦν νὰ περιμένη τὸν πελάτη στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, τότε καταλαβαίνει περὶ τίνος πρόκειται. Στὴν ἀρχὴ ἡ περιέργεια τὸν σπρώχνει στὰ σκοτεινὰ καταγώγια «Ἂς δοκιμάσω μιὰ φορά!» Αὐτὸ φθάνει.

Μερικοὶ ζητιάνοι καὶ ὀργανοπαίκται, μικροπωλῆται ἢ μικροεργάται πέρνουν ναρκωτικά. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ μίμηση, γιατὶ ἔτυχε νὰ βρεθοῦν σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο καὶ νὰ μάθουν ὅτι ἐκεῖ μέσα καπνίζουν χασίς, καὶ θέλουν νὰ ἰδοῦν τί εἶναι αὐτὸ ποὺ τὄχαν ἀκούσει καὶ δὲν τὸ ξέρουν· ἄλλοι γιατὶ θέλουν νὰ δώσουν στὸ κουρασμένο κορμί τους τὴν τεχνητὴ ἐκείνη καὶ πρόσκαιρη ἐνεργητικότητα ποὺ προκαλεῖ τὸ χασίς.

Ὑπάρχουν κακαϊνομανεῖς καὶ στὴ μεσαία τάξη. Ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια ἔχει τρυπώσει σ' ὅλες τὶς τάξεις.

Ὅταν ἐμπῆκαν ἡ Νότα μὲ τὸ Στέλιο, ἡ «συνεδρίασση» δὲν εἶχεν ἀρχίσει ἀκόμα. Ὡς τόσο τοὺς ἐπῆρε μιὰ βαρειὰ μυρουδιά, σὰν ἐκείνη ποὺ βγαίνη ἀπὸ σπίτι ποὺτανε κλεισμένο χρόνια. Στὸ σαλόνι ἦταν μαζεμένα μερικὰ ἄτομα. Δὲν τοὺς ἐπρόσεξε ὅμως κανένας.

Ὁ Στέλιος κάθησε καὶ κύτταξε γύρω του. Ἄνθρωποι κίτρινοι μὲ μάτια χαυνωμένα καὶ νωθρὰ βλέμματα, μοῦτρα κουρασμένα καὶ πόδια ἀπλωμένα σὰν παράλυτα, συζητοῦσαν ἀδιάφοροι γιὰ κάθε τι ποὺ γινότανε γύρω τους καὶ γιὰ κείνους ποῦμπαιναν, εἴτε γνωστοί τους ἦταν εἴτε ἄγνωστοι.

Ἡ Λούλα, ἡ ὄμορφη οἰκοδέσποινα, ποῦκανε τὴ δεξίωση, μισοκλείνοντας τὰ μάτια της γιὰ νὰ τοὺς γνωρίση στὸ θαμπὸ φῶς ποὺρριχνε ὁ γλόμπος, τυλιγμένος μὲ κόκκινο ἀμπαζούρ, σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντά τους. Τὸ παιδὶ ποὺ συνώδευε ἡ Νότα τὸ ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἐκείνη τῆς τὸ σύστησε.

—Ἀ, χάρηκα πολύ! τοῦ εἶπε ἡ Λούλα μὲ τὴ βραχνὴ φωνή της. Ξέρετε, ἐδῶ δὲν δεχόμαστε. . θεατές. Θὰ δοκιμάσετε, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ἡ Νότα ἀπάντησε πρὶν ἀπ' τὸ Στέλιο.

— Καὶ βέβαια! Γι' αὐτὸ ἤρθαμε.

Πτοημένος ἀπὸ τὸ μυστήριο ποὺ τὸν εἶχε κυκλώσει, ὁ Στέλιος ἐτραύλισε δειλά.

— Εἶναι ἀνάγκη ἀπόψε;

— Ἢ ἀπόψε ἢ ἄλλοτε, γιὰ μένα τὸ ἴδιο κάνει! εἶπε σχεδὸν περιφρονητικὰ ἡ Λούλα.

— Τὴ δεύτερη φορὰ ποὺ θἄρθω, τὸ ὑπόσχομαι! ἐτραύλισεν ὁ Στέλιος...

— Καλὲ τ' εἶναι αὐτά! εἶπε ἡ Νότα. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ κάνης ρεζῆλι. Ὄχι, Λούλα μου, θὰ δοκιμάση, ναί, γι' αὐτὸ ἤρθαμε.

Τί; κοῦκλες θὰ παίξουμε;

Ἡ Λούλα δὲν ἀσχολήθηκε περισσότερο μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὁ Στέλιος δὲν εἶχε τὴ δύναμη ν' ἀντισταθῆ στὴ θέληση αὐτῆς τῆς γυναίκας. Τὸν ἐπῆραν μαζί τους καὶ ἐκάθησε στὸ ντιβάνι τοῦ βάθους κοντά τους. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνες μιλοῦσαν σιγά, ποιὸς ξέρει γιὰ πιὰ ὕποπτη ὑπόθεσή τους, ὁ Στέλιος ἄρχισε νὰ προσέχη σ' αὐτὰ ποὺ γινόντουσαν γύρω του. Ἤσαν ἐκεῖ πέρα περὶ τὰ δέκα πρόσωπα ἄνδρες καὶ νέες γυναῖκες, οἱ περισσότερες ὄμορφες.

Σὲ λίγο ἔβαλαν στὴ μέση τοῦ δωματίου ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ τραπεζάκι, κι' ἀπάνω του τοποθέτησαν ἕνα μεγάλο ξύλινο δίσκο, ποὺ εἶχε ἕνα δοχεῖο μὲ ὑγρὸ ποὺ τοῦ φάνηκε ὅτι ἦταν λάδι. Σὲ κασσετίνες μετάλλινες ὑπῆρχαν σύριγγες καὶ σὲ μικρὰ πιατάκια οἱ βελόνες τους, οἱ βελόνες ποῦμπαζαν τὸ δηλητήριο στὰ νεανικά τους κορμιά.

Ὅλα αὐτὰ τὰ σύνεργα τῶν τοξικομανῶν τἄβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τοῦ προξένησαν τόση φρίκη, ὥστε ἀποροῦσε πῶς ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος παρασυρότανε στὴν ἀπαισία χρῆσι τους. Συμαζεύτικε στὴ θέση του καὶ περίμενε, χωρὶς νὰ ξέρη κι' αὐτός. Γρήγορα ὅμως κατάλαβε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μείνη πολὺ ἐκεῖ μέσα. Γιατί, ἀφοῦ τώρα τὸν ἐνοχλοῦσε ἡ βαρειὰ μυρουδιὰ ποῦβγαινε ἀπὸ ὅλο τὸ σπίτι, πόσο μᾶλλον θὰ τοῦ ἦταν ἀνυπόφορη ὅταν θ' ἄρχιζαν νὰ φουμάρουν.

Στὰ μεγάλα ντιβάνια ποὺ ἦταν γύρω στὴν εὐρύχωρη σάλα, ἦταν ξαπλωμένοι οἱ καλεσμένοι τῆς Λούλας καὶ μ' ἀγωνία ζωγραφισμένη βαθειὰ στὰ πρόσωπά τους, περίμεναν νὰ τοὺς σερβιρισθῆ τὸ δηλητήριο. Τὰ ρουθούνια τους ἀνοιγόκλειγαν, τὰ μάτια τους ἔσβυναν μέσα στὶς βαθουλὲς κόγχες τους, καὶ τὰ πρόσωπά τους ἀπὸ χλωμὰ γινόντουσαν ἄσπρα.

Μιὰ νέα, ἐξαιρετικὰ ὄμορφη πέταξε, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ὅλα της τὰ φορέματα. Καὶ σχεδὸν μισόγυμνη, μὲ τὸ κεφάλι στηριγμένο στὸ χέρι, περίμενε τὸ ναρκωτικό. Τὰ χείλη της ποὺ κινοῦντο σπασμωδικὰ ἔδειχναν τὴ βουλιμία της. Σβυσμένοι στεναγμοὶ φούσκωναν τὰ κάτασπρα στήθια της καὶ τὰ χέρια της ἀπλωνόντουσαν πρὸς τὸ δίσκο. Πῆρε μιὰ βελόνα ἀλειμμένη μὲ σκοῦρο ὑγρό, τὴ βούτηξε μέσα σ' ἕνα μικρὸ βάζο γεμάτο ὄπιο καὶ τὴν τράβηξε ἔπειτα. Ζαλισμένος ὁ Στέλιος τὴν παρακολουθοῦσε μὲ προσοχή, σὰν νἄθελε νὰ μὴ τοῦ διαφύγη τίποτα ἀπὸ κεῖνα ποὺ θἄκανε.

Μιὰ χονδρὴ σταλαγματιὰ ἔτρεμε στὴν ἄκρη τῆς βελόνας. Τὴν ἔβαλε ἀπάνω ἀπὸ τὴ γαλάζια φλόγα ἑνὸς καντηλιοῦ κι' ὕστερα τὴν ἀκούμπησε στὸ μικρὸ πήλινο ναργιλεδάκι, ποὺχε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἕνα λεπτὸ καλαμάκι. Ἔφερε αὐτὸ τὸ καλαμάκι μὲ βουλιμία στὰ τρεμουλιάζοντα χείλη της ἐνῶ τοποθετοῦσε τὴ φλόγα κάτω ἀπὸ τὸ λουλά. Ἡ χοντρὴ σταλαγματιὰ ἐξατμιζότανε. Μιὰ βαρειὰ μυρωδιὰ σκορπίσθηκε καὶ ἡ ὄμορφη νέα ἄρχισε ν' ἀναπνέη βαθειὰ σὰν ν' ἀναστέναζε. Ροφοῦσε τὸ θάνατο.

Ὅλοι φουμάρουν τὸ δηλητήριο! Δυὸ ἄλλες στὴ δεξιὰ γωνιὰ σὰν νὰ πνίγονται ἀπὸ τὴ ζέση τοῦ σαλονιοῦ, γδύνονται κι' αὐτὲς χωρὶς νὰ τοὺς μέλλη ἂν τὰ βλέμματα τῶν καλεσμένων πέφτουν ἀπάνω τους θολά, νωθρά, ναρκωμένα. Φλυαροῦνε, γελοῦνε, παραμιλοῦν, στὸ τέλος ἡ μιὰ ζυγώνει τὴν παρέα τῶν νέων ποὺ ψευδίζουν τὰ λόγια τους, κι' ἀρχίζει μ' αὐτοὺς μιὰ συζήτηση ποὺ θἄκανε νὰ κοκκινήση ἀπὸ ντροπὴ καὶ μιὰ ἱερόδουλη. Ὕστερα ἡ νέα ἔκανε μιὰ ἔνεση κοκαΐνης, ἀμέσως ἀπ' αὐτὴν ὁ σύντροφός της ποὺ τὴν ἀκολούθησε στὸ ξετσίπωτο παραμίλημά της. Καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ νέοι, ἀληθινὰ κουρέλια, πραγματικὰ συντρίμματα, ἀπελάμβαναν τὴν ἡδονὴ τοῦ θανάτου ποὺ ἔμασαν μέσα στὸ σῶμα τους, τοῦ θανάτου ποὺ τοὺς προκαλοῦσε τὶς φαντασίες εὐτυχίας.

Μονάχος του, δίπλα στὸ κλεισμένο γραμμόφωνο, ἕνας μεσόκοπος κύριος, φαινότανε πὼς παρακολουθοῦσε μὲ ἀηδία ὅλα ὅσα γινόντουσαν γύρω, ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα δὲν παρέλειπε νὰ εἰσπνέη κι' αὐτὸς τὸ ναρκωτικό. Ὅταν ὁ Στέλιος διεσταύρωσε τὰ βλέμματά του μὲ τὰ δικά του, νόμισε πὼς μπῆκαν ἕως τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του πειρακτωμένες βελόνες. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὰ διαπερασικὰ βλέμματα τὸν ἐφόβισε.

— Ἀ, ὁ Κωστάκης, ἐτραύλισεν ἡ Λούλα, ἐνῶ ἔβαζε στὰ ρουθούνια της τὸν ἄσπρο θάνατο ποὺ εἶχε στὸ χαρτί. Ὅταν «τὰ τραβήξη» ἀρχίζει νὰ γίνεται ἱεροκήρυκας καὶ νὰ συμβουλεύη τοὺς ἄλλους.

— Γιατὶ ὅμως τὸν δέχεσαι;

— Εἶναι ὁ πιστότερός μου φίλος. Καὶ στὸ κάτω—κάτω, τὶ μὲ πειράζει ἐμένα, ἂν λέη τὰ ἀντίθετα ἀπὸ κεῖνα ποὺ κάνει;

Ἕνας ἡλικιωμένος χοντροκόκκινος κύριος κάθησε κοντὰ στὴ Νότα. Τῆς ἔδειξε μὲ τὸ βλέμμα τὸ Στέλιο, σὰν νἄθελε νὰ τῆς γυρέψη πληροφορίες.

— Ναί, ἔφερα καὶ τὸ μικρό! τοῦ

ἀπάντησε. Τοῦ ἐξήγησε πόσο ὄμορφα εἶναι ὅλα αὐτὰ καὶ τοῦδωσε νὰ πιστέψη πὼς δὲν βλάπτουν καθόλου, ἂν δὲν κάνη κατάχρηση... Κι' ἔτσι τὸν ἔφερε.

Καὶ γέλασε σκανδαλιστικὰ καὶ ἀδιάντροπα.

— Μὴν πάθει τίποτα, τῆς εἶπε ὁ χονδρὸς κύριος, καὶ βροῦμε τὸν μπελᾶ μας.

— Δὲν θὰ τοῦ δώσουμε νὰ φουμάρη πολύ. Ἀλλὰ μὴν κάνης χειρονομίες γιατὶ εἶνσι ζηλιάρης.

Σὲ λίγο ἡ Νότα σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντὰ στὸ Στέλιο καὶ κάθησε δίπλα του. Ὁ Στέλιος, χλωμὸς καὶ ταραγμένος, δὲν ἔλεγε τίποτα. Ἐκείνη τὸν ἐτράβηξε πιὸ κοντά της, πῆρε τὴν πίπα της καὶ τὴν ἔβαλε στὸ στόμα του, μουρμουρίζοντας :

— Σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σοῦ δώσω νέες συγκινήσεις. Νὰ λοιπὸν ὁ δρόμος ποὺ φέρνι σ' αὐτές...

Ὁ μεσόκοπος κύριος, ποὺρριχνε βλοσυρὰ βλέμματα γύρω του, ἄφισε ψιθυρισμὸ μίσους, ἐνῶ τὴν ἐκύτταζε.

— Βρωμερὸ πλᾶσμα ! ἐσφύριξε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του... Ἂν μποροῦσα θὰ σ' ἔπνιγα.

Τόσο βδελυρὴ φαινότανε σ' αὐτὸν ποὺξερε τὴ σημασία της, ἡ πράξη της νὰ τραβήξη ἕνα ἀθῶο παιδί, στὸν τάφο αὐτὸν τῶν ζωντανῶν, ὅπου ἡ Ἄσπρη Θεὰ στέλνει τὸν ἀργὸ θάνατο στοὺς πιστούς της. Εἶδε τὰ χείλη οὗ Στέλιου ποὺ τρέμανε καὶ θὰ ἤθελε νὰ μποροῦσε, αὐτὸς ποὺ πέθαινε ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια ἀργὰ ἀλλὰ βέβαια, νὰ μποροῦσε νὰ τὴν σκότωνε. Οἱ ἄλλοι τὸν κύτταζαν μὲ ἄγρια χαρὰ σὰν νὰ ἱκανοποιόντουσαν μ' αὐτὸ τὸ θέαμα.

— Μὰ μὴ φοβᾶσαι λοιπὸν! τοὔπε ἡ Νότα. Τράβα !

Ἔξαφνα τὸν εἶδε νὰ σωριάζεται στὸ ντιβάνι, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του γινόντανε σὰν πανί.

— Τὶ φοβιτσιάρης ποὺ εἶσαι ! τοὔπε ἡ Νότα.

Ὅλοι τὸν ἐκύτταζαν μὲ περιέργεια. Θὰ γινότανε λοιπὸν γελοῖος μὲ τοὺς φόβους καὶ τοὺς δισταγμούς του, στοὺς καθὼς πρέπει ἀνθρώπους ἐκείνους; Θᾶφινε νὰ γελάσουν εἰς βάρος του καὶ νὰ κοροϊδέψουν τὴ Νότα ποὺ τὸν ἐσύστησε; Πῆρε τὴν πίπα καὶ τράβηξε.

Καὶ ἡ εἰσπνοὴ τῆς καταστροφῆς ἐξακολουθεῖ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ δωμάτιο, μὲ τὴν πίπα ἢ τὴν ἄσπρη σκόνη τοῦ δηλητηρίου ποὺ τὴ χώνουν στὴ μύτη τους σὰν ταμπάκο, ἢ μὲ τὴν σύριγγα, μὲ τὴν ὁποίαν διοχετεύουν στὸ αἷμα τους τὸ ὑγρὸ τῶν ψευδαισθήσεων.

Ἕνας νέος κεῖ κάτου ἀφήνει περιφρονητικὲς ἀναφωνήσεις γιὰ τὶς γυκαῖκες ποὺ κυλιόνταν μισόγυμνες στὰ ντιβάνια. Προσπαθεῖ νὰ φύγη, μὰ δὲν μπορεῖ. Τρεκλίζει πέφτει, σωριάζεται κι' ἀποκοιμιέται. Φαίνονται σὰν ἀποχαυνωμένοι. Μοιάζουν σὰν λείψανα ποὺ περιμένουν τὸ νεκροθάφτη π' ἀργεῖ. Πόσο τραγικὸ θάναι τὸ ξύπνημά τους, μὲ τὴν ἀγωνία γιὰ τὴν ἀπότομη διακοπὴ τῶν λουλουδένιων ὀνείρων των. Κι' ὕστερα ἡ κατάπτωση, ἡ παράλυση, ἡ ἀτονία.

Κανένας δὲν φαίνεται νὰ καταλαβαίνη τί γίνεται γύρω του. Τὰ σβυσμένα τους βλέμματα δείχνουν τὴν ἀγωνιώδη προσπαθειά τους νὰ πιάσουν μὲ τὴ φαντασία τους τοὺς παραδείσους ποὺ χάνονται μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ ἄπειρο.

Ὁ Στέλιος, μισολιποθυμισμένος, προσπαθεῖ νὰ καταλάβη τί γίνεται ἐκεῖ μέσα, καὶ ποῦ βρίσκεται. Ἀναζητάει μὲ τὸ χαυνωμένο του βλέμμα τὴ Νότα ποὺ εἶναι τώρα πεσμένη στὸ ντιβάνι ἀπέναντί του· ἀὶ χείλη της μισανοίγουνε καὶ τὸ πρόσωπό της εἶνε ἄσπρο σὰν σάβανο. Ὁ δυστυχισμένος λαχταράει τὸ δροσερὸ ἀέρα τῆς νύχτας, δὲν μπορεῖ νὰ μείνη πιὰ ἐκεῖ μέσα, ἀλλ' ὅμως δὲν μπορεῖ καὶ νὰ φύγη. Τὸ παραμιλητὸ τῆς διπλανῆς νέας τοῦ φέρνει ρίγος.

Τί γαλάζιες ποὺ εἶναι ἡ πασχαλιές !... Γλυστρώω κολέ ! Πιάστε με... Μὰ γιατὶ εἶναι γαλάζιες ἡ πασχαλιές ;

Μιὰ λεπτοκαμωμένη μισόγυμνη νέα, στὴν ἄλλη ἄκρη, πετάγεται ἐπάνω, τεντώνει τὸ κυπαρισσένιο κορμί της σὰν σκελετωμένο φάντασμα στὸ θαμπὸ φῶς τοῦ σαλονιοῦ, ἀρχίζει ἕνα σαρκαστικὸ γέλοιο καὶ σωριάζεται ὕστερα λιποθυμισμένη στὸ ντιβάνι της, ἐνῶ ἄλλο μουγκητό, ἄγνωστο ἀπὸ ποῦ, φτάνει ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ Στέλιου, σὰν μιὰ τρομερὴ προειδοποίηση :

— Πεθαίνω...

ΚΕΦΑΟΑΙΝ Η'

ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΝΕΜΕΝΗ

Ὅταν ὁ Στέλιος μὲ τὴν Νότα γύρισαν σπίτι της, ἡ νέα τὸν ἔμπασε κατ' εὐθεῖαν στὴν κρεββατοκάμαρά της, καὶ γιὰ πρώτη τότε φορὰ ἄρχισε νὰ γδύνεται μπροστά του. Ὁ Στέλιος ἐξακολουθοῦσε νὰ δοκιμάζη τὴ ζάλη καὶ τὴν ἀηδία ποὺ τοῦ εἶχε προξενήσει τὸ ναρκωτικό, ἀλλὰ μ' ὅλο τοῦτο παρατηροῦσε μὲ ἀποχαυνωμένο βλέμμα τὸ σῶμα ποὺ ὁλονὲν γυμνωνότανε, τῆς γυναῖκας ἐκείνης ποὺ τόσο πολὺ ἀγαποῦσε.

Σὲ μιὰ στιγμή, μπροστὰ στὰ κατάπληκτα μάτια του φάνηκαν ὁλόγυμνα τὰ κατάλευκα στήθη, ἀναπαλλόμενα ἐλαφρὰ σὲ κυματισμοὺς ποὺ προκαλοῦσαν τὴν τρέλλα καὶ ἐνέπνεαν τὸ ἔγκλημα. Στάθηκε ἔτσι γυμνή, ζωντανὸ καμίνι ἀπὸ ὅπου πηδοῦσε ἡ φλόγα τοῦ πόθου, καὶ τὸν ἄφινε νὰ θαυμάζη, νὸ ἰλιγγιᾶ, νὰ παραφρονῆ. Γυμνώθηκε ἔπειτα ἐντελῶς. Καὶ μὲ βῆμα ἀργὸ πῆγε καὶ φόρεσε τὴν πιτζάμα της, μ' ἕνα θελκτικὸ ἀληθινὰ τρόπο, ποὺ ἀποτελοῦσε τὴ συνέχεια τῆς προσπάθειας ποὺκανε νὰ προκαλέση στὸ θύμα της τὴν παραφροσύνη ποὺ χρειαζότανε.

Ὅταν τὸ ἄλλο πρωῒ ξύπνησε, ὁ νεαρὸς ἐγκληματίας, ἤτανε πραγματικὰ εὐτυχισμένος. Τίποτα πιὰ δὲν τὸν ἐνησυχοῦσε. Ἡ Νότα ἤτανε δική του καὶ εἶχε τώρα τὴ δύναμη νὰ μὴν ἀφίση νὰ τοῦ φύγη ποτέ.

Τότε ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἐδοκίμαζε τὸ ναρκωτικό, ἔνοιωσε μιὰ δυνατὴ ἀηδία. Τώρα ἤθελε νὰ δοκιμάση καὶ πάλι.

— Ἄ, ὄχι σήμερα ! τοῦπε γελόντας ἡ Νότα. Βλέπω πὼς ἄρχισαν νὰ σὲ τραβᾶνε οἱ συγκινήσεις.

— Πολύ !

— Ὑπάρχουν κι' ἄλλες !... Καὶ θὰ πᾶμε νὰ δοκιμάσουμε νέα.

— Ποιά ;

— Νὰ παίξουμε ρολίνα. Ἔχεις παίξει ρολίνα ποτέ σου ;

— Ὄχι !

— Ἄ, τότε δὲν ξέρεις τὸν κόσμο. Μένεις πίσω αἰῶνες.

— Νὰ πᾶμε τότε... Μὰ πῶς θὰ παίξω, ἀφοῦ δὲν ξέρω ;

— Θὰ σὲ μάθω ἐγώ. Σὺ νάχης μονάχα λεφτά, καὶ τ' ἄλλα εἶναι δική μου δουλειά.

— Θάχω ναί, μὴν ἀνησυχεῖς.

Τὴν ἐφίλησε, τὴν ἀπεχαιρέτησε, κ' ἔφυγε γρήγορα, γιὰ νὰ πάη νὰ ἑτοιμάση νέα ἐντάλματα πλαστά, γιὰ νὰ μπορέση νὰ σηκώση ἀπὸ τὴν Τράπεζα τὸ ποσὸν ποὺ θὰ χρειαζότανε γιὰ τὴ νέα συγκίνησι, γιὰ νὰ παίζουν ρολίνα. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΜΠΡΟΥΚ

ΠΑΜΕ ΝΑ ΧΩΡΙΣΩΜΕ ΚΙ' ΥΣΤΕΡΑ... ΠΑΝΤΡΕΥΟΜΑΣΤΕ

Ο ΤΖΑΚ καὶ ἡ ΤΖΕΝΝΥ μιλοῦν, καθισμένοι κοντὰ—κοντά, ἐπάνω σ' ἕνα μπάγκο. μέσα στὸν κῆπο τῆς Δημαρχίας.

Ἐκείνη φορεῖ ἕνα ἐλαφρὸ καλοκαιρινὸ φόρεμα κ' ἐκεῖνος ἕνα κοστοῦμι περιπάτου.

Φαίνονται πολὺ εὐχαριστημένοι κι' οἱ δυό.

Ἔχουν μιλήσει ὡς τώρα γιὰ τὸ μάτς τοῦ Σάρκο—Σμέλιγκ, τὸν ἀγῶνα τοῦ Λόντου—Στὴλ, γιὰ τὴ συνάντηση φοὺτ—μπὸλ τῶν ὁμάδων τῆς Πενσυλβανίας, γιὰ τὰ ἀεροπορικὰ ρεκὸρ καὶ τὸ σημερινὸ πρόγραμμα τοῦ ραδιοφώνου.

Ὕστερα ἀπ' ὅλ' αὐτά, ρωτάει ξαφνικὰ :

ΤΖΑΚ — Ξέρεις, Τζέννυ, ὅτι σοῦ ὀφείλω μιὰ ἐξήγηση ;

ΤΖΕΝΝΥ — Γιατί πρᾶγμα ;

ΤΖΑΚ — Γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σ' ἐκάλεσα σήμερα νάρθῆς ἐδῶ.

ΤΖΕΝΝΥ — Μά, ἂν δὲν γελιέμαι, μ' ἐκάλεσες γιὰ νὰ παντρευτοῦμε.

ΤΖΑΚ — Ἀκριβῶς. Προχθές, μετὰ τὸ φούτμπωλ, σοῦ ζήτησα νὰ παντρευθοῦμε. Εἶσαι ἡ πρώτη γυναίκα τσάμπιον τοῦ συλλόγου μας καὶ φαντάσθηκα πὼς θᾶταν μιὰ καλὴ ρεκλάμα γιὰ τὸ ἐργοστάσιο τῶν ταινιῶν γραφομηχανῆς ποὺ ἵδρυσα τώρα τελευταῖα, νὰ διατυμπανισθῆ στὶς ἐφημερίδες πὼς ὁ διευθυντής του ἐπαντρεύθηκε τὴν πρώτη γυναίκα τσάμπιον τοῦ φούτμπωλ...

ΤΖΕΝΝΥ — Θαυμάσια ! Κ' ἐγὼ ἐδέχθηκα τὴν πρότασή σου, γιατί παίζεις θαυμάσιο φούτμπωλ. Πάντα ὀνειρευόμουν νὰ παντρευθῶ ἕναν ἄντρα, ποὺ νὰ δίνη ὡραῖες κλωτσιές.

ΤΖΑΚ — Ὡραῖα ! Φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνη καλύτερος γάμος. Σκέψου ὅτι τὰ δῶρα, ποὺ θὰ μᾶς στείλουν οἱ φίλοι μας καὶ οἱ ἀθλητικὲς ὀργανώσεις θὰ πουληθοῦν μὲ κέρδος ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. Τὰ ὑπολογίζω σὲ εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ διαφήμιση, ποὺ θὰ μᾶς γίνη ἀπὸ τοὺς φωτορεπόρτερ τῶν ἐφημερίδων καὶ τὰ μούβι—νιούς, θὰ στοιχίζη, τὸ λιγώτερο, πενῆντα χιλιάδες δολλάρια...

ΤΖΕΝΝΥ — Εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια μετρητὰ καὶ διαφήμηση πενῆντα χιλιάδων ... Ἀζίζει νὰ παντρευτῆ κανείς!..

ΤΖΑΚ — Ἀκριβῶς. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ἀπὸ προχθὲς ἕως σήμερα. ἐσκέφθηκα ἀρκετὰ καὶ γι' αὐτὸ ὀκριβῶς θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

ΤΖΕΝΝΥ — Λέγε.

(Ὁ Τζὰκ περνᾶ τὸ χέρι του γύρω στὴ μέση τῆς Τζέννυ. Τὴν κυττάζει μ' ἕνα βλέμμα ἁπαλό, γεμάτο τρυφερότητα. Αὐτὸ εἶνε κάτι, πού, στὴν ἀρχή, ξαφνιάζει τὴ Τζέννυ ὅπως καὶ τὸν ἴδιο τὸν Τζάκ, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ τὴν ἀγκαλιάζει, φαίνεται σὰ νὰ λέη στὸν ἑαυτό του. «Ἐσύ, Τζάκ, κάνεις τέτοια πράματα ; Σὲ καλό σου ! Ἐσώτησες ... κὸ μάνετζέρ σου ἂν σοῦ τὸ ἐπιτρέπη ;»

Μὰ ἡ στάση αὐτὴ φαίνεται πώς, σὰν κάτι «καινούργιο», ἀρχίζει νὰ τοὺς θέλγη καὶ τοὺς δυό.

Καὶ ἀρχίζει νὰ μιλῆ σὲ πολὺ τρυφερὸ τόνο ὁ

ΤΖΑΚ — Τζέννυ μου, ἀπὸ προχθὲς διαρκῶς σὲ σκέπτομαι, Δὲν φεύγεις στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυολό μου. Ὅπου στραφῶ νὰ κυττάζω βλέπω ἐσένα μπροστά μου, ἐσένα ποὺ εἶσε ἡ μοναδικὴ μου σκέψη. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα ... νὰ μὴ σὲ παντρευτῶ.

ΤΖΕΝΝΥ — Γιατί ;

ΤΖΑΚ — Γιατί σ' ἀγαπῶ. Ἀνεκάλυψα πὼς σ' ἀγαπῶ.

ΤΖΕΝΝΥ— Καὶ δὲν εἶνε αὐτὸ ἕνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ παντρευτοῦμε;

ΤΖΑΚ — Ὦ, Τζέννυ μου, μὴ μιλᾶς σὰν κορίτσι τῆς παληᾶς ἐποχῆς. Ἂς ἀφίσωμε τὴν ἀγάπη μας νὰ ζήση λιγάκι. Ἂς μὴ τὴν σκοτώσωμε μ' ἕνα γάμο, ποὺ θὰ μᾶς φορτώση ἔνοιες καὶ βάσανα...

Ἡ Τζέννυ ἐκύτταξε κατάματα τὸ φίλο της, σὰ νἄθελε νὰ διαβάση μεσ' στὸ βλέμμα του τὶς πραγματικές του σκέψεις. Μὰ φαίνεται πὼς ἔμεινε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν σιωπηλὴ αὐτὴ ἀνάκρισή της, γιατὶ ἀνεγνώρισε τὴν ἀπόλυτη εἰλικρίνεια τοῦ Τζὰκ καὶ εἶπε.

ΤΖΕΝΝΥ— Πολὺ λογικά. Ἔχεις δίκιο.. Ἀλλά... τὰ κέρδη τοῦ γάμου;

ΤΖΑΚ— Ἐπιμένεις στὰ κέρδη;

ΤΖΕΝΝΥ— Ὦ, Τζάκ, ἀγάπη μου, μὴ μιλᾶς ἐσὺ τώρα σὰν νέος τῆς παληᾶς ἐποχῆς. Μήπως ὑπάρχει τίποτε ἄλλο στὴ ζωὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κέρδος; Ἡ ἀγάπη τί ἄλλο εἶνε παρὰ τὸ κέρδος μιᾶς γνωριμίας; Ἂν δὲν παντρευτοῦμε, ἐσὺ θὰ κερδίσης τὴν ἀγάπη. Ἐγὼ ὅμως τί θὰ κερδίσω;

ΤΖΑΚ— Ἔχεις δίκιο. Χάνεις, πρὸ παντός, τὴ διαφήμισᾶ.Τότε... Ἀκουσε μιὰ ἰδέα: Νὰ παντρευτοῦμε σήμερα καὶ τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ νὰ χωρίσωμε. Ἔτσι, δὲν θὰ προφθάση νὰ πεθάνη ἡ ἀγάπη μας. Ἐξ ἄλλου θᾶχωμε καὶ διπλὸ κέρδος: τὴ διαφήμιση τοῦ γάμου καὶ τὴ διαφήμιση τοῦ διαζυγίου...

ΤΖΕΝΝΥ— Ὡραία ἰδέα. Πᾶμε τώρα στὸ Δήμαρχο νὰ παντρευθοῦμε κ' ὕστερα ἀμέσως πηγαίνομε στὸ δικηγόρο γιὰ τὸ διαζύγιο.

ΤΖΑΚ— Θαυμάσια. Τὶ ὥρα εἶνε;

ΤΖΕΝΜΥ— Ὀκτώμισυ.

ΤΖΑΚ— Ὁ Δήμαρχος ἔρχεται στὸ γραφεῖο του στὶς δέκα. Ἔχομε μιάμισυ ὥρα καιρό.Γιὰ νὰ μὴ χάνωμε λοιπὸν τὴν ὥρα μας, πᾶμε πρῶτα στὸ δικηγόρο γιὰ τὸ διαζύγιο καὶ κατόπιν ἐρχόμαστε καὶ παντρευόμαστε...

***

Ἐπροχώρησαν κι' οἱ δυὸ πλάϊ—πλάϊ, μὲ βῆμα ἐλαφρὸ, συζητόντας γιὰ τὴν πτῆσι τοῦ καθηγητοῦ Πικὰρ καί, κάπου-κάπου, σφυρίζοντας τὸ τελευταῖο τραγουδάκι τοῦ Ἴρβιν Μπέρλιν, «Ἔρως καὶ φοὺτ—μπωλ», ποὺ ἦταν τὸ μεγάλο σουξὲ τῆς ἐποχῆς...

Ὅταν ἐγβῆκαν ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ ἀντίκρυσαν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Τζὰκ, ποὺ τοὺς περίμενε, εἶπε, μ' ἕνα ὕφος, ποὺ ἔδειχνε μαζὶ τρυφερότητα κι' ἐνθουσιασμό, ἡ :

ΤΖΕΝΝΥ—Δὲ φαντάζεσαι, Τζάκ, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη σήμερα ! Ἔχεις δίκηο ! Δὲ πρέπει νὰ σκοτώσωμε τὴν ἀσύγκριτη αὐτὴ εὐτυχία μας ! Θᾶταν ἔγκλημα!..

ΤΖΑΚ—Κάτι παραπάνω ἀπὸ ἔγκλημα: θᾶταν ἀγνωμοσύνη τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον.

(Ἔφθασαν μπροστὰ στὸ σωφέρ).

ΤΖΑΚ— Ἄκουσε, Μπίλ. Πρὸ δέκα ἡμερῶν ἐχώρισες τὴ γυναίκα σου...

Ὁ ΣΩΦΕΡ (διακόπτων)— Ναί κύριε, καὶ ἀπὸ τότε εἶναι ἡ καλυτέρα μου πελάτις.

ΤΖΑΚ— Θαυμάσια. Πές μου, ποιὸ δικηγόρο εἶχες ;

Ὁ ΣΩΦΕΡ— Τὸν Ἄλφρεντ Ντίκσον. Εἶναι ἐξοχότης.

ΤΖΑΚ.—Ὡραῖα. Ξέρεις, μὲ τὴν Μὶς Τζέννυ ἀγαπιόμαστε. Ὁδήγησέ μας λοιπὸν γλήγορα...στὸ δικηγόρο σου !

ΤΖΩΝ ΜΠΡΟΥΚ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΙΑ

Εἶναι βράδυ. Τὸ φεγγάρι ὁλοστρόγυλο κρυφοκυττᾶ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ἀνθισμένα κλαδιὰ τῶν δένδρων. Τὸ ἀεράκι, μυρωδᾶτο, ἀνάλαφρο. σκορπίζει μιὰ γλυκειὰ μυρωδιὰ ἀπ' τὶς βιολέτες καὶ τοὺς μενεξέδες ποὺ ξεχειλίζουν καμαρωτὰ στὰ κάγκελα τῶν κήπων.

Κάτω στὴν θάλασσα, ποὺ τὸ κῦμα τῆς σιγοτραγουδᾶ στὰ βότσαλα ξεπροβάλλει ἕνα φῶς... Ἔπειτα δυό, τρία τέσσαρα, πολλὰ φῶτα γεμίζουν κατὰ σειρὰ τὴ θάλασσα, κάνοντας μιὰ γραμμὴ φωτεινή, ποὺ ἀντανακλᾶ μέσα στὰ ἥσυχα νερά της. Εἶναι οἱ ψαροποῦλες ποὺ ψαρεύουν...

Ὁλόκληρο τὸ εἶναι μου ρουφάει ἄπληστα τὸν ἀέρα, τὴν ὀμορφιά, τὴ ζωή· ποὺ ξεδιπλώνεται στὰ πόδια μου μπροστὰ μ' ὅλη τὴν ἀνίκητη ἔλξη της.

Κι' ἀναστενάζω βαθειὰ ἀπὸ μιὰν ἄμετρη ἡδονή...

Μέσα μου κάτι, σὰν μιὰν ἀπόκοσμη φωνὴ μοῦ λέει «Ζῆσε! Εἶναι Ἄνοιξη! Οἱ ψυχὲς καὶ τὰ κορμιὰ ξυπνοῦν μαζὶ μὲ τὴν φύση! Καὶ τὸ ξύπνημά τους εἶναι τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς Ζωῆς, τῆς αἰώνιας Ζωῆς ποὺ καὶ τὰ σκουλήκια ἀκόμα τὴ χαίρονται, γιατὶ εἶν' ὡραία. Ζῆσε λοιπόν! Ἄφησε τὴν ψυχή σου νὰ πλημμυρίση ἀπὸ χαρὰ καὶ μὴ γίνεσαι ἄνθρωπε σοφέ. πιὸ κουτὸς κι' ἀπ' τὸ σκουλῆκι!

Π. Κ. ΣΠΑΝΔΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τὸ φτωχικό μου σπίτι ποὺ πρωτάκουσα νανούρισμα, τὸ μητρικὸ τραγούδι, ποὺ πρωτοπῆρατὸν ἀχνὸ τῆς ζέστης του καὶ ξάνοιξα στὸν κόσμο σὰν λουλοῦδι, τὸ φτωχικὸ σπιτάκι μου, τὸ ἀξέχαστο, μέσ' τὴν ψυχή μου πάντα ἴδιο μένει, καὶ κάθε λίγο ξαναζῆ στὴ σκέψη μου, σὰν θύμηση γλυκὰ ζωντανεμένη.

Μὰ τ' ἄφισα μικρός!.. τ' ἄφισ' ἀθέλητα κι' ἔκαμα τὴν καρδιά μου τώρα σπίτι, σπίτι τρανό!... ποὺ νὰ χωράη ἀβίαστα, τὸν πλούσιο, τὸ φτωχό, καὶ τὸν ἀλήτη, σπίτι ποὺνάχει πόρτες μύριες διάπλατες πόρτες ὁλάνοιχτες, νὰ μὴ σφαλνοῦνε, κι' ὅσοι μὲ γνώρισαν, κι' ὅσοι μὲ ἀντίκρυσαν, μιὰ ἀγάπη πάντα ἀδόλευτη νὰ βροῦνε!

Ὠ!.. πιὸ τρανὸ τὸ σπίτι τ'ὀνειρεύωμαι ἀπέραντο καὶ πιὸ ἄμετρο ἀπ' τὸφῶς μου νἄχουμε ἴδια στέγη ὅλοι ἀπάνω μας, νὰ τὸ κρατᾶ ἡ ἀγάπη ὅλου τοῦ κόσμου νἄχουμε ἴδια σκέψη, ἴδια ὑπόσταση, κι' ἴδιον παλμὸ καθένας μέσ' τὰ στήθεια καὶ νἄναι σπίτι ἀτράνταχτο κι' ἀχάλαστο, μὲ θέμελα μονάχα τὴν ἀλήθεια

ΚΑΠΑΤΟΣ

ΜΕΣ ΣΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΤΟ ΣΥΡΦΕΤΟ

Τώρα καλὴ ποὺ χάνεται κάθε μου ἐλπίδα—πλοῖο
ποὺ μεσοπέλαγα τραβᾶ λυμένο ἀπ' τὸ μῶλο—,
νοσταλγικὰ τῆς θύμησης στίβω τὴ θεία κερήθρα
μιὰ πίκρα νοιώθοντας βαθειὰ μέσα στὸ εἶναι μου ὅλο...

Τώρα καλὴ ποὺ χάνεται κάθε μου ἐλπίδα—ἀστέρι
ποὺ στ' οὐρανοῦ τ' ἀτέρμονα κυλάει καὶ σβύνει βάθη,
μένω βουβός, τὸ ρόδινο κυττώντας ὄνειρό μου
ποὺ συρφετὸς τ' ἀνθρώπινα τὸ κυνηγοῦνε πάθη...

Κ. ΤΑΚΑΤΣ

ΜΑΖΙ ΣΟΥ

Ἄσε με νὰ σ' ἀκολουθήσω
μὲς στῆς ζωῆς τὸ μονοπάτι
ὅπου θὰ ζήσης σὺ νὰ ζήσω
μὲς σὲ καλύβα ἢ σὲ παλάτι.

Ποτέ μου δὲν θὰ σὲ ρωτήσω
«ποὺ θὰ σταθοῦμε, ποὺ μὲ φέρνεις»
χαρούμενα ὅλα θὰ τ' ἀφίσω
ἀφοῦ μαζί σου σὺ μὲ πέρνεις.

ΜΠΕΜΠΗ ΠΑΠΑ

ΠΙΣΤΕΨΕΜΕ ΤΑΓΚΟΛΙΤΑ

Ἄκουσε, Ταγκολίτα. Ἡ συνειθισμένη ἱστορία: Ἐκεῖνος κ' Ἐκείνη.

Ἐκείνη; μιὰ σωστὴ γυναῖκα, μιὰ πεταλοῦδα τῆς ζωῆς. Ἐκεῖνος ἕνας ξανθὸς ἰδεαλίστας νέος. Οἱ δρόμοι τους μιὰ μέρα συναντήθηκαν.

Πίστεψαν πῶς θᾶταν μπορετὸ νὰ γνωρίσουν μαζὶ τὴ ζωὴ ὅπως αὐτοὶ τὴν ἔνοιωθαν. Κι' ἀγαπηθήκανε... Δὲν ζοῦσε παρὰ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἡ εὐτυχία ὅμως, τὸ διαβατάρικο αὐτὸ πουλί, δὲν μένει ποτὲ στὴν ἴδια φωλιά. Κι' ἔτσι ἕνα βράδυ κεῖνος βρέθηκε μόνος στὴ φτωχή του τὴ φωλιά. Ἡ γλυκειὰ ἀγαποῦλα του πέταξε. Πόσο πόνεσε γιὰ τὴν ἀγάπη του τὴν χαμένη του ἀγάπη....

Κι' ὅμως, πίστεψέ με, Ταγκολίτα Ὅλα περνᾶνε. Λησμονιοῦνται τὰ φιλιὰ κι' οἱ ἀγάπες ξεχνιοῦνται κι' αὐτές. Κι' ὁ διαβατάρης χρόνος περνᾶ καὶ στὸ διάβα του χύνει τὴ λησμονιὰ γιὰ βάλσαμο στὶς καρδιές μας. Κι' ἐκεῖνοι ποῦ κάποτε οἱ ψυχές τους μιλοῦσαν μαζί, συναντιῶνται στὸ δρόμο καὶ περνοῦν... ἀδιάφοροι... ξένοι.

Θ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

"ΥΠΟΨΙΑ"

Ἴρμα. Γιατὶ προχθὲς τὰ κρινόλευκα χέρια σου σιγότρεμαν καθὼς κουλουριαζόνταν γύρω στὸ λαιμό μου; Γιατὶ τὰ μάτια σου, σὰ νὰ φοβόντουσαν τὰ δικά μου ἐκύτταζαν ἐπίμονα μακρυά, πέρα στὸ ἄπειρο; Γιατὶ μέσα στὰ στήθια σου ἔννοιωσα τὴ καρδιά σου νὰ χτυπᾶ φοβισμένα, παράξενα; Γιατὶ τὸ πρόσωπό σου ἔπαιρνε κάποτε-κάποτε μιὰ τόσο ἀφηρημένη ἔκφραση;

Ἴρμα. Δυὸ μέρες τώρα κάποια κακὴ σκέψη μοῦ λέει πὼς τὰ φιλιὰ τῆς ἀγάπης σου τὰ μοιράζουμε μὲ κάποιον ἄλλον. Μάταια προσπαθῶ στοὺς ἀτμοὺς τοῦ κρασιοῦ νὰ διώξω τὴ σκέψη μου. Κι' ὁ ὕπνος, κι' αὐτὸς δὲν ἔρχεται μιὰ στιγμὴ νὰ κλείση τὰ κουρασμένα βλέφαρά μου. Κι' ἀγρυπνῶ δυὸ μέρες τώρα μὲ τὴ σκέψη αὐτή.

Ἴρμα. Κατέβα πάλι σήμερα νὰ περπατήσουμε μέσα στὸν ἀπέραντο κῆπο. Ἔλα νὰ καθίσουμε κάτω ἀπ' τὶς ὄμορφες χουρμαδιές. Ἔλα νὰ τυλίξης τὰ κρινόλευκα χέρια σου γύρω στὸ λαιμό μου. Ἔλα νὰ γείρης ἁπαλὰ τ' ὀλόξανθο κεφάλι σου στὸν ὦμο μου καὶ νὰ μοῦ ψιθυρίσης τὴ μαγικὴ λέξη

— Σ' ἀγαπῶ.

Ἴσως ἀκούοντας πολλὲς φορὲς ἀπ' τὸ στόμα σου τὴ λέξη αὐτὴ σβυστῆ ἀπ' τὸ νοῦ μου κάθε κακὴ σκέψη καὶ μοῦρθη πάλι ἡ γαλήνη....

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΣΑΡΡΗΣ

ΑΠΟΨΕ...

Ἀπόψε, σὰν ὅλες τὶς βραδυές, θὰ πάω στὴν ἐρημικὴ ταβέρνα, ὅπου καρτεροῦν οἱ γλυκές μου θύμησες νὰ ξεχυθοῦν μέσα ἀπ' τὴν κάνουλα καὶ νἄρθουν νὰ μοῦ τραγουδήσουνε γλυκὰ τὶς χαμένες μου χαρὲς καὶ τὶς παλιές μου ἀγάπες... Νὰ τὶς τραγουδήσουν ὄχι μὲ λόγια καὶ ψεύτικα κλάμματα, μὰ σιγαλά, ἁπαλά, βουβά, σὰν τὴν ψυχὴ ποὺ περήφανα κρύβει ἀπ' τὸν κόσμο τὸν σπαραγμό της...

Σὰν ἀπόψε, μιὰ χρονιὰ περασμένη, ἀγάπησα...

Σὰν ἀπόψε, μιὰ νυχτιὰ περασμένη, ἡ ἀγάπη μου μὲ πρόδωσε σκληρά...

Νὰ ξεφωνίσω; Νὰ θυμώσω; Νὰ καταραστῶ τὴν «ἄπιστη»; Χά, Χά! Τὶ κουτὸ ποὺ θᾶταν! «Κάπελλα, φέρε ἕνα κατοσταράκι... Κι' ὅποιος δὲν κλαίει καὶ δὲν πονεῖ νἄρθη νὰ πιῆ μαζί μου!..» Μήπως αὔριο δὲ θ' ἀγαπήσω ξανά; Δὲ θὰ ξεχαστῶ ξανά; Δὲ θὰ ξαναπιῶ ξανά;

Μπᾶ! Ἀστεῖο πρᾶμα!

Ἀφοῦ ὅλα τὰ «ἀπόψε» εἶναι ἴδια, ὅπως ἴδιοι εἶναι κι' οἱ ἄνθρωποι, ἴδιες κι' οἱ ἀγάπες.

Ἀπόψε—σὰν ὅλα τὰ βράδυα—θὰ πάω νὰ πιῶ στὴν ἐρημική μου ταβέρνα....

ΝΙΚΟΣ ΑΣΤΕΡΗΣ

ΤΙ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Ἀπὸ παντοῦ λαβαίνω κάθε μέρα σωρεία ἐπιστολῶν, ποὺ ἐκδηλώνουν τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας γιὰ τὸ «Πάνθεον». Ὅλοι, μὰ ὅλοι ἀνεξαιρέτως, συμφωνοῦν, πὼς γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα φάνηκε ἕνα τέτοιο «εὐρωπαϊκώτατο» περιοδικό, ποὺ νὰ μπορῆ ἀξιόλογα νὰ στέκεται δίπλα στὰ ξένα, χωρὶς ἐκεῖνοι ποὺ τὸ βγάζουν νὰ ντρέπωνται!

Δὲν ξέρω ἂν αὐτὰ ποὺ γράφουν οἱ φίλοι μας θὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ὑπερβολικὰ ἢ ὄχι, μὰ ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶνε, πὼς νιώθω τὴν γλυκύτατη ἱκανοποίηση ὅτι ἡ προσπάθειά μας ἐπέτυχε κατὰ τὸν πανηγυρικώτερο τρόπο. Καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία ἀποδεικνύετσι ὄχι ἁπλῶς καὶ μόνον ὅτι τὸ «Πάνθεον» εἶνε Εὐρωπαϊκὸ περιοδικό, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ τῆς Ἑλλάδος ἔχει ὡριμάσει ἀρκετὰ ὥστε νὰ δέχεται περιοδικὰ σὰν τὸ «Πάνθεο» μ' ἐνθουσιασμὸ εἰλικρινῆ καὶ αὐθόρμητο. Τώρα, γιὰ νὰ προσφέρωμε κάτι τι περισσότερο ἀκόμη, ἀφαιρέσαμε 4 σελίδες εἰκόνες καὶ προσθέσαμε τέσσαρες σελίδες ὕλη. Ἔτσι, θὰ μπορέσωμε νὰ δώσωμε κι' ἕνα νέο, πραγματικὰ ὑπέροχο μυθιστόρημα, ποὺ θὰ σᾶς τὸ ἀναγγείλωμε στὸ προσεχὲς φύλλο.

Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως ὅλους τοὺς καλούς μας φίλους γιὰ τὰ τόσο ἐγκωμιαστικὰ λόγια τους.

Δ. Λαζ. — «Τὸ πρωτοχρονιάτικο: θαῦμα!». ἔ; Τὸ ἴδιο μᾶς γράφουν μ' ἐνθουσιασμὸ χιλιάδες ἀναγνωστῶν μας. Νὰ λοιπὸν ποὺ εἶνε δυνατὸν νὰ γίνουν καὶ στὴν Ἑλλάδα θαύματα. Εὐχαριστῶ πολὺ—πολύ.

«Κάποιον Π.»— Τὸ ποιηματάκι σας δείχνει πὼς ὑπάρχει ἀξιόλογο ταλέντο. Θέλει ὅμως ἀκόμα δούλεμα ὁ στίχος σας. Εἶμαι βέβαιος πὼς γρήγορα θὰ μοῦ στείλετε κάτι ἀρτιώτερο.

Φον. Ματσ.— Δὲν εἴσθε ἀκόμη ἀρκετὰ «ὥριμος» γιὰ τὴν σελίδα μας. Δουλέψτε καί, πρὸ παντός, διαβᾶστε πολύ. Τὸ θέμα σας πολὺ ὄμορφο.

Ν. Α. Λαζαρ.—Καὶ πάλι πολὺ μεγάλο τὸ πεζογράφημά σας. Γιατί ἐπιμένετε σ' αὐτὸ ἀφοῦ γράφετε μὲ τόσο γοῦστο καὶ μπορεῖτε νὰ στείλετε κάτι καλύτερο καὶ συντομώτερο;

Γ. Δ.— Συγκινητικὴ ἡ λύπη σας γιὰ τὸ πραξικόπημα τοῦ... μπόγια, μὰ οἱ στίχοι ἀτελεῖς. Δείχνουν ἐν τούτοις πὼς μπορεῖτε νὰ γράψετε πολὺ καλύτερα, ἂ, ἀσχολη-θῆτε.

Ι. Μ. Σαρρ. | Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ νὰ καλά σας λόγια.

Κάθε ἀναγνώστης μας ἔχει δικαίωμα νὰ μᾶς στείλη ἔργα του—ὅσο τὸ δυνατὸν συντομώτερα—μὲ πέντε δραχμὲς ἀμεταχείριστα γραμματόσημα γιὰ τὴν ἔγκριση. "Ἂν τὸ ἔργο ἐγκριθῆ — ἡ κρίση θᾶναι λίγο αὐστηρὴ βέβαια — θὰ δημοσιεύεται στὴ σελίδα: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ«. Κάθε μῆνα θὰ γίνεται ἐκλογὴ τοῦ καλύτερου κομματιοῦ καὶ ὁ συγγραφεύς του θὰ καλῆται νὰ μᾶς δώση μίαν ὁλόκληρη σελίδα του, ποὺ θὰ δημοσιεύεται τιμητικῶς μέσα στὴν ἄλλη ὕλη τοῦ περιοδικοῦ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ συμβουλευθῆ τὸν γιατρό μας γιὰ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια δική του ἢ συγγενῶν του. Τὸ γράμμα του πρέπει νἆναι σύντομο, νὰ περιγράφη λεπτομερέστατα τὰ συμπτώματα, καὶ νὰ περιέχη δραχμὲς πέντε εἰς ἀμεταχείριστα γραμματόσημα. Ὅποιος ἀναγνώστης μας θέλει ἰδιαίτερη ἐπιστολὴ ὡς ἀπάντηση, ἀντὶ τῶν πέντε δραχμῶν στέλνει πενῆντα.

ΝΙΚΟΝ Κ. Πειραιά.— Μὴ λυπᾶστε καὶ μὴ ἀπελπίζεστε. Θὰ περάση, βεβαιωθῆτε, ἡ ἐνοχλητικὴ αὐτὴ ἱστορία ποὺ εἶναι συχνὴ στὴν ἡλικία σας. Πάρτε κάθε μεσημέρι καὶ βράδυ μισὸ ποτήρι νερὸ Vichy (Celéstins) πρὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα. Τὴν ἑπομένην ἀντικαταστήσετε τὸ νερὸ μὲ μίαν σκόνην πρὸ φαγητοῦ μεσημέρι καὶ βράδυ ἀπ' τὶς ἀκόλουθες:

Bicarbonate de soude
Magnesie calcinée
Benzonaphtol â â 0,25 cg.
Pour un paquet No 14.

Τοπικῶς δοκιμάσατε ἐπαλήψεις μὲ Vaseline ichthyolée.

ΜΑΙΡΗΝ Μ. Δράμαν.— Λυποῦμαι γιατὶ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ ἐκφεύγει τῆς ἰδικότητός μου. Ἐφ' ὅσον ὡς μοῦ γράφετε δὲν ὑπάρχουν στὸ μέρος σας εἰδικοὶ ἰατροὶ θὰ σᾶς συνεβούλευα ἐν ταξειδι στὴν Ἀθήνα. Ἂν τὸ ἀποφασίσετε δύναμαι νὰ σᾶς συστήσω εἰς εἰδικὸν συνάδελφον.

ΓΙΩΡΓΟΝ Φ. Σῦρον.— Ἡ ἀρνητικὴ Wassermann δὲν ἔχει βέβαια καὶ πολλὴ σημασία. Ὁ γιατρός σας ἔχει δίκηο νὰ σᾶς συνιστᾶ τὴν θεραπείαν του. Στὴ Σῦρο δὲν μπορεῖτε νἄχετε παράπονα γιατὶ ξέρω πὼς ἔχετε λαμπροὺς συναδέλφους. Ἐν ἀνάγκη, ἡ Ἀθήνα δὲν εἶναι μακρυά, ἂν ἐπιμένετε στὴν ἄποψή σας.

ΠΕΤΡΟΝ Α. Πειραιά.— Τὰ αὐτεμβόλια δὲν σᾶς τὰ συνιστῶ. Κάνετε μερικὲς ἐνέσεις Ἐκτομπρόμ. Εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὲς γιὰ τὴν πάθησίν σας. Τὰ λουτρὰ τῆς Ἤπάτης ἐπίσης σᾶς τὰ συνιστῶ. Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως ὅτι πρὸ πάντων πρέπει νὰ κάνετε δίαιταν.

Κ. Γ. Ἐνταῦθα.— Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς γιὰ ὅσα μοῦ γράφετε. Ἐλπίζω νὰ μείνετε εὐχαριστημένος ὡς τὸ τέλος.

ΣΤΑΜΑΤΗΝ Δ. Ἐνταῦθα.— Πέρνετε τρία κοχλιάρια τῆς σούπας ἡμερησίως στὸ μέσον τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακον:

Bromure de sodium
» de potassium â â 10 gr.
Chloral 6 gr.
Teinture de Valériane 8 gr.
Eau distillée 1000 gr.

Κον Δ. ΣΤΑΥΡ.— Ἐνταῦθα Κάμνετε τοπικῶς ἐπαλήψεις μὲ τὸ κάτωθι ὑγρόν:

Chloroforme 10 gr.
Huile de Jusquiame
» Camphrée
Baume Tranquille
â â 25 gr.

ΑΝΤ. ΧΡ. ΑΣΙΜΗΣ

Δυστυχῶς δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ ἀπόλυτη «ἑλληνοποίησις» ἕνεκα... τὰ γοῦστα τῶν πολλῶν. Ἐννοεῖτε βέβαια. Ἡ «Ὑποψία» σᾶς δημοσιεύεται. Τὸ «Αὐτὴ εἶν' ἡ ζωὴ» μακροσκελέστατον, ὁ δὲ τίτλος εἶνε... τῆς πρώτης ὁμιλούσης ἑλληνικῆς ταινίας. Τί σύμπτωσις!

Θεόδ Παπαν.— Τὴν κρίση μας τὴν βλέπετε ... στὴ σελίδα.

Θοῖβον Λάραν.— Τὸ μαντέψατε. Γιὰ κάθε κομμάτι χρειάζεται ἰδιαίτερο δικοίωμα κρίσεως. Τὰ καλὰ καὶ εὐγενικὰ λόγια σας μὲ συγκινοῦν βαθειά. Ἡ «Δέηση» πολὺ μεγάλη. Τὸ ἄλλο θὰ δημοσιευθῆ.

Μ. Π.— Φαντάζεσθε τί κωμικὸς ποὺ θᾶταν ὁ Ζεὺς μὲ ... τρίαιναν καὶ ἐπὶ πλέον μὲ ρευματισμούς!! Ὅσον ἀφορᾶ γιὰ τὸν καπνὸ ποὺ φουμάρετε — Helas! — .., δὲν καπνίζω τὸν ἴδιο! Στεῖλτε μου κάτι ... λιγώτερο «ρεαλιστικό».

Ἐλ. Καντ.— Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γι' αὐτὸ ποὺ γράφετε, θὰ σκεφθῶ ἀργότερα.

Εὐαγγ, Τραντ. — Αὐτὸ ποὺ μοῦ στείλατε εἶνε σωστὸ μυθιστόρημα. Ἔπειτα δὲν πληροῖ τοὺς ὅρους συνεργασίας.

Μπ. Παπά.— Μοῦ ἀρέσουν πολὺ οἱ στίχοι σας. Ἄλλωστε βλέπετε ὅτι τὸ ἀποδεικνύω καὶ ἐμπράκτως.

Α. Καπ.— Τὰ ποιήματά σας μοῦ ἄρεσαν ἐξαιρετικά. Περᾶστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο νὰ σᾶς γνωρίσω.

Κ. Σμυρν.— Λυποῦμαι πολύ, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, γιατὶ αὐτό, ποὺ ζητᾶτε, εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ περιοδικοῦ μας.

Στ. Νατοουλ.— Φροντίστε νὰ καλυτερέψετε τὸν στίχο σας καὶ κυρίως τὸ μέτρο ποὺ κάνει τὸ ποίημά σας ἐντελῶς ἄρρυθμο. Στεῖλτε μου κάτι καλύτεραδουλεμένο.

Στ. Πουλουλ. — Λυποῦμαι πάρα πολὺ ποὺ τὸ διήγημά σας ἔφθασε ἀργά.

Μαρ. Καίσ.—Εὐχαριστῶ θερμῶς γιὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια. Γιατὶ ὅμως δὲ συμμορφωθήκατε μὲ τοὺς ὅρους συνεργασίας;

Κων. Ἠλ. — Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο.

Ἐλευθ. Βάσ.—Θὰ προτιμοῦσα κάτι δικό σας, πρωτότυπο.

Ντ. Σαράφ.—Ἔχετε γερὴ ἔμπνευση, μὰ ἐλαττωματικὴ τεχνική. Διαβᾶστε πολὺ προτοῦ ξαναγράψετε.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Κάθε ἀναγνώστρια ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήση ἐντελῶς δωρεὰν, ὁποιανδήποτε συμβουλὴ γιὰ καλλυντικὰ ἢ γιὰ γυναικεῖα μικροζητήματα. Θὰ λάβη ἀπάντηση στὸ ἐρώτημά της ἂν μὲν πρόκειται γιὰ καλλυντικά, ἀπὸ εἰδικὴ δερματολόγο γιατρό, ἂν δὲ πρόκειται γιὰ ψυχολογικὰ ἢ κοινωνικὰ ζητήματα ἀπὸ εἰδικὴ πεπειραμένη συνεργάτιδά μας.

Οἱ ἀπαντήσεις αὐτὲς θὰ δημοσιεύωνται πάντοτε στὶς σελίδες τῶν Κυριῶν γιατὶ θὰ ἐνδιαφέρουν ὄχι μόνο ἐκεῖνες ποὺ ἐρώτησαν ἀλλὰ ὅλες.

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ
ΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΟΑ ΔΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

Εἶνε περίοδος οἰκονομικῆς περισυλλογῆς:
Μή σπαταλᾶτε 14 δραχ. δι' ἕν κυτίον σιγαρέττα

Τὰ νέα σιγαρέττα

ΖΑΠΑΝΤΙ

μόνον μὲ 12 δρχ. εἶνε ἀνώτερα εἰς ποιότητα καὶ ἐμφάνιση

«ΔΕΟ»

Στὸρ Νουβωτὲ

Βουαλὰζ — Ἐταμὶν — Λασὲ
Φιλὲ 120 Σχέδια — 50 Τιμὲς
Ἀπὸ 120 δραχμὰς ἕως 1.500

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀθηναΐδος 14

Μάλλινα - Εἴδη Προικῶν
Ἑλληνικὰ Μεταξωτὰ

ΜΟΥΡΤΖΟΥΚΟΣ
ΒΟΛΟΣ

Ἀπαράμιλλα τὰ νέα ἀφιχθέντα

ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ
ΚΑΙ ΠΑΛΤΑ

ΜΙΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ Α.Ε.

ΟΔΟΣ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ
13-15
ΓΩΝΙΑ ΠΑΝΔΡΟΣΟΥ

ΑΘΗΝ. ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΜΠ. ΕΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΜΙΝΩΣΤΑΝ
ΜΙΝΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

Πάσης ἀξίας, παντὸς εἴδους Ὡρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, παράσημα, παντὸς εἴδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοῖνιξ» παλαιὰ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), εἰκόνες Βυζαντινές, κομπολόγια καὶ πίπες κεχριμπάρια καὶ γιοῦσερ φίλντισι καὶ κοράλια μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν του ὡρολόγιον ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του σὲ νικελένια κάσα. Κατασκευάζω καὶ ἐπισκευάζω παντὸς εἴδους καλλιτεχνικὰ κοσμήματα. Λόγῳ ρεκλάμας ἐπισκευάζω ὡρολόγια ἠγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δραχ. διὰ πᾶσαν βλάβην. Ἔχω τοὺς καλλιτέρους τεχνίτας. Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας προτοῦ μὲ ἐπισκεφθῆτε καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Ὡσαύτως διαθέτω ὀκαζιὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω κοσμημάτων (ἀγορασθέντων ἀπὸ δεύτερο χέρι) εἰς ἀρίστην κατάστασιν εἰς τὸ τρίτον τῆς ἀξίας. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῆτε διὰ τὸ ἀσυναγώνιστον τοῦ καταστήματος. ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸν ἀκριβῆ ἀρ. 56.

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ - ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 56

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΟΣ
Ποιότης ἀρίστη, Ζύγιον ἀκριβὲς Ἄμεσος
— παράδοσις —

ΚΩΚ — ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ

ΟΙΚΟΣ Ι. ΒΑΛΥΝΔΡΑ
Σταδίου 23, β Τηλ. 23 — 538

Ζητεῖται Νύμφη

Γνωστότατος ἔμπορος τῶν Ἀθηνῶν, μὲ ἀρίστην φήμην καὶ μεγάλον κύκλον ἐργασιῶν, προκειμένου ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν 24ετῆ υἱόν του, νέον μορφωμένον, τόσον ἐγκυκλοπαιδικῶς ὅσον καὶ ἐμπορικῶς καὶ διευθύνοντα τὴν ἄριστα λειτουργοῦσαν πατρικὴν ἐπιχείρησιν, ζητεῖ ὡς νύμφην δι' αὐτὸν, κόρην περισσότερον ἡθικὴν καὶ ὀλιγώτερον μορφωμένην, μὲ ἀνάλογον προῖκαν καθοριζομένην, ὡς καὶ ἡλικίαν. Προτιμῶνται αἱ ἐξ ἐπαρχιῶν.

Ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας θὰ τηρηθῇ ἀπόλυτος ἐχεμύθεια.

Γράψατε: Κον Φίλιππον Δ. Πανόπουλον Πόστ-Ρεστάντ Ἀθήνας

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ "ΠΑΝΘΕΟΥ,,

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ ΠΡΟΣ 4 ΔΡ. ΕΚΑΣΤΟΝ

καὶ εἰς τὰ κάτωθι περίπτερα :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ
Γωνία Πανεπιστημίου καὶ Ὁμονοίας
ἔξωθεν Βασιλικοῦ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΖΑΒΑΡΑΣ
Γ' Σεπτεμβρίου 15
Ἔξωθεν κινηματογράφου Μάζεστικ.

ΣΧΟΛΗ ΧΟΡΟΥ "ΣΠΛΕΝΤΙΤ,,

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ; Μ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

19 - Ἐδουάρδου Λῶ - 19

Ἡ σοβαρωτέρα, ἀρτιωτέρα
καὶ μεγαλειτέρα ΣΧΟΛΗ ΧΟΡΟΥ

Εἰσιτήρια ΤΕΛΕΙΑΣ καὶ ταχείας διδασκαλίας ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν καὶ Ἑλληνικῶν χορῶν.

ΘΕΩΡΙΑ ὑπὸ διδασκάλων
ΕΦΑΡΜΟΓΗ ὑπὸ διδασκαλισσῶν.

ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ : Κοι Κοι Μ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΜΙΣΕΛ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ κ.ἄ.

Μαθήματα ἰδιαίτερα. Ὁμαδικά, παίδων.
» » κατ' οἶκον.

Ἰδιαίτεραι ὧραι καὶ αἴθουσαι διὰ Κυρίας καὶ Δεσποινίδας.

Διὰ τοὺς κ.κ. Φοιτητάς, Στρατιωτικοὺς καὶ Δημοσίους Ὑπαλλήλους ἔκπτωσις.

ΟΣΟΙ ΚΑΙ ΟΣΑΙ

Σκέπτεσθε νὰ μάθετε χορόν, πρὶν ἀποφασίσετε ἐπισκεφθῆτε μας.

HERB

(ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ)

Τό μυστικόν τῆς αἰωνίας ὡμορφιᾶς

Τὸ Ἀμερικανικὸν καλλυντικὸν ΧΕΡΜΠ ἔλυσε τὸ πρόβλημα τῶν ἐχουσῶν εἰς τὸ πρόσωπον πανάδες, ἐξανθήματα, ἡλιοκαύματα, σκασίματα, καύματα, φαγοῦρα, ρυτίδες καὶ λυχῆνες ποὺ ἀσχημίζουν τὸ πρόσωπον. Μὲ μικρὰν ἀλλὰ τακτικὴν χρῆσιν τοῦ ΧΕΡΜΠ ἐξαφανίζονται καὶ τὸ πρόσωπον καθαρίζει τελείως. Τὸ ΧΕΡΜΠ εἶναι ὑγρὸν ἐκχύλισμα διαφόρων βοτάνων καὶ ἀνθέων· οὐδὲ σταγόνα ὑδραργύρου ἢ ἄλλων δηλητηριωδῶν οὐσιῶν περιέχει. Τὸ ΧΕΡΜΠ ἐπαναφέρει τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου εἰς τὴν φυσικὴν παιδικὴν ἀβρότητα.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ ἐν ἐλλείψει εἰς τὸν Γενικὸν Ἀντιπρόσωπον δι' ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα καὶ Βαλκάνια κ. Π. ΣΚΟΥΡΤΗ Λυκούργου 17, Μέγαρον Τριανταφυλλάκου ἀρ. 43

Ἀθῆναι

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΒΟΗΘΟΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΚΑΙ ΕΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ὑπὸ τῶν Καταστημάτων ΜΙΧ. Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ ἐξεδόθη ἡ *Ἀτζέντα Ἑρμοῦ* τοῦ 1934, ἕνα ἡμερολόγιον τῆς τσέπης ποὺ περιέχει πρακτικὲς ὁδηγίες ἤτοι :

Συνοπτικὸν Ἡμερολόγιον ἔτους 1934 εἰς μίαν σελίδα καὶ ἑβδομαδιαῖον εἰς εἰς 57 σελ. μὲ χῶρον διὰ σημειώσεις εἰς ἑκάστην ἡμερομηνίαν.— Τέλη χαρτοσήμου.— Ταχ)κὰ καὶ τηλ)κὰ τέλη λεπτομερῶς.— Χιλιομετρικοὺς πίνακας: α) Σιδηροδρ. Σταθμῶν Ἑλλάδος καὶ Εὐρώπης, β) ἀμαξητῶν ὁδῶν συγκοινωνίας διὰ ταχ)κῶν αὐτοκινήτων, γ) ἀμαξητῶν ὁδῶν ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἐξ ἰΑθηνῶν.— Σχετικὰ μὲ αὐτοκίνητα ταξὶ καὶ ἰδιωτικά. Ἀτμοπλοϊκὴ συγκοινωνία.— Μέτρησιν μονάδων (Μήκους, Ἐπιφανείας, Ὄγκου, Βάρους, θερμοκρασίας, ἰσχύος, ἠλεκτρισμοῦ κλπ).— Μετατροπὴν ὁμοειδῶν μονάδων δι' ἁπλοῦ ὑπολογισμοῦ.— Κράτη τῆς Εὐρώπης (ἔκτασις, πληθυσμός, πρωτεύουσα, νόμισμα, διαφορὰ ὥρας Γκρίνουϊτς).— Διεθνῆ τηλ)κὸν κώδικα ξενοδοχείων.— Χάρτην Συγκοινωνίας Ἑλλάδος κλπ. κλπ.

Ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, κομψὴ καὶ χρυσόδετη τιμᾶται δρ 30. Πωλεῖται εἰς τὰ καταστήματα Σαλιβέρου καὶ εἰς ὅλα τὰ Χαρτοπωλεῖα καὶ Βιβλιοπωλεῖα.

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΣΠΙΩΤΗ-ΕΛΚ